

Arany Széplendria

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

GAYLE CAILEN

*Sosem
látott férj*

ELRENDEZETT ÉSKÜVŐK

Gayle Callen
Sosem látott férj

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction.

Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gayle Kloecker Callen, 2012. – Vinton Kiadó Kft., 2021.
A mű eredeti címe: Return Of the Viscount (Brides Of Redemption 3/1)
HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Magyarra fordította: Szalay Annamária
Nyomtatásban megjelent: 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-258-8

A MIRA ® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern
leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

Felelős kiadó: dr. Bayer József

Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

www.bookandwalk.hu

-

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

GAYLE CALLEN

*Sosem
látott férj*

ELRENDEZETT ESKÜVŐK

*Kris Fletchernek, kedves barátomnak:
köszönöm, hogy mindig hanyatt-homlok rohansz a segítségemre,
ha véleményezni kell egy regényötletet.
Ez a könyv nem jött volna létre nélküled.
Csodállak a családot és barátaid iránti elkötelezettségédért,
és hálás vagyok, hogy utóbbiak közé tartozhatok.*

Előszó

Appertan Hall, Middlesex, 1841. szeptember 1.

Igen Tisztelt Blackthorne Őrnagy Úr!

Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Lady Cecilia Mallory vagyok.

Személyesen még nem volt alkalmunk találkozni, és némelyek talán illetlenségnek vélnék, hogy hajadon leány létemre írok önnek. De édesapám leveleit olvasva úgy érzem, mintha már ismernénk egymást, és a köztünk lévő korkülönbség remélhetőleg eloszlat minden rosszindulatú feltételezést. Ön értesített apám haláláról, és kedves szavakkal nyilvánította részvétét. Tudom, hogy apám gyermekségétől fogva katona akart lenni, és valahol számítani lehetett arra, hogy végül csatában esik majd el. Anyám mindig is rettegett ettől az eshetőségtől, és bizonyos szempontból talán jobb is, hogy kettejük közül ő távozott elsőként az élők sorából, így megkíméltetett a szörnyű gyásztól.

Immár öcsém lett Appertan grófja, és bár még csak tizennyolc éves, bízom benne, hogy komolyan veszi a rangjával járó kötelezettségeket. Cambridge-i tanulmányait félbehagyta, és mint minden fiatalember, ég a vágytól, hogy a felnőtt életben bizonyíthassa rátermetségét.

Ön hogy érzi magát, Őrnagy Úr? Úgy sejtem, apám halála önt is megviselte. Leveleiben sok dicsérő szót ejtett önről, és gyakran emlegette elmélyült beszélgetéseiket. Igaz barátja elvesztése bizonyára önnek is nagy fájdalmat okozott. Kérem, írja meg, hogy boldogul!

Osztozva a gyászban,

Cecilia Mallory

Bombay, India, 1841. október 20.

Kedves Lady Cecilia!

Nem vártam, hogy levelemre válaszolni fog, de örömmel tölt el, hogy megtette. Megkönnyebbüléssel értesültem róla, hogy öccse ily

elkötelezetten igyekszik grófi feladatait betölteni. Ha kicsit is hasonlít az édesapjára, biztos vagyok benne, hogy önről is messzemenőkéig gondoskodni fog. Kérem, kímélje meg magát a szükségtelen aggodalmaktól!

Megértem apja elvesztése felett érzett fájdalmát. Számomra is igen nehéz volt, hogy egyedül kellett hordoznom a gyász terhét, mivel családomtól több kontinens választ el. De Ön nincs egyedül.

Édesapja emlékének tiszteletéből mindig szívemen fogom viselni a sorsát.

Bevallom, meglepett, hogy ön is érdeklődött hogylétem felől. Mivel leveléből arra következtetek, választ vár, szeretném eloszlatni aggodalmait.

Édesapja büszkén mesélt nekem azokról az évekről, amikor egész családja követte, bárhová vezényelték is. Az asszonyok számára különösen nehéz errefelé az élet. Mélységesen csodálom az édesanya bátorságát, hogy minden körülmények között együtt tartotta a családot. Az én családom nem fogadta ilyen megértően a döntésemet. Apám szerint legidősebb fiúként az lett volna a kötelességem, hogy otthon maradjak. Én azonban úgy éreztem, előrébb való a haza szolgálata, emiatt megromlott a kapcsolatunk.

Pedig öcsém, Allen mindig is készen állt rá, hogy a családi birtokot igazgassa. Rendszeresen váltunk levelet, és együtt hozzuk meg a fontos döntéseket. Jó, ha van testvére az embernek, igaz?

Kérem, meséljen még az otthoni életéről! Vigasztaló számomra, ha arra gondolok, hogy hétköznapi dolgokkal foglalkozik. Eszembe juttatja, hogy más is van a világon, mint kardcsörtetés, és a háború fenyegető árnya nem sötétít el mindent.

Maradok tisztelettel,
Blackthorne őrnagy

Többszöri levélváltás után...

Appertan Hall, 1842. március 1.

Kedves Blackthorne Őrnagy!

Igazán szórakoztatónak találtam legutóbbi levelét, amelyben az indiai ünnepekről írt. Eszembe jutottak róla a barátságok, amelyeket ott-tartózkodásunkkor a helyiekkel kötöttünk, és a sok vidám multság, amiken részt vettünk. Hallottam már az ifjú hölgyekről, akik oly nagy igyekezettel kerestek maguknak férjet a tisztek között, de még nem hallottam azt a kifejezést, hogy „évi háromszáz font jövedelmű férfi, élve vagy holtan”. Ezek szerint az özvegyi nyugdíj összege megegyezik a férj éves fizetésével? Nos, nyilván nem minden házasság köttetik szerelemből. Leveleimből bizonyára már az ön számára is kiderült, hogy jómagam igen gyakorlatias természetű vagyok.

Multságos sorai megnevettettek, ami mostanában ritkán esik meg velem, hiszen a gyász hónapjait jórészt otthon töltöm. Az öcsémről nem sokat írtam eddig, és bevallom, összeszorult a szívem, amikor ön arról írt, milyen szoros a kapcsolata saját fivérével. Irigylem önt, Őrnagy. Próbálok segíteni az öcsémnek, de igen sokszor összevitatkozik a tisztartónkkal. Oliver még olyan fiatal, és úgy tűnik, ezt egyedül én értem meg igazán. Csak még jobban tiszteltem apámat, aki a birtok igazgatását a messzi Indiából látta el.

A gyász időszaka hamarosan letelik, és tudom, hogy lesznek majd fiatalemberek, akik udvarolni akarnak nekem. El sem hiszem, hogy önnek, apám barátjának öntöm ki a szívemet, de írásban valahogy könnyebb ezt megtennem, mint élőszóban, bár tudom, hogy legkedvesebb barátnóm, Hannah Webster megértené, ha elmondanám neki. Ő örül, ha felkelti egy férfi figyelmét, míg én jobb szeretném, ha senki sem tudná, ki vagyok. Bizonyára Ön is tisztában van vele, hogy igen jelentős a hozományom, és sajnos azt kell gondolnom, sokaknak ez többet számít, mint az, hogy milyen ember vagyok. Szüleim házassága nem olyan volt, mint amilyenek kívülről látszott, és én soha nem kárhoztatnám magamat hasonló boldogtalanságra. Kérem, ne gondolja, hogy ez drága édesapám hibája volt, mert erről szó sincs! Azt sem tudom, pontosan mit is akarok írni ebben a levélben, vagy kérjem-e az Ön tanácsát. A férjhez menés gondolata nyugtalansággal tölt el, és azon tűnődöm, megházasodjak-e egyáltalán.

Látja, mennyi ostobaságot hordok össze? Talán gyámom, Lord Hanbury idegeskedése ragadt rám. Ő anyám egyik unokatestvére, aki feleségével legszívesebben vidéken tölti idejét, és bizonyára egyre nagyobb terhet jelent számára egy hajadon leány felügyelete Londonban.

Őszinte barátsággal,
Cecilia

Bombay, India, 1842. május 15.

Drága Lady Cecilia!

Megtiszteltetés, hogy legmélyebb gondolatait velem kívánta megosztani. Ön parancsnokom és barátom leányaként mindig számíthat támogatásomra. Aggodalommal telve olvastam, hogy öccse nehezen szokik bele új szerepébe. Ahogy idősebb lesz, bizonyára könnyebbnek találja majd a feladatot. Ha tisztartójuk ugyanaz, aki édesapjuk életében volt, akkor az ifjú Lord Appertan jó kezekben van. Amennyiben a helyzet mégsem javulna, kérem, értesítsen! Édesapjuk és az ön barátságára tekintettel szívesen segítek az öccsének, amiben csak tudok.

Ami a házasságot illeti, bár magam is legényember vagyok, annyit tudok, hogy nem ajánlatos könnyelműen belevágni. Leveleiből kegyedet olyan ifjú hölgynek ismertem meg, aki nem hajlamos meggondolatlanságra. Az én családomban is voltak szomorú esetek, amelyek bizonnyal hozzájárultak ahhoz, hogy mindeddig én sem adtam házasodásra a fejem. Természetesen azt is figyelembe kell venni, hogy a katonaelet nem éppen az ifjú hajadonok álma. Lady Cecília, én a hadsereg kötelékében hazámat szolgálom, és feltett szándékom, hogy Indiában maradok, mivel itt van rám szükség.

Önnek is megvannak a maga gondjai, hiszen nem könnyű egy gróf leányának lenni, akitől azt várják, hogy rangjához méltó házasságot kössön. Sok fiatalemberrel fog találkozni, és ha nem csupán a szív, de az ész szavára is hallgat, bizonyosan jó döntést hoz majd. Saját elvárásainak is igyekezzék megfelelni, ne csak másokénak! Akkor boldog lesz.

Hű szolgája,

Blackthorne őrnagy

Bombay, India, 1842. augusztus 30.

Kedves Lady Cecilia!

Remélem, nem tekint tolakodónak, de miután több mint egy éven át leveleztünk, aggodalommal tölt el, hogy legutóbbi levelemre nem kaptam választ öntől. Ez különösen is érthetetlen számomra azok után, hogy jövőjével kapcsolatos belső vívódásait megosztotta velem. Kérem, írjon, amint tud! Bizonyára lefoglalják a gyászidőszak leteltével újfent megsokasodó társasági kötelezettségei.

Hú szolgálja,

Blackthorne őrnagy

Appertan Hall, 1842. október 19.

Kedves Blackthorne Őrnagy!

Kérem, bocsássa meg, hogy ilyen sokáig nem hallattam magamról.

Ön hűségesen írt nekem, miközben én saját gondjaimat baráti kötelezettségeim elé helyeztem. Szomorú híreim vannak. Épp csak letelt az apám halála miatti gyászidőszak, amikor legkedvesebb barátnőm, Hannah tragikus módon vízbe fúlt. Igyekeztem vigaszt nyújtani a szüleinek és húgának, Penelopénak, miközben öcsém ügyei is egyre több figyelmemet követelték. Megköti a kezemet, hogy gyámom huszonöt éves koromig nem enged hozzáférni az örökségemhez.

Hacsak meg nem házasodom. Őrnagy, most bizonyára azt fogja gondolni, megbolondultam, de kérem, olvassa végig okfejtésemet.

Hajlandó lenne fontolóra venni, hogy nőül vesz engem? Egyikünk sem ígérkezett még el senkinek, és az ismeretségi körömbé tartozó fiatal emberek mind oly éretlenek és sekélyesek önhöz képest.

Tudom, hogy Ön élete végéig dragonyosként akar szolgálni, és ez számomra teljesen elfogadható. Köthetnénk személyes megjelenés nélküli

házasságot, amelyre már többször volt példa az anyaországtól távol állomásozó katonák esetében. Én itt maradnék, és segítenék az öcsémnek a birtok ügyeit igazgatni, és önnek sem kellene elhagynia Indiát. Ha túl nagynak találja ezt a szívességet, természetesen megértem, és maradok továbbra is hűséges levelezőtársa:

Cecília

1. fejezet

Middlesex, Anglia, 1843

Valaki zörgetett a kapun. Az íróasztalnál ülő Lady Cecília felnézett a levélírásból. A sűrű, fekete fellegek szinte alkonyati homályba borították Appertan Hall falait. Villám hasított keresztül az égen, egy pillanatra fénybe borítva a szalont, majd fenyegetően felmorajlott a mennydörgés. Mégis, ki lehet odakint ilyen időben?

Lady Cecília felpattant, és a kastély tágas előterébe sietett. Épp akkor ért oda, amikor az ősz hajú főkomornyik, Talbot kitérte a hatalmas bejárati ajtó egyik szárnyát. Egy újabb villám megvilágította az odakint várakozó erőteljes férfialakot, de az arca nem volt látható. Párafátyol lengte körül, és esőszag áramlott be a huzattal.

– Üdvözlöm, uram – köszöntötte Talbot méltóságteljesen, bár közben túl kellett harsognia a vihart.

A jövevény botra támaszkodva állt, és válaszul biccentett.

– Jó napot!

Mély hangjában rezgett valami, amitől a ház úrnője felkapta a fejét.

– Lady Ceciliához jöttem – közölte az idegen.

– Megkérdezhetem, kit tisztelhetünk az úrban? – érdeklődött óvatos távolságtartással Talbot, mintha egyedül csak rajta múlna, beengedésre méltónak ítéli-e a látogatót.

– Blackthorne őrnagy vagyok – hangzott a válasz. – Úrnőjének bizonyára ismerősen fog csengeni a férje neve.

Cecilia döbbsen kapta a szája elé a kezét. Nem akart hinni a fülének. Blackthorne őrnagy? Itt, Angliában? Hiszen kijelentette, hogy élete végéig Indiában marad, így joggal feltételezhette, hogy sosem fogja személyesen megismerni.

A férfi átlépte a küszöböt. Széles, erős keze és délceg tartása fiatal emberre vallott. A megboldogult gróf legközelebbi barátja tehát alig néhány évvel volt idősebb, mint a leánya.

Miért feltételezte róla Cecilia, hogy apjával egykorú? Hat hónappal korábban távházasságot kötött egy olyan emberrel, akiről azt hitte, sosem fogja látni, és úgy gondolta, bölcs döntést hozott. Nem akart ő igazi férjet.

Valami hang jöhetett ki a torkán, mert mindkét férfi odanézett.

Talbot nem szólt egy szót sem. Nyilván tudta, hogy most a ház úrnőjén a sor.

– Kérem, fáradjon be, Blackthorne őrnagy! – mondta a lady nyugodtabban, mint ahogy érezte magát.

Az őrnagy lesöpörte a kalapjáról az esőcseppeket, és beljebb sántikált. Cecilia nem lepődött meg azon, hogy a férfi hosszan bámul rá. Tudta, hogy kellemes a külseje, bár ilyen tekintettel még senki sem méregette.

– Kiküldjek egy inast a csomagjaiért, uram? – érdeklődött Talbot.

– Küldjön egy lovászt is!

– Természetesen, uram.

A főkomornyik becsukta az ajtót.

– Küldessek teát, Lady Cecilia?

A lady megköszöri a torkát.

– A szalonba, Talbot. Köszönöm.

Most, hogy az őrnagy levette a kalapját, Cecilia alaposabban megnézhetette az arcát. Barna haja ázottan hullott a homlokába.

Okos, barna szemével szenttelenül pillantott körül, arccsontja széles volt, álla szögletes, szemöldöke határozott. Lerázta a kabátját, és kalapjával együtt a főkomornyiknak nyújtotta, aki ezt követően csendben beleolvadt a sötétségbe.

Az őrnagy alkata vérbeli katonára vallott, nem volt olyan előkelően vékony, mint a Cecilia körül megforduló fiatalemberek. Izmos karján és combján feszült a ruha, mintha kissé kinőtte volna civil öltözékét.

A lady érezte, ahogy belepirul a báméskodásba.

Aztán eszébe jutott, hogy az imént a szalonba invitálta. Szoknyái suhogtak, ahogy sarkon fordult, hogy bevezesse a férfit a helyiségbe.

A szalon valaha előcsarnok volt, de a kastély lakói kényelmesebb berendezést álmodtak neki: a vendégek kereveteken és székeken pihentethették fáradt tagjaikat, az egyik sarokban zongora szolgálta

szórakoztatásukat. A hatalmas, embermagas kandalló, valamint a falakat díszítő pajzsok és kardok azonban még a régi korokat idézték, bár azóta néhány tájképet és portrét is felaggattak melléjük.

Az őszi időjárásra tekintettel a kandallóban tűz lobogott, és Cecilia odavezette a férfit.

– Bizonyára átnedvesedett a ruhája az utazás során – jegyezte meg udvariasan, miközben lázasan próbálta összeszedni gondolatait.

Az őrnagy egy pillanatra megállt az izzó parázs fölött, és fejét lehajtva melengette az arcát. Aztán dús szemöldöke alól nevére pillantott, és Cecilia úgy érezte, mintha pattanáig feszülne közöttük valamiféle láthatatlan zsinór, amely összeköti őket. Kettesben voltak a vihartól elsötétült szalonban.

– Bocsásson meg, hogy bejelentés nélkül állítottam be – szólalt meg a férfi –, de a levél nem érkezett volna meg hamarabb, mint én.

Nem terveztem, hogy belátható időn belül visszatérek Angliába, de megsebesültem, és felgyógyulásomig hazarendeltek.

– Ezek szerint javul az állapota? – érdeklődött Cecilia, idegesen összekulcsolva, majd szétfűzve ujjait.

– Igen.

– Remélem, nem súlyos a sérülése – mondta a lady, miután az őrnagy nem bizonyult valami bőbeszédűnek. Ez furcsa volt egy olyan embertől, aki írásban mesterien bánik a szavakkal. De már a puszta jelenlétével is egészen birtokba vette a teret.

– Repeszek fúródtak a lábamba, Lady Cecilia. Többet nem is tudtak eltávolítani, mert túl kockázatos lett volna. Hamarosan újra bot nélkül tudok majd járni, és visszatérhetek a harcmezőre. Ez nem számít komoly sérülésnek, de házasságunk körülményeinek ismeretében a parancsnokaim ragaszkodtak hozzá, hogy hosszabb időre hazatérjek.

Cecilia az ajkába harapott, és leereszkedett az egyik székre, reszkető kézzel elsimítva szoknyája ráncait. Házasságuk körülményei. Nos, igen. A férfi beleegyezett a frigybe, az ő kérésére, természetesen. Nagy szüksége volt rá, hogy hozzáférjen az örökségéhez. Kétségbeejtő volt a helyzete. Blackthorne őrnagyhoz hozzámenni tökéletes megoldásnak tűnt, amikor

éjjelente álmatlanul járkált fel-alá a kastély termeiben. Nem akart megházasodni. Nem kockáztathatta, hogy bármelyik, általa ismert férfi irányítsa az életét. Mindannyian gyanúsan lelkesek lettek

Appertan Hall mesés gazdaságának láttán, vagy épp túlságosan nagy elragadtatással adóztak Cecilia szépségének, miközben eszükbe sem jutott elmélyült beszélgetésbe bonyolódni vele. Azt hitte, az őrnagy személyében apjával egykorú, idősödő úriembert kap férjül, akinek – legyen bármilyen érzéketlen is a gondolat – jó eséllyel már csak néhány éve van hátra.

Ez a makkegészséges, szinte félelmetesen erőteljes férfi azonban porrá zúzta valamennyi, gondosan kidolgozott tervét. Nem tudta levenni róla a szemét, és úgy tűnt, az őrnagy is hasonlóan érez.

Tekintetétől felforrósodott a bőre, és hevesen dobogó szíve az arcába űzte a vért.

Miért egyezett bele ez a jókötésű fiatalember ilyen könnyen a házasságba egy sosem látott nővel?

Cecilia a vele szemközti szék felé intett.

– Kérem, foglaljon helyet, és pihenjen, őrnagy!

A férfi így is tett. Mozdulatai fájdalmasan lassúak voltak, mintha tagjai egészen megmerevedtek volna a hosszú lovaglástól. Cecilia szánta érte. De így legalább kettejük közé került a kisasztal, és ettől máris szabadabban lélegzett.

Ám az őrnagy még mindig átható tekintettel vizslatta.

– A miniatúra, amelyet magáról küldött, meg sem közelíti a valóságot – jegyezte meg halkán, mint aki nincs hozzászokva, hogy bókoljon.

– Nagyon kedves – felelte a lady, miközben ruhája ráncai közé rejtett keze ökölbe szorult. Nem akarta, hogy ez az ember csodálja az arcát és az alakját, hogy esetleg arra gondoljon... nem, ezt még magában sem merte kimondani.

– Én viszont nem kaptam arcképet önről. Be kell vallanom, azt hittem, sokkal... idősebb.

A férfi szemöldöke a magasba szaladt.

– Mi alapján jutott erre a következtetésre?

– Apám leveleiből úgy tűnt, igen közeli barátok. Feltételeztem, hogy korban is közel állnak egymáshoz.

Kint haragosan feldördült az ég. Cecilia összerezte.

– Ezek szerint idősödő férjre vágyott? Nem sejtettem, hogy más elvárásai is vannak velem szemben, mint az, hogy megszabadítsam a gyámság alól. Én semmit nem kértem öntől cserébe, csak segíteni akartam. Nem tartottam igényt sem a hozományára, sem beleszólásra a pénzügyeibe.

– Én pedig szeretném újra megköszönni nagylelkűségét és diszkrécióját.

Azt hitte, apja egyik, élete alkonyán járó barátja ajánl neki önzetlen segítséget. De egy fiatal, életerős, vagyon és rang nélküli férfinak mögöttes szándékai is lehetnek.

Mindig büszke volt arra, hogy éles ésszel és józansággal áldotta meg az ég, de most be kellett látnia, hogy ugyanolyan esendő, mint bármelyik kétségbeesett nő. Hatalmat adott az élete fölött egy idegennek.

Vagy mégsem? – tűnődött reménykedve. A távházasság kockázatos dolog, és előfordult már, hogy érvénytelenítették. De nem akarta, hogy újra gyámság alá kerüljön, elzárják előle a saját pénzét, és irányítsák az életét, mintha kisgyerek volna.

Beszélnie kell az ügyvédekkel – de hogyan magyarázza ki az esetet rokonai és barátai előtt? Házasságkötését korábban azzal indokolta, hogy a levelei alapján beleszeretett az őrnagyba. Milyen képet fest magáról, ha most, a személyes találkozás után visszakozik?

Blackthorne rezzenéstelen arccal ült a helyén. Cecilia családjában a férfiak is szabadon kimutatták érzéseiket. Szomorúan idézte fel édesapja kirobbanó életszeretetét és jókedvét, ahogy öccse haragos kirohanásait is. Persze Oliver nem volt mindig ilyen.

Gyerekkorukban, Indiában naphosszat kergetőztek kacagva a kertben.

– Ha már úgylis Angliában járok, úgy döntöttem, eljövök a hogyléte felől érdeklődni – mondta az őrnagy. – Nem hagyott volna nyugodni a lelkiismeretem, ha nem bizonyosodom meg róla, hogy Ön jól van, mielőtt anyámhoz megyek.

– Nagyra értékelem, hogy gondolt rám, őrnagy.

Cecilia mindig büszke volt arra, milyen jó emberismerő, de a váratlan vendégen nem tudott kiigazodni. Annyi bizonyos volt, hogy a minden porcikájából áradó férfiasságával igencsak különbözik tőle.

Sorai, amelyeket oly nagy örömmel olvasott, egyszeriben idegennek tűntek.

Nem felejtetheti el, hogy ez az ember volt az édesapja legjobb barátja. A leveleiben megnyitotta előtte a lelkét, és igent mondott a kérésére, pedig ezzel megfosztotta magát a lehetőségtől, hogy a szívét követve válasszon társat. Csak köszönet illetheti.

Cecilia mégsem tudott szabadulni a gyanakvástól.

– Ön néhai parancsnokom leánya – folytatta az őrnagy –, akit a legnagyobb becsben tartottam. A halála...

A férfi hangja itt elakadt, és kibámult az eső áztatta ablakon.

– Ő tanított meg rá, mit jelent férfinak és katonának lenni. Ezért életem végéig az adósa leszek.

Nyilvánvaló volt, hogy nemcsak Cecilia nézett fel az apjára, hanem az őrnagy is. Ugyanakkor elkötelezett volt a Nyolcadik Dragonyos Őrség mellett is, holott a katonaság rengeteg életet tett tönkre.

Cecilia édesanyjának is nyomorúságos sors jutott osztályrészül miatta, és minél idősebb lett a leánya, annál jobban megosztotta vele lelki gyötrelmeit.

– Tehát csak kötelesség vagyok a maga számára – jegyezte meg halkán.

– Dehogy! – tiltakozott azonnal a férfi, aztán széttárta a karját. – Önnek mit jelentek én?

Ceciliának szavát vette a döbbenet, és örült, hogy egy kíváncsiskodó szobalány helyett maga Talbot hozta be tálcán a teát.

El tudta képzelni, micsoda nyüzsgés támadt a személyzet körében a hírre, hogy megérkezett az úrnő rejtélyes férje.

– Mivel a vacsora még messze van – mondta a főkomornyik –, megkértem a szakácsot, hogy készítse néhány szendvicset Lord Blackthorne-nak.

– Rossz rangjelzést használt, Talbot – figyelmeztette Cecilia szórakozottan, mert még mindig nem tudta levenni a szemét az őrnagyról.

A főkomornyik megtorpant.

– Hosszú éveken át szolgáltam a családot Londonban, Lady Cecilia, és mindig büszke voltam rá, hogy igen jól kiismerem magam a magas társasági körökben. Lord Blackthorne neve és rangja nem ismeretlen előttem, de ha inkább a katonai rangját szeretné használni, természetesen úgy szólítom.

Cecilia a férjéhez fordult.

– Milyen rangja van, amiről nem tudok?

– Benne volt a házassági jelentésben. Nem olvasta? Vikomt vagyok.

Talbot szokásához híven csendben köddé vált.

Tehát Blackthorne őrnagy, vagyis Lord Blackthorne nem egy egyszerű katona, hanem nemesember, akinek sokkal nagyobb a hatalma, mint sejtette – döbbsen rá a lady. Sosem hallott a családjáról, bár nem sok ideje volt a londoni körökben forgolódni.

Most sajnálta, hogy a házassági papírokat az ügyvédnél hagyta.

– Ön tehát vikomt – kezdte lassan –, a katonaságnál mégsem kapott magas rangot. Ezt nem értem.

– Nem tartottam magam érdemesnek tiszti rangra, Lady Cecilia, ha nem saját vezetői érdemeimért nyerem el azt. Ki akartam vívni katonatársaim tiszteletét, mielőtt azt várnám tőlük, hogy parancsomra harcba induljanak.

– Tehát közkatonaként vonult be.

Cecilia még sosem hallott olyat, hogy egy nemes ilyet tenne.

– Társadalmi rangja helyett őrnagyként emlegeti magát. Nem tudom, mit gondoljak.

– Bevallom, nem voltam tekintettel kegyed gondolataira, különösen, mert besorozásomkor még nem is ismertem önt. Azt hittem, vikomti címem imponált önnek, és valamelyest magyarázattal szolgált házasságkötésünk szokatlan körülményeire is. Az a tény, hogy kegyed a rangomról mit sem tudott, kíváncsivá tesz.

– Kíváncsivá? – kérdezett vissza Cecilia erőltetett mosollyal. – Ez a szó írja le legkevésbé, amit én érzek ebben a zavarba ejtő helyzetben.

– Úgy tűnik, hasonlóan vágunk bele e házasságba.

A lady erőt vett keze remegésén, és teát töltött az őrnagynak.

– Hogyan szereti?

– Üresen, Lady Cecilia. Köszönöm.

Cecilia csendben figyelte, ahogy férje a forró italt kortyolgatja, és eltüntet mellé jó néhány sonkás szendvicset.

A férfi végül hátradőlt, és rászzegezte a tekintetét.

– Akkor hát hogyan tovább, hölgyem?

Tényleg a hölgye volt, nem csak a felesége. Ahogy egymás szemébe bámultak, mintha egy titkos felismerés szikrái pattantak volna a levegőben: hogy ők ketten egy férfi és egy nő, akik – legalábbis jog szerint – házasságban egyesültek. Cecilia nem gondolta, hogy egyszer ilyen bensőséges kötelék fűzi majd valakihez. Talpra emelkedett.

– Nem tudom, mit mondhatnék, uram. Sosem akartam megházasodni. Túlságosan lefoglalnak a birtok ügyei.

A férfi kimért eleganciával állt fel, amitől egyszeriben túl közel kerültek egymáshoz. Cecilia hátrébb lépett.

– Különös egy nőtől ilyet hallani. Ennek ellenére most már az én feleségem. Bizonyára nem akarja érvényteleníttetni a frigyet – mondta az őrnagy, mintha csak az időjárásról diskurálnának.

Akkor újra gyámság alá kerülne, kiszolgáltatottá válna, és elvesztené önrendelkezését, amelyre nagy szüksége van. Ezt a férfi is jól tudta.

– Át kell gondolnom a... helyzetet. Amennyiben az érvénytelenítés mellett döntök, botrány lehet belőle, ha ön a házban tölti az éjszakát. Kérem, ne vegye sértésnek, uram, de megtenné, hogy a vendégházban száll meg? A nyugati pázsit túloldalán van.

A férfi most először lassan végigjáratta a tekintetét a lady testét burkoló virágos muszlinruhán. Ceciliának egyszeriben nehezebbre esett lélegzetet venni.

– Talán ló vagyok, amelyet vásár előtt méregetni kell? – kérdezte csendesen.

Az őrnagy újra a szemébe nézett.

– Ilyet soha nem mondtam, hölgyem. Vannak még más szabályok is, amelyeket férjeként ismernem kell? Azon kívül, hogy nem hivatkozhatok kínosan alacsony katonai rangomra, és nem nézhetek rá a feleségemre.

– Egy szóval sem utaltam arra, hogy kínosnak találnám a katonai rangját
– tiltakozott a lady. – Tetteivel vívta ki az elismerést, és ez csakis büszkeségre adhat okot.

– Ez megtisztelő – hajtotta meg a fejét komoran az őrnagy. – Viszont úgy tűnik, azt hiszi, hogy minden kívánságának engedek, legyen bármilyen meggondolatlan is. Nem fogok a vendégházban megszállni.

Cecilia teste megfeszült, de a férfi folytatta, mielőtt még közbevághatott volna.

– Jog szerint a férje vagyok, és ezt bizonyára a családja és barátai is tudják. Épp az lenne a botrányos, és ártana az ön jó hírének, ha elhagyna.

– Nem hagynám el – érvelt Cecilia nyugalmat erőltetve magára. –

Ha az ügyvédek szerint a személyes jelenlét nélkül kötött házasság érvénytelen, eszerint kell eljárunk.

– Azzal tenné érvénytelenné a házasságot, ha úgy kezeli, mintha az lenne. Most, hogy személyesen is találkoztunk, világossá vált számomra, hogy valami súlyos oka lehet, amiért hozzáment egy olyan emberhez, akit sohasem látott. Még ha érdekes leveleket tudok is írni – tette hozzá szárazon.

Cecilia szája szóra nyílt, de elméjében nem született meg a megfelelő válasz. Ez az ember makacsul állítja, hogy jobban tudja nála, mi a jó neki.

– Szívesen folytatom a társalgást vacsoránál – mondta a férfi –, de előbb átöltöznék száraz ruhába.

– Természetesen. Megkérem Talbotot, hogy vezesse a hálósobájába. Remélem, azt megérti, hogy ez nem azonos az enyémmel.

– Feltételezem, igen tágas a hajléka, Lady Cecilia. Ott szállásol el, ahol óhajtja. Biztosíthatom, hogy nem erőltetem rá magam kegyedre. Boldogan hagyok rá időt, hogy megismerjük egymást.

Rajtunk kívül ehhez senkinek semmi köze.

Cecilia megkönnyebbülten kiengedte a tüdejéből a levegőt.

– Köszönöm. Hét órakor találkozunk a vacsoránál.

A férfi meghajolt.

– Viszontlátásra!

A lady a szemével követte elbicegő alakját, és csak akkor botorkált vissza a díványhoz, amikor látta, hogy Talbot a szobája felé kíséri a férfit. Lerogyott, és a kezébe temette az arcát.

– Uramisten, mit tettem!

Michael, Blackthorne vikomtja követte a főkomornyikot a hatalmas kastély termein át. Agyának egyik zugában gondosan rögzítette a hálósobájához vezető útvonalat, ahogy jó katonához illik, de gondolatai többi részét még mindig a döbbenet foglalta le, amelyet Lady Cecilia láttán érzett.

Aki a felesége.

Egész hátralevő életében emlékezni fog a pillanatra, amikor először megpillantotta őt. A fények rávetültek szőke fürtökkel keretezett gyönyörű, ijedt arcára. Szépsége váratlanul érte a férfit, hiszen meg volt győződve róla, hogy csak egy meglehetősen csúnyácska teremtés szorulhatott rá arra, hogy ilyen módon kössön házasságot. Ehelyett hibátlan szépséget látott maga előtt, magas arccsontjai nemes vonásokat kölcsönöztek arcának, bőre aranyszínű ragyogása arra engedett következtetni, hogy szívesen tölti a szabadban az idejét. A szeme kék volt, akárcsak az indiai mákvirág, egészen el lehetett volna merülni tiszta, élénk tekintetében.

A termete hasonlóképp vonzotta a szemet, gömbölyded bájait alig tudta megfékezni a fűző. Michael még most sem értette egészen, hogyan tudott két épkézláb mondatot összerakni a jelenlétében.

Talbot kitárt előtte egy ajtót, és az őrnagy belépett egy tágas hálóterembe, ahol a kandallóban pattogó tűz lángjai igyekeztek elűzni a hideget a sok éve lakatlan helyiségből. A hatalmas, baldachinos ágy mellett szekrény, íróasztal, mosakodóasztal és székek szolgálták a vendég kényelmét. Vajon a tulsó falon nyíló ajtó egy öltözőszobába vagy Lady Cecilia hálójába vezet?

– Uram, hamarosan érkezik a szobalány, hogy kicsomagoljon – mondta Talbot mintegy bocsánatkérésként.

Az őrnagy biccentett, és szinte észre sem vette a főkomornyik távozását. Ismét a felesége járt a fejében. Meglepte a vonakodása azok után, hogy írásából csak úgy áradt a kétségbeesés. Nem hibáztatta, amiért nem engedte közelebb magához. Hiszen addig csak leveleztek. Úgy érezte, első

pillanattól fogva egymásra hangolódtak, amitől úgy tűnt, a valóságosnál sokkal közelebb állnak egymáshoz. Ha Cecilia is ezt érezte, akkor küzdött ellene, hiszen nem mutatta jelét annak, hogy Amor nyíla eltalálta volna. Az elmúlt két évben levelei a hónap fénypontját jelentették a férfi számára.

Mindegyiket többször is átolvasta. Mosolygott a leány gondtalanságán, és tudta, hogy vidám történeteivel akarja elterelni a figyelmét a gyászról.

Az első néhány levélváltást követően az őrnagy úgy látta, hogy Lady Cecilia a körülményekhez képest jól boldogul. Londoni barátai jelentették, hogy a vagyon gyarapodott, és a lady a hozománya alapján válogathatott a kérők között.

Aztán valami történhetett, ám az őrnagy ezt a világ másik pontjáról nem érzékelhette, amíg a barátságos hangvételi levelek egy időre el nem maradtak. A tény, hogy a lady hozzá, mint idegenhez fordult, inkább aggodalommal töltötte el, mint büszkeséggel. Ez az érzés csak erősödött a személyes találkozás során. Lady Cecilia valamiért kétségbe volt esve, ő pedig készen állt arra, hogy állja a szavát. Megígérte Cecilia apjának, hogy gondját viseli a gyerekeinek.

Nagyon sokkal tartozott Lord Appertannek. A parancsnoka, akit apjaként tisztelt és szeretett, a karjában halt meg. Az utolsó küldetésének azt tekintette, hogy hazatérjen a gyerekeihez. Véres kezével megragadta Michael kezét, és könyörgött neki, hogy vigyázzon a családjára.

Ezért, amikor Lady Cecilia, a vidám, okos, csodás levelezőtárs a segítségét kérte, ő beleegyezett, hogy nőül veszi. A lány bizonyára tudta, hogy nem bízhat meg senkiben, aki feleségül kéri. Sok hozományvadász próbált a kegyeibe férközni. Michael nem nézhette tétlenül, hogy ilyesmi történjen egy nővel: kihasználják a pénze miatt, és tiszteletlenül bánjanak vele. Saját szemével látta, milyen az: apja is a pénzéért vette el az anyját. Amikor fiatal férfivá érett, apja kényszeríteni akarta, hogy vegyen feleségül egy gazdag lányt, akinek a családját hazugságokkal áltatta. Ezért is vonult be katonának már tizennyolc évesen. Tisztességes úton is lehet vagyonhoz jutni. Úgy képzelte, ha egyáltalán megházasodik, akkor igyekszik mindent megtenni, hogy a frigy boldog legyen.

Amíg Michael otthon lakott, ügyelt rá, hogy egyetlen hölgy iránt se mutasson kiemelt érdeklődést. Nem akart senkit sem túl közel engedni magához. Észre sem vette, hogy a seregben töltött tizenkét hosszú év alatt is mennyire elzárta a szívét a gyengébbik nem elől, amíg el nem kezdett levelezni a ladyvel, aki bepillantást engedett neki az életébe és a lelkébe. Életében először érzett vágyat egy olyan nő iránt, akit nem kaphatott meg.

Annyira elragadónak találta, hogy alig tudott uralkodni magán, amikor ránézett. Eszébe jutottak a férfiak, akik úgy dongták körbe gyönyörű édesanyját, akár a darazsak a cukros vizet. Nem akart olyan lenni, mint ők. Örült neki, hogy a megboldogult gróf már nem láthatta, hogyan csaptak fel a szemében a szenvedély lángjai a leánya láttán.

Eszébe jutott, milyen rémült arcot vágott a lady, amikor megpillantotta őt: bizonyára öregnek és gyengének tartotta, aki nem sokra képes a hitvesi ágyban. Igaz, hogy ő megtette érte, amire egyetlen férfi sem lett volna hajlandó. Lemondott a hozományáról és az örökségéről is.

De Ceciliát ez nem nyugtatta meg, hiszen a férjeként bármikor bejelentheti az igényét ezekre. A lady most kénytelen volt szembesülni azzal, mennyire elhamarkodott lépés volt ez a házasság. Ahhoz képest, hogy milyen eszes teremtés, kétségbeesésében igencsak meggondolatlanul cselekedett.

A férfi az ablakhoz lépett, és kinézett rajta a messzeségbe nyúló Appertan birtokra. Cecilia apjától tudta, hogy hatalmas földterületeket mondhatott magáénak szerte Angliában és Skóciában. Úgy sejtette, hiába ment férjhez a lady, a férfiak továbbra is ostromolták.

Türelmesnek kellett lennie. Inkább megmártózik a folyó jéghideg vizében mindennap, de nem csábítja el a feleségét, amíg ő nem áll készen rá. A lady távházasságot szeretett volna – illetve most, hogy találkoztak, leginkább semmilyen.

Michael rég megfogadta, hogy a saját szabályai szerint nőszül, tekintet nélkül jövődöbelije vagyoni helyzetére. A dragonyosoknál kapott zsoldja anyagi biztonságot jelentett a családjának. Kisebb összegeket befektetett hajózási és kereskedelmi társaságokba, de az erkölcsi feddhetetlenség mindig is többet ért számára, mint a pénz.

Eltökélte, hogy a lehető legjobb férj lesz. Saját bőrén tapasztalta, milyen hibákat követhet el egy családfő, és tanult belőlük. Először is ki kellett derítenie, hogy egy bájos ifjú kisasszony, aki előnyös házasságot köthetett volna, miért ragaszkodott ennyire ahhoz, hogy maga rendelkezzen a vagyona felett.

* * *

– Cecilia!

A kellemes női hang hallatán a lady elmosolyodott.

– Itt vagyok, Penelope!

Miss Penelope Webster a legközelebbi szomszédjuk volt. A szülei egy kisebb majorságot béreltek az Appertan-birtokon. A lány belibbent a szalonba. Olajbarna arcát tökéletes gyűrűkben hullámszó fekete haja keretezte. Zöld macskaszeme huncutul csillogott, szokatlan magassága ellenére is kecsesen mozgott. Nővére, Hannah, Cecilia gyerekkori barátnője volt. Hannah tragikus halála után Penelope lett az, akit Cecilia testvérének tekinthetett. Örült a társaságának, mert a birtokkal kapcsolatos teendői miatt nem jutott annyi ideje levelezni a régi barátokkal.

Penelope Cecilia öccse iránt táplált testvéri érzelmei idővel átalakultak, és eljegyezték egymást. Cecilia úgy gondolta, Oliver húszévesen túl fiatal még a házasságkötéshez, de úgy döntött, nem ítélikzeik felette. Penelope elviselte az öccse vad természetét, és Cecilia azt sem tartotta elképzelhetetlennek, hogy esetleg jó hatással lesz rá.

– Megáztál? – Cecilia fáradtan paskolta meg maga mellett a díványt.

Penelope mellé ült, fehér szoknyája szétterült körülötte. Futólag megölelte Ceciliát.

– Már itt voltunk Oliverrel, a könyvtárszobában.

– A könyvtárban? – ismételte reménykedve Cecilia. Oliver sosem szeretett tanulni. Mikor két évvel korábban megörökölte a birtokot, örömmel hagyta ott Cambridge-et. Ceciliát egész életében magántanárok oktatták, bármit odaadott volna, hogy egyetemre járhasson. Nem erőltethette azonban rá a saját akaratát az öccsére, csak támogathatta őt, amit örömmel tett.

– A Debrett’s-ben kerestünk valamit – kuncogott Penelope, de amikor látta, hogy Cecilia nem osztozik jókedvében, a mosoly lehervadt az arcáról.
– Valami baj van? Láttam, hogy a főkomornyik kikísért egy idegent. Vendégeitek van?

Olivernek akarta először elmondani, de már mindegy volt.

– Idegen, igen, de csak bizonyos értelemben. A katona férjem úgy döntött, meglátogat.

Penelope zöld szeme hatalmasra tágult.

– Ne! Nem is szólt előre?

Együttérzően fogta meg Cecilia karját. A lady megfogta a kezét.

– Nem. Megsérült, ezért hazaküldték. Ráadásul nekem is alaposabban el kellett volna olvasnom a házassági papírokat. Nem egyszerűen Blackthorne őrnagy hitvese vagyok, hanem Blackthorne vikomté.

– Ó, hiszen ez csodás! – kiáltott fel tapsikolva Penelope. –

Megérdemled, hogy rang és birtok is járjon a házassági levél mellé.

Egy pillanatra megzavarodott.

– Valamiért azt hittem, a férjed idősebb, de sosem hallottam, hogy említést tettél volna róla bárkinek. Biztos tévedtem. Minden úgy történik, ahogy lennie kell. Olyan keményen dolgozol, valakinek gondoskodnia kell rólad is!

Cecilia azonban tudta, hogy erre nem kerül majd sor. Felügyelni szándékozta az Appertan-birtokot mindaddig, amíg Oliver feje lágya be nem nő, szélnek nem ereszti örült barátait, és fel nem hagy az ivással. Még az sem tudta jobb belátásra téríteni az öccsét, hogy immár menyasszonya volt.

Néha olyan érzése támadt, hogy Penelope nem is látja Oliver hibáit. Többször tartotta miatta a hátát, mint maga Cecilia.

Alapjában véve azonban mindketten abban reménykedtek, hogy hamarosan felnő a feladathoz.

– Na és hogy tetszett a férjed? – suttogta Penelope, miközben a válla fölött hátrasandított, hogy Lord Blackthorne nem hallgatódik-e véletlenül.

Cecilia sóhajtott.

– Nem is tudom. Annyira megdöbbentem, amikor meghallottam a nevét. Szerintem még azóta sem ocsúdtam fel.

– Esetleg le is szerelt már a seregtől, hogy ifjú feleségét romantikus udvarlással levegye a lábáról?

Cecilia csak pislogott, Penelope pedig nevetésben tört ki, de hamar abbahagyta, amint látta, hogy barátnője nem örül vele.

– Ó, egek! – dünnyögte. – Bocsáss meg! Ez az egész olyan furcsa. Csak megpróbáltalak felvidítani.

– Nem hiszem, hogy sikerülne. Te mindig is szeretted Olivert.

– De te is beleszerettél az őrnagy, vagyis Lord Blackthorne leveleibe!

– Az nem ugyanaz, mint egy személyes találkozás – erősködött Cecilia. – Ő a férjem, akivel annyi levelet váltottam, mégis idegen számomra. Nem... nem tudom, helyesen döntöttem-e.

Penelope megragadta Cecilia kezét, és eltökélten a szemébe nézett.

– Ne hamarkodd el, kedvesem! A levelei hatással voltak rád. A férfi is ott van valahol a sorok között. Lehet, hogy ő is ideges és zavart.

– Nem tűnt zavartnak – motyogta Cecilia, miközben felidézte, milyen elszántan bámulta őt az őrnagy.

– A férfiak ügyesen titkolják az ilyesmit.

Cecilia az ajkába harapott, nem akarta kinevetni a barátnőjét.

Oliver egyetlenegyszer sem rejtette véka alá a gondolatait, függetlenül attól, mennyire voltak helyénvalóak, csak Penelopénak nem tűnt fel soha.

Penelope közelebb hajolt hozzá.

– Elmondtrad Olivernek? A testvéred lévén nyilván meg akarna győződni arról, hogy biztonságban vagy-e.

– Azt hiszem, elmondhatod neki te. Nekem pihennem kell vacsora előtt. Ha kérdése lenne, megtalál a dolgozószobában.

– Ott akarsz pihenni? Megint beleásod magad a könyvelésbe, és majd a szolgálóknak kell szólniuk, hogy gyere enni!

– Őszintén, engem pihentet.

– Jól van – mondta Penelope, és mindketten felálltak. – Beszélek Oliverrel. Talán megkeresi Lord Blackthorne-t, hogy váltson vele néhány szót. Itt tartózkodik?

– Igen. Az értésére adtam, hogy nyugtalan vagyok a házasságunkkal kapcsolatban.

– A férfiak azonban elvárnak dolgokat... – pirult el Penelope.

– Tudom én is. Ez a férfi viszont az apám legjobb barátja volt. Hajlandó nekem időt adni.

– De lehet, hogy nem túl sokat – figyelmeztette Penelope. – Különben is katona. Most beszélnem kell Oliverrel.

Cecilia mosolygott, amíg Penelope el nem távozott, majd elkomorult. Vajon meddig hajlandó várni a férje?

2. fejezet

Cecilia majdnem elkésett a vacsoráról, pedig mindig ő volt a legpontosabb a házban. Két órán át járt fel és alá a dolgozószobában.

Nem tudott a szokásos módon összpontosítani a könyvelésre.

A gondolatai egyre csak a férje körül jártak. Talbot kétszer is figyelmeztette, hogy a vendégek már összegyűltek a szalonban, és hamarosan felszolgálják az ételt.

A sietségtől kifulladásra érkezett. Oliver a hatalmas kandallónak támaszkodva, kifejezéstelen arccal méregette Lord Blackthorne-t.

Öcse láttán a lady elszomorodott. Oliver zilált, szőke haja sötétebb volt az övénél, szürke szeme bevörösödött. Barna kabátot és skót kockás nadrágot viselt, amely illett rikító piros mellényéhez. Lord Blackthorne katonás modora és csendes magabiztossága mellett a vékonydongájú, éretlen úrfi szinte kisfiúsnak látszott. Igaz, valóban nagyon fiatal volt még.

Lord Blackthorne külseje rendezett volt, ódivatú sötét zakót és nadrágot vett fel a vacsorához. Meghökkenően bámulta az ifjú gróft. Cecilia eltűnődött, nem lett volna-e jobb, ha egyenruhát húz, de végül örült neki, hogy nem így tett. Nem kell, hogy felidézze Oliver előtt az Indiában töltött napokat, és ő maga is megvolt enélkül.

Penelope aggódó arckifejezése megenyhült, ahogy a lady belépett.

– Végre itt vagy! Mindjárt éhen halunk. Lord Blackthorne biztosan, hiszen egyenesen Londonból érkezett.

– Nem olyan hosszú az út – vetette oda mogorván Oliver. – Pár óra lóháton.

– Az időjárás és a sebesülése hátráltathatta az útján, öcsém – szólt közbe Cecilia. – De miért nem mész előre?

A lady Lord Blackthorne mellé került, aki kinyújtotta felé a karját.

Cecilia elfogadta. Tenyere alatt érezte az őrnagy feszes izmait, és ettől megszedült. Még egy férfi érintését sem találta ennyire veszélyesnek. Amint tehetette, elengedte a karját és hagyta, hogy az őrnagy alátolja a széket.

Az asztalnál könnyedén elfért volna akár ötven ember is, így az egyik végében foglaltak helyet. Cecilia azon tűnődött, vajon Talbot miért nem a kis családi ebédlőben terített. Talán, hogy így mutassa meg Lord Blackthorne-nak, milyen előkelő is a família, ahova beházasodott?

– Uram, kérem, üljön Oliver baljára, mint tiszteletbeli vendég – mormolta a lady.

Lord Blackthorne bólintott, és Cecilia lassan kieresztette tüdejéből a visszafojtott lélegzetet, miközben az őrnagy leült vele szemben.

Penelope a jobbára telepedett. Gyengéden nézett Oliverre, majd tétován, vagy talán inkább kíváncsian tanulmányozta Lord Blackthorne-t. Cecilia szerette volna tudni, mint mondott Penelope az öccsének, mert mogorva pillantásain nem tudott kiigazodni.

Grófként és házigazdaként beszélgetést is kezdeményezhetett volna, de egy szót sem szólt. Úgy ülte végig az öt fogást, mint egy megszeppent kisfiú.

Cecilia látta, hogy az őrnagy szemmel tartja Olivert. Zavarba jött, ugyanakkor végtelen gyengédséget is érzett. Öccsét inkább ő nevelte, mint az anyjuk, főleg azután, hogy Oliver ikertestvére még gyerekkorukban meghalt. Megérintette a nyakában függő medált, amely az ikerfiúk képét rejtette. Eltartott egy ideig, mire összeszedte magát.

– Lord Blackthorne, milyen volt az útja Indiából idáig?

– Köszönöm kérdését, Lady Cecilia, eseménytelen.

– A gőzhajók hat hét alatt megteszik az utat, így sokkal kellemesebb – mondta a lady, és alig láthatóan megborzongott. –

Emlékszem a hat hónapos útra a vitorlással. Az anyám törékeny asszony volt, ki sem nagyon jött a kabinjából.

Oliver könnyed hangsúllyal megszólalt:

– Nos, Blackthorne, fedje fel az igazi okot, amiért titokban feleségül vette a nővéremet!

– Oliver! – kiáltott rá Cecilia.

Lord Blackthorne számított a kérdésre, így nem lepődött meg.

A fiatal Lord Appertannek minden joga megvan rá, hogy aggódjon a testvére miatt. De az őrnagy azt is tudta, hogy itt többről van szó.

A fiatalember éretlennek tűnt, és nem is igyekezett leplezni.

Nehezen tudta elhinni, hogy egy hős katona fia ilyen lehet. Bár az is igaz, hogy az apja az elmúlt tíz évben nem igazán vette ki a részét a neveléséből.

Cecilia kipirult arccal válaszolt.

– Semmi közöd a házasságomhoz, Oliver. Nem te voltál a gyámom.

– De a testvéred vagyok és a gróf.

Az őrnagy őszintén felelt.

– Elvettem a nővérét, mert megkért rá. – Cecilia összerezett. – Leveleiből úgy vette ki, hogy a lady olyan nő, aki megteszi, amit kell, még akkor is, ha egy idegennel kell összekötnie az életét. Az öccsének ugyanakkor nem árulja el a részleteket? Az őrnagy nem tudta eldönteni, ki parancsol igazából a házban.

– Magának ilyen könnyű bekötni a fejét, Blackthorne? – Az ifjú Appertan gróf nem tágított.

– Nem terveztem házasságot a közeljövőben. Az apját viszont jó barátomnak és mentoromnak tekintettem. Amikor meghalt, úgy döntöttem, támogatom a családjukat, ahogy csak tudom. Bevallom, azt hittem, Lady Cecilia egy nem túl előnyös külsejű vénkisasszony lehet, aki azt gondolta, csak a vagyona miatt udvarolna neki bárki is.

Cecilia felhorkant, Miss Webster pedig kezével rejtette el a mosolyát. Appertan gróf először szóhoz sem jutott döbbenetében, majd harsány nevetésben tört ki.

Az őrnagy bocsánatkérően nézett a ladyre.

– Beláthatja, hogy nem volt teljesen észszerűtlen ilyesmit feltételezni.

– Hiszen mondtam, hogy nem akartam Lord Hanbury gyámsága alatt maradni – felelte Cecilia.

– Bevallom, meglepődtem, amikor először megláttam – mondta az őrnagy, miközben a lady rózsás arcában gyönyörködött.

Inkább zavartnak tűnt, mint dühösnek. Más nők talán a szívükre vették volna a megjegyzését, és örült, hogy a lady nem sértődékeny.

Szinte kellemetlenül érintette, hogy találkozik a levelek mögött rejtőző nővel, és kiderítheti, vajon a soraiból kicsengő édes, gondoskodó hozzáállás

mennyire tükrözi a valóságot. Nem csalódott, inkább kíváncsi lett, mert érezte, hogy ifjú felesége valamit rejteget előle.

Miss Webster a lady felé fordult.

– Milyennek képzelted el a férjed? – kérdezte izgatottan. – Hiszen már úgy érezted, jól megismerted a levelei alapján.

Az őrnagy nagyon szeretne volna tudni, mit mondott Lady Cecilia másoknak kettejükről.

– Be kell vallanom, az arcát egyáltalán nem képzeltem el – kezdte a lady vontatottan. Blackthorne legnagyobb meglepetésére kerülte a tekintetét. – Tudtam, hogy nagyra tartotta Papát, és hősieen viselkedett a csatákban.

– Nem vagyok hős – vágott közbe az őrnagy, és legyűrte a feltörekvő emlékeket. – Csak a dolgomat tettem, mint sok más férfi.

Lady Cecilia látható érdeklődéssel fordult felé, de nem kért bővebb magyarázatot. Talán ő maga is pont elég titkot rejtegetett.

– De Cecilia hősnek tartotta önt – sóhajtott ábrándosan Miss Webster. – Szerintem ez olyan romantikus.

Romantikus? Talán egy ártatlan fiatal lány számára. Gyakorlatilag üzletet kötöttek, ahol Lady Cecilia anyagi függetlenségre tett szert, az őrnagy pedig elnyerte a lady háláját és a tudatot, hogy néhai parancsnoka lányán segített. Azelőtt ezzel be is érte volna, amíg személyesen nem találkoztak.

– Engem ez nem izgat – vágta közbe unottan Appertan ifiúr. – Nem ismerem magát, Blackthorne, a jelenléte pedig sértő számomra.

– Akkor Lady Ceciliával a Blackthorne-birtokra költözünk – felelte az őrnagy.

A lady szája tátva maradt, férje pedig teljes lelki nyugalommal kanalizott bele ismét az ökörfaroklevesbe. Nagyon ízlett neki a katonai ellátmány és a hajó konyhája után.

– Cecilia nem is ismeri magát! – hördült fel dühösen Appertan. – Hogyan várhatja el tőle, hogy elmenjen magával?

Az őrnagy a szemébe nézett.

– Én semmire sem kényszerítem. De maga igen.

A fiatal gróf szürke szeme összeszűkülte, az ajka megrándult, de erre nyilvánvalóan nem tudott mit mondani.

– Nem fogom hagyni, hogy a testvérem egy idegennel távozzon.

– Én sem akarom őt kiszakítani az otthonából, mivel hamarosan visszatérek Indiába. Azt is tudom azonban, hogy Lady Ceciliának idő kell, hogy megismerhessen engem. Ezt szeretném számára lehetővé tenni.

Lady Cecilia még jobban elvörösödött. Blackthorne nem tudta, azért érezte-e magát kínosan, mert a feje fölött beszélnek róla.

Tudta, hogy nem az a fajta, aki hagyja, hogy mások döntsenek helyette a sorsáról, és csodálta is érte.

– Jól van – szúrta a fogai közt a gróf. – Beleegyezem, de csak addig, amíg nem hallom Ceciliát panaszkodni. Meddig akar maradni?

– A beosztásom rugalmas. A családom felkeresésén kívül nem nagyon akad más dolgom Angliában.

– Ennyire szeretne már visszamenni Indiába? – érdeklődött Lady Cecilia.

– Gyermekkorunkban éveket töltöttem ott, apám seregével sokat utaztunk. Forró, nedves és kellemetlen az éghajlat.

Mindez igaz lehet, de valóban ennyire ellenzi a kalandokat?

Az őrnagy csalódott egy kicsit.

– Az időjárás valóban nem a legkedvezőbb, de a táj csodálatos.

Engem ez kevésbé zavar. A királynő katonája vagyok.

– Nem inkább tisztje? – Appertan grófja először tanúsított érdeklődést az este során.

– Közlegényként vonultam be, saját erőmből akartam feljebb jutni a ranglétrán.

– Ennek semmi értelme – rázta a fejét a gróf. – Én nem lennék ilyen kemény saját magammal.

Erre senki sem felelt. Lord Blackthorne úgy vette ki az ifjú gróf szavaiból, hogy könnyelmű életet él. Hogy lehet, hogy valaki nem élvezi az akadályok leküzdését? Ettől egy pillanatra elkalandozott a figyelme, és a feleségére pillantott. Ő aztán bőven ad neki kihívást.

Hosszas csend következett, és tovább ettek. Az őrnagy a grófhhoz fordult:

– Amennyit a vihartól láttam a földekből, szépen rendezettek.

Az apja biztosan büszke lenne, hogy folytatja kiváló munkáját.

Oliver megvonta a vállát.

– A szolgák tudják a dolgukat. Ha bármi történik, Cecilia tökéletesen kezeli a helyzetet. Nem annyira bonyolult.

Blackthorne látta, ahogy a lady sóhajtván hunyja le a szemét, mintha szégyellné öccse tudatlanságát. Az őrnagy egyre kellemetlenebbül érezte magát, akárhányszor a fiatalember megszólalt. Emlékezett rá, milyen büszkén mesélt róla az apja.

Ismerte egyáltalán a saját fiát? Szomorúság és a kudarc érzése feszült egymásnak a szívében. Tudta, mennyire csalódott lenne a parancsnoka, és mennyire két tűz között érezheti magát Cecilia.

Korábban úgy érezte, hogy a lady szívesen viseli a nadrágot a háznál, de már nem volt benne olyan biztos.

– Gondolom, az ön tisztartója is kiváló munkát végez, Lord Blackthorne – mondta Lady Cecilia. – Tekintve, hogy alig tartózkodik otthon. Várjon, már emlékszem! Írta, hogy a fivére látja el a birtokkal kapcsolatos teendőket.

Az őrnagy nem tudta megállni, hogy a ladyre ne emelje tekintetét.

– Rendszeresen tartjuk a kapcsolatot. De az én birtokom sehol sincs a grófság méreteihez képest.

Hirtelen azon kezdett gondolkodni, vajon mások is úgy látják-e őt, ahogy Appertan: olyasvalakinek, aki átengedte másoknak az irányítást. Tudomása szerint helyzetük nagyon is különbözött. Ez zavarta, és azt kívánta, bárcsak rávezethetné Olivert a tévedésére.

– Nem csodálom, hogy belement a házasságba – mondta a gróf.

Lord Blackthorne látta, hogy Lady Cecilia mondani akar valamit, de aztán zavartan másfelé nézett. Ő maga rezzentelen arccal állta az ifjú Appertan pillantását.

– Nem fogadtam el a testvére hozományát, a vagyonához sem férhetek hozzá. Biztos lehet benne, hogy nem fogom anyagilag kihasználni.

A fiatalember megvető tekintete zavarodottá vált, megvonta a vállát, majd Miss Websterrel kezdte megbeszélni egy közelgő összejövetel részleteit. Lady Cecilia befejezte az evést, de tekintetét mereven a tényéjára szegezte.

Végül a gróf felállt, szalvétáját az asztalra dobta.

– Az estét Enfieldben töltöm.

Az őrnagy örült, hogy az újdonsült sógora nem hívta meg őt is.

Lehet, hogy hamarosan szembesítenie kell elfogadhatatlan viselkedésével, és ez nem feltétlenül nyeri majd el a tetszését.

Miss Webster a vőlegényére mosolygott.

– Papa már biztos küldetett értem egy hintót – visszánézett Lady Ceciliára, és folytatta: – De ha akarod, hogy maradjak...

– Ne várasd meg a szüleidet, kedvesem! – felelte a lady. – Kellemes estét!

Miután Miss Webster és Appertan grófja távoztak, az őrnagy visszaült a helyére.

Cecilia a kezét a kéztámlára tette, mintha fel akarna állni, de megtorpant.

– Van megbeszélhivalónk, kedves lord?

– Semmi közöm Lord Appertan magánéletéhez, de megtisztelne, ha válaszolna néhány kérdésre vele kapcsolatban.

A lady elküldte az inasokat, akik becsukták maguk mögött az ajtót.

Kettesben maradtak. Cecilia lassan felhúzta a kesztyűjét. Vajon mindig viselni szokta, vagy csak az illendőség kedvéért tette?

Két kezét összefonta az ölében, és nyugodt hangon megszólalt.

– Válaszolok, amire módomban áll.

– Azért lett a feleségem, hogy hozzáférjen a vagyonához, de amennyire látom, nem ment Londonba, hogy kiélvezze a szabadságát.

– Hálás vagyok a szívességért, amit tett nekem, és arra használom az anyagi függetlenségemet, amire jónak látom.

– A testvéréről és a birtokáról gondoskodik – pontosított az őrnagy.

A lady válla megfeszült, és a férfi úgy sejtette, legszívesebben megmondaná neki a magáét. Természetesen hölgyhöz illő módon.

– Az öcsém túl fiatal, még csak húszéves. Tizennyolc volt, mikor megörökölte a grófságot. A barátai még élvezik az ifjúságukat, neki is szüksége van erre az élményre.

– A tisztartója neki számol be?

– Nem. Nekem.

– Az ügyvédekkel és bankárokkal mi a helyzet?

– Velem tárgyalnak.

Az őrnagy összefonta az ujjait. Láta, hogy a lady a kezét nézi.

– Ez boldoggá teszi? Szeretné továbbra is így folytatni?

– Természetesen nem. – Cecilia közelebb hajolt az asztal fölé. A tekintete ellágyult. – Csak addig, amíg idősebb nem lesz.

Az őrnagy meglepetten vonta fel a szemöldökét. Valóban ennyire jóhiszemű, vagy csak áztatja magát?

– Nem gondolja, hogy fennáll a veszélye annak, hogy sosem fog férfiként viselkedni, mert annyira elkényelmesedett?

– Nem ismeri a családunkat, Lord Blackthorne – mondta kedvesen Cecilia.

– Az apját elég jól ismertem. Vajon ő is áldását adná a birtok jelenlegi működtetésére?

– Igen. Tiszteletben tartom az őseim régi időkre visszanyúló hagyományait. A grófság földjei és ingatlanjai a legjobb gondoskodást érdemlik, és én mindent megteszek, ami tőlem telik.

Olyan büszkeséggel és buzgalommal beszélt, mintha a birtok lett volna a mindene. Az őrnagy csodálta az eltökéltségét, bár tudta, hogy egy nap majd rájön, mekkora csacsiságot követett el. A saját életét kellett volna élnie, nem az öccsét pátyolgatni.

– Nagyon eltökélt lehet – mondta csendesen –, ha egy idegennek könyörög, hogy vegye feleségül.

Cecilia érezte, hogy ismét elpirul, de nem tudta cáfolni az elhangzottakat. Eltökélt volt és elkeseredett. Nem maradt más választása, ha el akarta kerülni a nagyobb károkat. Ha ellen tud állni a férfi közeledésének, az ügyvédek biztos elintézik, hogy kihátrálhasson a házasságból anélkül, hogy mindent elveszítsen.

– Mi a helyzet Appertan gyámjával?

– Elfoglalt ember, és megbízik abban, hogy el tudom intézni a hétköznapi ügyeket. Egy hónapban egyszer eljön, és mindent átnéz. Egy héten belül itt lesz.

Cecilia remélte, hogy az őrnagy nem kérdez többet. Különben sem tartozott rá. Lord Doddridge Oliver ötlete volt. Családi jó barát, akit

túlságosan leköt a saját birtoka és az országgyűlés, így elegendő mozgásteret hagy nekik. Újdonsült grófként Oliver választhatta meg a saját gyámját. Hanburyékről azt gondolta, nem lennének alkalmasak a felügyeletére. Cecilia sajnos nem dönthetett, így ő Hanburyékre maradt egészen az őrnaggyal kötött házasságáig.

Lord Doddridge felügyeletet gyakorolt az Appertan-vagyon felett, de szívesen bízta rá Oliverre – és így rajta keresztül Ceciliára – annak igazgatását mindaddig, amíg rendszeres jelentést kap róla.

Oliver azonban nem számolt azzal, hogy az anyagiak terén erősen meg lesz kötve a keze. Cecilia a saját gyámjának nem árulhatta el, hogy Oliver helyett ő vezeti a birtokot, mert a maradi Hanbury biztosan elárulta volna Lord Doddridge-nek, és ezzel mindent elrontott volna. Hozzá akart férni a saját pénzéhez, ezért kellett férjhez mennie.

Mintha Lord Blackthorne olvasott volna a gondolataiban, így szólt:

– Gondolom, azért akart hozzáférni a saját részéhez, mert az öccse inkább szórakozásra költi a pénzt, mint a birtokra?

– Fogalma sincs, milyen élete volt – suttozta Cecilia.

– Ettől függetlenül, úgy véli, hogy Appertan grófja nem tud megbirkózni a felelősséggel, és az üzletemberekben sem bízik. Van az öccsének egyáltalán bármilyen feladata?

Cecilia az asztalra támaszkodva hajolt felé.

– Olivert nagyon megviselte az apánk halála.

– Ön pedig az ő terheit is átvállalta a sajátja mellé, miközben szintén gyászol.

– Uram, ő az én felelősségem. Megígértem a szüleimnek, hogy gondoskodom róla. Van öccse, tudja, miről beszélek.

– Tudom. De ez nem válik a testvére javára. Újra kellene gondolnia mindkettőjük jövőjét.

– Fenyeged engem, Lord Blackthorne? – Cecilia büszke volt, hogy megőrizte lágy, méltóságteljes hangvételét.

– Miért tenném? – lepődött meg az őrnagy. – Csak semleges kívülállóként adtam egy jó tanácsot.

– Kívülálló? De hiszen a férjem. A kettő szerintem kizárja egymást.

Most, hogy a lord látta, milyen lélegzetelállító kastélyban lakik, talán ráébredt, mekkora vagyónról mondott le, amikor meghagyta újdonsült neje anyagi függetlenségét.

– Kérem, árulja el az igazat! Miért vett feleségül? Azt mondta, az apám iránt érzett tiszteletből, de nem hiszem, hogy ez minden. Lemondott a hozományomról. Ön vikomt, találhatna magának egy tökéletes, szerető asszonyt.

– Katona vagyok, Lady Cecilia. Eddig a pontig a sereg volt a szeretőm és a feleségem. A saját szabályaim szerint óhajtottam házasodni. Nekem nem kell örökösöt támasztanom, ott van a fivérem. Ebből a szempontból kegyed és én tökéletesen illünk egymáshoz. Az elfoglaltságai miatt gondolom, nem akar gyermeket, így önnek is előnyös ez a kapcsolat.

A lady elsápadt. Sosem gondolt gyermekvállalásra, és nem akarta, hogy az őrnagy esze ilyeneken járjon.

– Szerintem ebben a házasságban kiegészítjük egymást. Kegyed hozzá akart férni a pénzéhez... – Az őrnagy elhallgatott, és a homlokát ráncolta.

– És ön, uram? – suttogta a lady. – Ön mit szeretne?

Lord Blackthorne egy darabig habozott, majd halkán folytatta.

– A parancsnokom gyermekein akartam segíteni. Szerettem volna megírni, hogy milyen sokat jelentett nekem, de sosem voltam a szavak embere. A levelei viszont addig nem tapasztalt módon érintették meg a lelkemet.

Cecilia alig kapott levegőt, csak bámult a férfira, de ő nem folytatta egyszerre hízelgő és zavarba ejtő mondandóját.

Lord Blackthorne lassan felállt, sétabotját elvette a szék karfájáról, és megköszöri a torkát.

– Ami az öccsét illeti, Lady Cecilia, azt kell mondanom, hogy viselkedése aggodalomra ad okot.

– Akkor remélem, hogy nem lesz részrehajló, uram. – A lady elhallgatott, mert rájött, hogy nem hagyhatja csak úgy faképnél, mert minden joga megvan, hogy kövesse a szobájába.

Más hangvétellel folytatta:

– Tudom, hogy még korán van, a szalonba megyek olvasni, ha esetleg csatlakozna hozzám.

– Köszönöm kedvességét, de kimerültem az úton. Mára visszavonulnék.

Cecilia visszatartotta a lélegzetét, mert tartott attól, hogy a megkönnyebbülés sóhaja hallhatóvá válna. Tudta, hogy a legtöbb férfi ragaszkodna ahhoz, hogy együtt térjenek nyugovóra. Hálásan búcsúzott:

– Jó éjszakát, Lord Blackthorne.

Csendben nézték egymást. Cecilia más szemmel kezdte látni az őrnagyot. Lord Blackthorne biccentett, és magára hagyta őt az étkezőben. A szolgálók végszóra érkeztek, és a lady megkönnyebbülten nézte, ahogy serénykedtek. Azt hitte, hogy mindent a kezében tart. Segített az öccsének. Rendelkezett a saját vagyona felett, és csodák csodájára talált egy férjet, aki nem állt az útjába. Ellenkezőleg. Nem kellett újabb udvarlók ostromától tartania. Nem akart olyan lenni, mint az anyja, aki féltékenysége miatt egyik katonai támaszponttól a másikra hurcolta a gyermekeit egy olyan országban, ahol végül egyik fia és ő maga is a halálát lelte.

Cecilia élete azonban kezdett kedvezőtlen fordulatot venni. Oliver egyre kiállhatatlanabb lett, ahelyett hogy benőtt volna a feje lágya; a távol levő férje pedig egyszer csak úgy döntött, hogy részt kíván venni az életében.

Az őrnagy teljességgel és reménytelenül elbűvölte.

Szemét behunyta, és igyekezett megnyugtatni magát, hogy majd túljut a nehezén. Csak türelmesnek kell lennie. Oliver ráérez majd a felelősségére, és akkor rábízhatja mindazt, amit elődeik felépítettek.

Lord Blackthorne pedig elmondta, hogy mielőbb vissza kíván térni Indiába, így remélhetőleg a házasságuk ismét olyan lesz, mint volt.

Beszélni akart az ügyvédekkel, de a válaszukig mindent el kellett követnie, hogy távol tartsa magát az őrnagytól.

* * *

Cecilia egy órát töltött egyedül a könyvtárszobában, majd kellenül a hálóba ment. Igyekezett olyan csendesen járni-kelni, ahogy csak tőle tellett. Komornája, Nell vette a lapot, és nem kérdezett semmit a férjéről. Cecilia tudta, hogy nem sokáig marad szótlan, de értékelte a csendet. Amikor

egyedül maradt, a hálósobáikat elválasztó öltözőhelyiség ajtajára tapasztotta a fülét, de nem hallott semmit.

Végül az ágyához óvakodott, és ott olvasott majdnem éjfélig, mert nem jött álom a szemére. Miután befejezte a regényt, lefeküdt, de a szeme nem csukódott le. Sóhajtott egy nagyot, majd magára öltötte a köntösét, fogott egy gyertyát, és kiment a sötét folyosóra. Mindkét végén lámpa szokott világítani, de az inasok aznap megfélemedtek róla. A lady fejcsóválva emelte magasabbra a gyertyát.

A könyvtárszoba a földszinten helyezkedett el. A főlépcsőn közelítette meg, majd lassított léptein, mert koromsötét volt.

Gyertyája nem sokat ért, de ő ismerte már a ház minden zegzugát.

Ahogy elérte a korlátot, a lába beleütközött valamibe. Megbotlott, és elveszítette az egyensúlyát. A gyertya lángja elaludt. Kezével a korlátot kereste, a szíve hevesen kalapált a félelemtől, ahogy zuhanni kezdett.

3. fejezet

Cecilia tehetetlenül bukott előre. Szerencsére sikerült megmarkolnia a korlátot. Vállában fájdalmat érzett, ahogy végül megállt, de nem tudta elengedni a kapaszkodót. Nekizuhant, szemét lehunyva merevedett mozdulatlanságba, erősen zihálva vette a levegőt.

Lassan igyekezett talpra állni. Enyhe, szűrő fájdalmat érzett a bokájában, és nem is akarta elképzelni, mi történt volna, ha végigbucskázik a teljes lépcsősoron.

Lehet, hogy még a nyakát is kitörte volna.

Mivel a gyertya kialudt, nem látott semmit. Nem akarta sötétben keresgélni a könyvtárat. Megragadta a korlátot, összerándult a vállába hasító fájdalomtól, majd felsántikált a lépcsősor tetejére.

Lehajolt, hogy megkeresse, miben botlott meg. Még térdre is ereszkedett, de nem talált semmit. A saját lábában esett volna el?

A lábujjai azonban fájtak, és esküdni mert volna, hogy valami kemény tárgyba ütötte őket. Fejét rázva óvakodott vissza a szobájába. Remegő kézzel mosta le a verejtéket az arcáról. Csak az járt a fejében, mi történt volna, ha nem tud megkapaszkodni. Lábát felpárnázta az ágyban, elővette a könyvet, amelyet az imént fejezett be, és sóhajtva kezdett bele ismét az olvasásba.

* * *

Amikor hajnalban Nell megérkezett a tálcával, Cecilia magában vívódott, hogy elmesélje-e neki előző esti balesetét. Tudta, hogy nagy hűhót csapnának belőle. Nem akarta, hogy mindenki körülötte ugráljon, szeretne volna nyugodtan intézni az ügyeit. A bokája már nem fáj annyira, és eldöntötte, hogy elindul szokásos, hosszú sétájára. Miközben Nell a haját igazította, nem hallott semmit az öltöző felől.

A komorna észrevette, hogy arrafelé tekinget.

– Ez önre vall, Lady Cecilia – mondta fejcsóválva.

– Hogy mondtad, Nell?

– Senki más nem menne hozzá valakihez, aki a világ másik végén lakik, és sohasem találkozott vele személyesen. Aztán amilyen szerencsés, kiderült, hogy az ismeretlen férj csuda jóképű. Azt hittük – már megbocsásson –, hogy elment az esze, aztán mégis milyen jól járt.

Cecilia kelletlenül mosolygott.

– Tudod, Nell, a kulcsín nem minden.

– Ha maga mondja – fésülgette tovább a komorna Cecilia hosszú, szőke haját. – De mondok én valamit, még akár érdekes is lehet.

Nell közelebb hajolt, mielőtt kinézett az ajtón.

– A férjura, akivel még a nászt se hálták el...

– Nell, hiszen nem is ismerjük egymást!

– Büszke ember, én mondom. Nem kért inast, azt mondta, mindent maga szokott csinálni a seregbe’.

Cecilia elgondolkodott. Lord Blackthorne úri neveltetést kapott. Nem lehetett idegen számára a szolgálók jelenléte.

– Majd ha összegyűlik a szennyes ruhája, azért biztos szól – szipogott Nell. – Furcsa ember. Talán jobb is, ha megvárhatja kissé.

A tükörben találkozott a pillantása úrnője tekintetével.

– Már úgy értem, bocsásson meg, Lady Cecilia.

Szája szegletében a hamiskás mosoly azonban arról árulkodott, hogy tudja, a lady nem haragszik rá.

– Nell – kezdte Cecilia tétován –, tegnap este égtek a lámpák a folyosón, ahol a szobám van?

Nell a homlokát ráncolta.

– Igen, láttam, mikor aludni mentem. Mér’ kérdi?

Cecilia megvonta a vállát, és mosolyt erőltetett az ajkára.

– Semmi különös, csak nem láttam a fényt az ajtórésen át, és kíváncsi voltam.

Biztos a vihar miatt keletkezett huzat oltotta ki a lámpák lángját.

Nell felsegítette rá egyszerű ruháját, majd Cecilia gyorsan elrágcsált egy darab pirítóst, és megitta a kakaóját. Sálát tekert a nyaka köré, aztán kiment. A nap épp csak felkelt. A fűben harmatcseppek csillogtak. A levelek a narancs, a sárga és a piros árnyalataiban pompáztak. Bár csípős szellő

fújdogált, szép napnak ígérkezett. A lady a szokásos útvonalát követte a béresek házai, a malom, az istállók és melléképületek mellett, ahol az emberek tudták, hogy számíthatnak rá, ha beszélni akarnának vele. Kikerülte a viharban keletkezett tócsákat. A kertészek már szedegették a letört ágakat.

Éppen csak kiért a kertből, amikor megtorpant a meglepetéstől.

A botjára támaszkodva bicegő Lord Blackthorne is megállt, amint meglátta őt. Egy pillanatig csak meredtek egymásra a szikrázó napsütésben. Bár az őrnagy egyszerűen és ódivatúan öltözött, nem tudta elrejteni külseje megragadó férfiasságát. A lady mint feleség figyelmét ez egyáltalán nem kerülte el. Úgy érezte, hogy a férfi legszívesebben alaposan megbámulta volna, de visszafogta magát.

Hozzászólt a férfiak csodáló pillantásaihoz, de ez annyira másnak tűnt... valahogy sötétnek, talán egy kicsit birtoklónak is.

Nell jóképűnek nevezte az őrnagyot. Nagyon enyhe kifejezést használt. Hatalmas termete a régi korok lovagjait idézte. Nem vett fel kabátot, csupán mellény és nyakkendő volt rajta. Széles válla, domború mellkasa, keskeny csípője igazán férfias látványt nyújtott.

A lady elpirult, mert eszébe jutott, mennyire zavarta, amikor az őrnagy nézett rá hasonló szemmel.

Lord Blackthorne röviden megemelte a kalapját.

– Jó reggelt, Lady Cecilia.

– Jó reggelt, Lord Blackthorne. Meglep, hogy terheli a lábát. Nem kellene még pihentetnie?

– Értékelem az aggodalmát, de az izmok megmerevednek, ha nem használom őket. Minél előbb megerősödnek, annál hamarabb elhagyhatom a botot.

– De... a repeszek?

Az őrnagy vállat vont.

– Az orvosok szerint vagy távoznak maguktól, vagy nem. Bármi is lesz velük, nekem hozzá kell szoknom.

A lady tétovázott. Szerette volna azt mondani, hogy egyedül akar lenni, de tudta, hogy nem teheti.

– Az istállók felé megyek, ha szeretne csatlakozni hozzám.

Az őrnagy bólintott. Cecilia arra számított, hogy majd lassítania kell léptein, de a férfi meglepően fürgén mozgott. A sebesülése előtt valószínűleg kifogástalan egészségnek örvendett, így jó formában maradt.

– Kilovagol? – érdeklődött.

– Nem. Minden reggel sétálok. Az istállóba csak benézek. Maga tervezett lovaglást?

– Tegnap pont eleget lehettem nyeregben. Eléggé elgémberedett tőle a lábam.

Kínos csend telepedett rájuk. A lady a távolba meredt, a zöldellő hegyvonulatra, a kis bódéra.

– Szeretem ezt a helyet – hallotta saját magát. – Nem itt születtem, és nem is időztem itt sokat addig, amíg Oliver vissza nem tért, hogy megkezdje tanulmányait Etonban. Anyámmal együtt mi is vele tartottunk. Őseink földje mégis nagyon a szívemhez nőtt, és úgy érzem, mindent el kell követnünk a megtartásáért. – Gondolatban azt is hozzátette szomorúan, hogy sajnós, az öccse nem osztozik a nézeteiben.

– Megértem – felelte az őrnagy. – Én is folyamatosan azon igyekszem, hogy családi birtokunk visszakapja régi fényét.

Cecilia kíváncsian nézett rá, de nem kérdezett semmit.

Lord Blackthorne elkísérte őt egyik épülettől a másikig. Cecilia rádöbbsent, hogy az őrnagy érkezésének híre kevesebb mint egy nap alatt elterjedt a birtokon. Az emberek tömegével özönlöttek, hogy lássák, többen be is mutatkoztak neki. Mi lesz akkor, ha érvénytelenítik a házasságot? Nagy botrány kerekedik, az biztos, de a szolgálói tudták, hogy nem töltötték együtt az éjszakát. Egyébként is igyekezett meggyőzni magát, hogy nem érdekli mások véleménye.

Lord Blackthorne minden, a birtokkal kapcsolatos dologhoz értett.

Szerette volna, ha inkább csak Oliverrel beszélnek ilyesmiről. Ahogy a személyzet kérdéseire válaszolt a londoni gabonaszállítmánnyal kapcsolatban, illetve, hogy melyik marhát szállítsák vonattal a piacra, magán érezte a férje pillantását. Kellemetlenül érintette. Úgy figyelte, ahogy a sas az üregi nyulat. Élesen, céltudatosan. Cecilia úgy érezte, mintha

egy olyan testrésze viszketne, amit nem tud megvakarni. Hamarosan azt kívánta, bárcsak magára hagyná, hogy végre újra önmaga lehessen. Az őrnagy azonban követte őt a házba, egyenesen a dolgozószobába, ahol a tisztartó és a titkár várták.

Bemutatta nekik a férjét, és hálás volt, hogy nem az őrnagy felé intézték a birtokkal kapcsolatos kérdéseket, ahogy néhányan tették volna a helyükben.

A lady újabb két órán át a birtok ügyeivel és a levelezéssel foglalatoskodott. Várta, hogy a férje majd magára hagyja, de úgy tűnt, minden érdekli. Még akkor is el-elvonta a figyelmét a teendőiről, amikor botjára támaszkodva az ablakon nézett kifelé.

Cecilia többször is elvesztette a fonalat. A tisztartó és a titkár cinkosan néztek össze, de a mosoly lefagyott az arcukról, amint a lady szigorúan pillantott rájuk.

Végül a két alkalmazott távozott. A lady hátradőlt a széken, és tekintete összefonódott az őrnagyéval.

– Mondja csak, amit szeretne – szólt rá Cecilia.

Lord Blackthorne a párkánynak támaszkodott.

– Meséljen Lord Appertanról!

Cecilia elkomorodott.

– Úgy emlékszem, már megtettem. Az apám is biztos beszélt róla.

– Szeretném hallani a maga véleményét is.

Legszívesebben azt mondta volna, hogy semmi köze egyikük életéhez sem, de nem akarta megsérteni. Már írt az ügyvédeknek a távházassággal kapcsolatban, és rákérdezett a lehetőségeire.

A válaszig kénytelen volt húzni az időt.

Sóhajtott. Amit Oliverről mondani fog, a család más tagjától is megtudhatta már.

– Mint már mondtam, Indiában születünk. Bombayben laktunk. Nyaranta a hegyekbe költöztünk a hőség elől.

– Meglep, hogy az édesanyja nem töltött több időt Angliában.

– Nem akart külön élni az apámtól – felelte szenvtelenül a lady.

Belül azonban a kitéphetetlen emlékek emésztették. Ahogy idősebb lett, az anyja egyre inkább a bizalmába fogadta, és elmesélte neki, mennyire félt attól, hogy a férje szeretőt keres magának, ha huzamosabb ideig egyedül hagyja. Egy-két rendezvényen még meg is parancsolta Ceciliának, hogy kövesse az apját, nehogy kisurranjon egy titkos légyottra valakivel. Anyja folyamatos követelődése, rettegése és borúlátása megviselte Ceciliát, míg rá nem jött, hogy a tanulásba és a könyvekbe menekülhet. Az emlékeit is feledtették vele.

– Hadjáratoknál is jelen voltak. – Lord Blackthorne ezt nem kérdezte, hanem állította.

– Katonacsatládként követtük a sereget. – A lady kényszeredetten mosolygott, és idegesen játszott egy tollal. – Mikor Oliver kisebb volt, jól kijött a többi fiúval, és nem számított, kinek milyen rangban van az apja. Ahogy azonban növekedtek, kezdték észrevenni, hogy nem azonosak a körülményeik. Amikor a Papa úgy döntött, hogy vissza kell jönnünk Angliába, Oliver etoni tanulmányai miatt, azt hittem, jobb lesz neki.

– Eton megváltoztatja a fiúkat – mondta Lord Blackthorne. – Tapasztaltam a barátaim körében.

Saját magán nem? Tűnődött Cecilia, de nem kérdezett semmit.

– Elméletileg jellemépítő hatású – felelte –, legalábbis így hallottam. De olyanokkal barátkozott össze, akikkel szerintem nem kellett volna. Túl sokszor néznek a pohár fenekére, és alantas társaságba keveredtek. Oliver éretlen, és jó lenne, ha az apám még élne, hogy a körmére nézzen.

– Minden fiatalember életében van egy ilyen szakasz – mondta a férfi. – Appertan azonban úgy tűnik, beleragadt, és – engedelmével – szerintem nem segít neki azzal, hogy mindent elintéz helyette.

– A kötelességemnek teszek eleget – felelte hűvösen a lady.

– Lenne egy javaslatom. Vonjon be engem is. – Az őrnagy ellépett az ablaktól, és az asztal felé bicegett, majd leült vele szemben.

Cecilia megdermedt.

– Egyedül is boldogulok a birtokkal, uram!

– Nem a birtokra gondoltam, hanem Appertanre. Szeretném jobban megismerni, és a mentora lenni. Van hozzá tehetségem.

Gyakran bízták rám az újoncokat a seregben. Nekem is van öcsém.

Mikor vikomt lettem, mellém is kijelöltek egy gyámot, de a bevonulásom után az akkor húszéves Allenre hárult a Blackthorne-vagyon gondozásának nagy része. Pontosán tudom, min megy keresztül az ifjú gróf. Bár Allen korban közelebb áll hozzám, mint Appertan, tudom, hogy a férfiakat sokszor ösztönzi, ha egymással versenghetnek.

Bár az őrnagy meggyőzően érvelt, a lady először mégis vissza akarta utasítani. Az utolsó pillanatban azonban hallgatott a józan ész szavára. Ha Lord Blackthorne-t leköti Oliver terelgetése, neki marad ideje döntést hozni a házasságával kapcsolatban.

Az öccse biztos jól kijön majd Lord Blackthorne-nal. Emlékezett rá, hogy az apja többek között azért is sokat dicsérte az őrnagyot, mert a legmakacsabb ellenféllel is mindig dűlőre jutott. Ennél jobb ajánlólevelet nem is kaphatott volna.

– Nem tudom, ez mennyire jó ötlet – mondta lassan. – Legalább tíz évvel idősebb az öcsémnél.

– Pontosán tíz évvel.

– A becsléseim mindig megdöbbenően közel állnak a valósághoz – próbált térfás hangot megütni Cecilia.

Az őrnagy bólintott.

Minden feladatát a lehető leglelkiismeretesebben igyekezett ellátni, legyen az akár egy egyszerű beszélgetés a feleségével. Amikor sötét szeme találkozott a lady tekintetével, Cecilia úgy érezte, mintha abban a pillanatban csak ő létezne a számára. A korábbi kérései nem így igyekeztek őt levenni a lábáról. Ha hagyná, percek alatt egészen el tudná csavarni a fejét. Már így is túl nagy hatással volt rá, és a lady minden erejével azon dolgozott, hogy ki ne csússzon a kezéből az irányítás.

– Ha megengedném, hogy foglalkozzon az öcsémmel... hogyan kezdene hozzá?

– Különféle férfias tevékenységekbe vonnám be, mint a vadászat, lovaglás, társasági élet. Így találkozhatnék a barátaival, és megismerhetném őket. Szerintem így kideríthetném, hogy miért nem akar eleget tenni a rangjával járó kötelességeinek.

Cecilia az ajkába harapott, hogy elnyomja mosolyát.

Az őrnagy félrebillentette a fejét.

– Valami vicceset mondtam talán?

– Bocsásson meg! Csak megpróbáltam elképzelni Oliver fiatal barátai között.

Lord Blackthorne halvány mosolyra húzta az ajkát, majd hátradőlt a székből.

– Ismerem a lelkivilágukat.

– Valóban? Ön is átesett ezen az időszakon?

– Egy rövid időre. Tizennyolc évesen vonultam be, és bár eltávozáskor sokan az asztal alá isszák magukat, engem ez sosem vonzott.

– Nem lep meg – dünnyögte Cecilia, és pont ugyanolyan nyíltan megbámulta a férfit, ahogy ő szokta tenni vele. – Közel állnak egymáshoz a testvérével?

Lord Blackthorne eltűnődni látszott.

– Igen. Bár már tizenkét éve nem tehettem hosszabb látogatást, de gyerekként mindig együtt játszottunk, barátságunk pedig elmélyült a felnőttkori levelezéseink során.

– A végén még irigykedni fogok – suttogta szúrós szemmel Cecilia.

– Még nincs késő közelebb kerülni az öccséhez. Mivel a szüleik már nem élnek, össze kell tartania a családot.

A lady torka elszorult a feltörő érzelmektől, amiket nem akart útjukra engedni. Az őrnagy kedvessége már a leveleiből is világosan látszott, így, élőben pedig teljesen összezavarta őt.

– Akkor hát beleegyezik? – sürgette a férfi.

– Megkér rá? – szólt halkán Cecilia, és azon gondolkodott, milyen férj válna Lord Blackthorne-ból.

– Hiszen az öccséről van szó.

– Ha arra kérem, hogy hagyja békén, megteszi?

Az őrnagy ünnepélyes tekintettel nézett rá.

– Hasznára válna egy idősebb férfi példája, de természetesen engednék a kérésének.

Cecilia azon kapta magát, hogy visszatartja a lélegzetét, így lassan kiengedte a levegőt.

– Jól van. Engedélyt adok rá, hogy megkezdje az Oliver-hadműveletet.

Az őrnagy meglepetten hőkölt hátra.

– Ennyire rossz a helyzet?

– Nem, dehogy. Ön beszélt úgy, mintha valami új hadjáratot indítana.

– Katona vagyok. Számomra az egész élet egy csata, amelyet győzelemre kell vinni.

– Gyakran győzedelmeskedik?

– Szinte mindig, hölgyem.

Lord Blackthorne mély hangja Cecilia lelkének legmélyéig zengett. Ösztönös menekülési kényszer fogta el, de nem vett róla tudomást. Felelősséggel tartozott Oliverért, és megfogadta, hogy soha többé nem hagyja cserben egyik családtagját sem.

Ekkor kivágódott az ajtó, és Penelope libbent be rajta, akár a virágillatú tavaszi szellő.

– Drága Cecilia! – trillázta, majd Lord Blackthorne láttán megtorpant. Vidám mosolya helyébe kíváncsi arckifejezés lépett. – Ó, elnézést a zavarásért.

Lord Blackthorne a botjára támaszkodva felállt.

– Jó reggelt, Miss Webster.

– Mindig szívesen látunk, Penelope – mondta megkönnyebbülten Cecilia. A fiatal nő tétován nézett rá.

– Emlékszel, hogy ebéd után le akartuk festeni a kert őszi színeit? Persze, nem fontos. Úgy látom, változott a program – mosolygott az őrnagyra.

Penelope kiugrott a bőréből örömeiben, amikor Cecilia bejelentette a házasságkötését az őrnaggal. Persze ő ugyanúgy hitt az igaz szerelemben, mint a testvére, Hannah. Ceciliát egy pillanatra szomorúság kerítette hatalmába, ahogy felidézte kedves barátnője értelmetlen halálát. Úgy tűnt, hogy minden egyes tragédia új irányba sodorta őt.

– Természetesen attól még festünk – mondta, és hálát érzett, amiért Penelope emlékeztette rá, hogy nem csak az üzlet létezik az életben.

– Jaj, de jó! – örvendezett a leány. – Talbot megkért, hogy szóljak, az ebédet fél órán belül tálalják.

Cecilia meglepetten nézett a kandallópárkányon álló órára.

A reggel olyan gyorsan elrepült.

– Ott leszünk.

Arra várt, hogy Lord Blackthorne követi majd Penelopét, de miután sántikálva megtett pár lépést, visszafordult felé.

– Miss Webstert úgy mutatták be nekem, mint Appertan menyasszonyát. Egy kicsapongó életet élő ifjútól ez szokatlan lépés.

– Szinte együtt nőttek fel, mivel Websterék már régóta bérlik az egyik közeli majorságot.

– Miss Webster pedig eltökélte, hogy ő lesz a következő grófnő? – kérdezte az őrnagy.

– Sosem éreztem, hogy így lenne – pislogott döbbenetben Cecilia.

– Akkor kitől származik az ötlet?

A lady felállt.

– Mikor az öcsém bejelentette az eljegyzést, nem kezdtem vallatni, hogy mi zajlik kettejük között. Bízom az érzéseikben. Oliver legalább a huszonegyedik születésnapjáig várni fog az esküvő időpontjának kitűzésével, addig is marad idejük meggondolni magukat.

– Oliver még nem biztos magában, de már megkérte a kezét?

– Elhamarkodottan ítélik, uram – felelte hűvösen a lady. – Írtam magának Penelope testvéréről, legkedvesebb barátnőmről, aki belefulladt egy tóba a házuk közelében. Egy ilyen szörnyűség gyakran közelebb hozza egymáshoz az embereket, többé nem akarnak egyedül maradni.

– Jó, hogy tudok ezekről. Ezt is számításba kell vennem az öccsével kapcsolatban.

– Legyen vele megértő, Lord Blackthorne – mondta csendesebben a lady, miközben visszaült a székébe.

– Nem hiszem, hogy a megértés eddig túl sokat segített volna neki, de nem fogok elfeledkezni a kéréséről.

Az őrnagy elsántikált, mielőtt Cecilia válaszolhatott volna. Az ajtót becsukta maga után. A lady befejezte a jelentést, amit Oliver gyámjának

készített a napi pénzügyekről. Nehezen összpontosított a feladatára. Zavarta, hogy Lord Blackthorne akarta eldönteni, mi jó a testvérének. Talán azért, mert neki kellett volna segítenie rajta, csak nem találta meg a módját? Vagy azért, mert vonzónak találta, hogy a férje ilyen erős akaratú?

4. fejezet

Az ebéd komor hangulatban telt. Lord Blackthorne az ifjú gróf másnaposságtól meggyötört arcát fürkészte, és Cecilia azt hitte, meggondolja magát, és mégsem akar vele foglalkozni. De az őrnagynak ez eszébe sem jutott, csak beszélt tovább a Parlament következő ülésének napirendi pontjairól, mintha Olivert is érdekelte volna a téma.

A lady nem haragudhatott Lord Blackthorne-ra, hiszen igaza volt.

Hinni szeretett volna abban, hogy az öccse túlteszi magát élete nehéz pillanatain. Az őrnagy, úgy tűnik, a világ túlsó feléről is követte a politikai eseményeket. Oliver példát vehetett volna róla.

Ebéd után Penelope Cecilia szemébe nézett, és a teraszajtó felé biccentett.

– Elnézésüket kérjük, uraim – állt fel Cecilia.

Lord Blackthorne-nak láthatóan nehezebbre esett felállni, és Oliver se tűnt túl fürgének. Valószínűleg borzasztóan fájt a feje. Vajon miért teszi ki magát ilyen szenvedésnek? Talán azért, hogy legalább átmenetileg felejteni tudjon...

– Penelopével dolgozunk van a kertben – jelentette be Cecilia. – De csak folytassák a beszélgetést nélkülünk.

Cecilia ügyet sem vetett öccse elkínzott arcára.

Kint a kertben már várták őket a festőállványok. A csodás szökőkút elé vitték őket. A háttérben őszi díszbe öltözött fák susogtak. Amint festeni kezdtek, Penelope megszólalt, mintha csak a megfelelő pillanatot várta volna.

– Oliver azt mondta, hogy tegnap este megint a barátaival időzött.

Cecilia azon tűnődött, vajon a kinézetéből ez nem derült ki?

– Ma reggel sétára indultunk volna, de elaludt. Aggódok miatta. – Úgy nézett Ceciliára, mint egy kiskutya, aki jutalomfalatra vár.

– Tudom – felelte fáradt sóhajjal a lady, miközben üres tekintettel meredt a palettára.

– Abban állapotunk meg, hogy legalább egy évet várunk az esküvővel, de talán... jó lenne, ha előrébb hoznánk.

Cecilia meglepetten nézett rá.

– Vele beszéltél már erről? Ez csak kettőtökre tartozik, esetleg még a szüleidre.

– Tudom, de még nem beszéltünk róla. Először a te véleményedet akartam kikérni. – Penelope az ajkába harapott, és lesütötte a szemét. – Arra gondoltam, talán a házasság segítene neki, hogy lecsillapodjon.

Mintha kihallgatta volna a beszélgetését Lord Blackthorne-nal.

Esetleg Oliver túl sok kötelességéről feledkezett meg, még arról is, hogy eljegyezték egymást.

Azon tűnődött, Penelope nem akaszkodik-e rá túlzottan az öccsére, aki hamarosan a férje lesz. Egy pillanatra döbbenet lett úrrá rajta, ahogy elképzelte, hogy Penelopét hamarosan a Lady Appertan megszólítás fogja megilletni.

– Az én véleményem mit sem számít – mondta.

– De a testvére vagy. Nagyon is fontos, mit gondolsz.

Cecilia mosolyogva érintette meg Penelope karját.

– Köszönöm. De tudod, mire céloztam. Csak ti ketten dönthetitek el, mi a legjobb nektek. Azonban én azt gondolom, a házasságtól még nem fog lecsillapodni az öcsém. Csak akkor, ha benő a feje lágya, és megéri, hogy vannak fontosabb dolgok is, mint a pillanatnyi élvezet. Bíznod kell benne, hogy lassanként ráeszmél erre. A legtöbb férfi esetében így történik.

Legalábbis remélte. Bár az apja dicshimnuszai ellenére nem nagyon bízott Lord Blackthorne-ban, titkon mégis azon fohászkodott, hogy segítsen az öccsének jobb emberré és tisztességes férjjé válni.

Penelope leszegett fejjel bólintott.

– Köszönöm, hogy elmondtad a véleményed.

– Ettől függetlenül támogatni fogom, bárhogya döntötök is.

– Ahogy az eljegyzéskor is mellénk álltál – mosolygott Penelope.

– Édesanyádat nem kellett sokáig győzködni.

Penelope kuncogott.

– Úgy érted, odáig volt az örömtől? Mindig azt remélte, hogy nemesember lesz a férjem.

– Melyik anya nem akarja ezt? – nevetett Cecilia.

– A tied is biztos ezt szerette volna, és így is lett.

Cecilia titkon megborzongott.

– Az anyám... igen, a legjobbat akarta nekem. Vajon tényleg így volt?

– Lord Blackthorne sokat forgott a világban.

Cecilia kíváncsian pillantott barátnőjére.

– Azt mondd, Olivernek is követnie kellene a példáját?

– Jaj, nem! Oliver Angliában érzi otthon magát, úri házak salonjaiban vagy a vidéket járva. Szerintem még mindig kísértik az indiai évek, szeretné elfelejteni azokat.

– Mit gondolsz Lord Blackthorne-ról?

– Azt hiszem, nagy bátorságra vall hozzámenni valakihez, akivel sosem találkozta.

– Nem sértődöm meg, ha kimondod: te nem tetted volna a helyemben.

– Én nem vagyok ennyire merész. Lord Blackthorne... komoly embernek tűnik, nagyon erős kötelességtudattal a hazája iránt. Oda megy, ahova a hivatása szólítja, és akkor újra elváltok egymástól. Gondoltál már arra, hogy esetleg vele tartasz?

Cecilia szeme elkerekedett.

– Nem, kedvesem. Nekem itt a helyem. Pont eleget láttam már Indiából.

– Az idő nagy részét akkor külön töltitek majd.

– Majd levelezünk. Megoldjuk valahogy.

Ha egyáltalán együtt maradnak.

* * *

Az őrnagy az éjszaka közepén felriadt álmából. Először azt sem tudta, hol van. Majd a félhomályban látta, hogy abban a hálószobában, ahova a felesége száműzte.

A meglehetősen tartózkodó felesége.

De nem miatta ébredt fel ilyen hirtelen. Már azelőtt kínozták ezek az álmok, hogy megismerte volna. Nem tudott szabadulni tőlük.

Három bajtársa, akik az ő hibájából haltak meg, álmában újra életre keltek. Köztük Lord Appertan is, aki, ha életben marad, férfit nevelhetett volna a fiából.

Sóhajtván ült az ágy szélére. Nem rémálmok gyötörték. Senki sem kísértette őt, nem átkozták a döntése miatt, amit Rothford hercegével és Knightsbridge grófjával közösen hozott meg.

Nem söpörhette félre a fájdalmat, amelyet korai haláluk okozott.

De úgy érezte, tartozik a hátramaradottaknak annyival, hogy segíti őket. A bűntudatnak nem engedett teret, nem úgy, mint Rothford hercege és Knightsbridge grófja. A legjobb tudásuk szerint jártak el a harcmezőn. Sosem hagyta, hogy érzelmei eluralkodjanak fölötte.

Lady Cecilia családját mélyen érintette a döntés, amelyben neki is része volt. Három ember meghalt, mert harcostársaival együtt úgy vélték, nemes és emberi cselekedet a foglyok szabadon engedése.

Nők és gyermekek is voltak köztük, és kínvallatás várt volna rájuk.

Úgy érezték, helyesen döntöttek, amikor hagyták őket elosonni az őserdőbe.

A foglyok azonban visszatértek, és hátba támadták őket. Három jó katona és barát vesztette életét. Rothford és Knightsbridge visszatértek Angliába, hogy bocsánatot kérjenek a két elesett közkatona családjától. Ő pedig segíthet az ifjú Appertan grófnak, akire túl fiatalon szakadt rá egy birtok vezetésének felelőssége, amikor még apja vezetésére és támaszára lett volna szüksége.

Lady Cecilia megírta neki, hogy öccse megszakította tanulmányait a Cambridge-i Egyetemen, hogy eleget tegyen kötelezettségeinek.

Az őrnagy utólag rájött, hogy a tények ismerete nélkül vont le következtetéseket. A fiatal Appertan pökhendi, elkényeztetett fiúnak látszott, aki az élvezetet a kötelesség és a felelősség elé helyezte.

Gyenge, önző jellem, aki a grófság terheit a nővére nyakába varrta, amíg ő hajszolta az élvezeteket.

Cecilia egészen más volt: dolgos, önzetlen, akit szeretnek a szolgálók és a béresek. Az is hamar kiderült, hogy nem részegítette meg a birtok irányításával járó hatalom: az alatta állók véleményét is nyitott szívvel

fogadta, és kész volt módosítani a döntésein. Nem kényeskedett, ha valamibe belelépett az istállóban, vagy piszkos munkát kellett végeznie. Az emberek mindent vele beszéltek meg, még azután is, hogy bemutatta őt mint férjét. Szinte büszkeség járta át, mintha bármi része lett volna benne. Végül is, ha szigorúan vesszük, hozzájárult a sikeréhez: segítségével fért hozzá a vagyonához és irányíthatta a grófságot. A néhai Lord Appertan nemegyszer dicsekedett leányával, és most látta, hogy nem is alaptalanul.

Még mindig ámulatba ejtette, hogy mindent tudott a birtok ügyeivel kapcsolatban. Valószínűleg az apja tanította számtanra és földművelésre is. Nem csak a szokásos női dolgokat tanulta meg, mint a háztartás és a művészetek. Bár ez utóbbiakban is remekelt, amennyire látta. Ha Cecilia engedi, a távolból is tovább mélyíthetik kapcsolatukat levelezés útján.

A lady mosolya mögött azonban mindig ott bujkált a szomorúság.

Vajon mások is látják ezt? Vagy szeretnének abban a hitben élni, hogy Lady Cecilia elégedett az életével?

Ha embert farag az öccséből, azzal saját helyzetén is javíthat. Talán sikerül elnyernie a bizalmát, és lehet igazi házasságuk. Remélte, hogy ez hamar bekövetkezik, mert úgy érezte, ha sokáig kell Cecilia közelében aludnia, elmegy a józan esze.

* * *

A nyugtalan éjszakát követően fáradtan ébredt. Este fürdőt vett, így az ágyból kikelve rögtön magára öltötte a ruháit. Kinézett az ablakon, remélve, hogy a parkban megpillantja a feleségét. Talán Cecilia is gondolt rá, és esetleg vágyott is már egy férfi érintésére. Ő már tudta jól, mi hiányzik neki. Bár nem élt különösebben kicsapongó életet, volt egy-két szerelmi kalandja. Azt persze nem tudhatta, a lady milyen tapasztalatokat szerzett ezen a téren.

Valaki kopogtatott. Az őrnagy ajtót nyitott. Cecilia állt ott üdén, kezét könnyedén összekulcsolva. A napfény megcsillant krémszínű ruháján. Szeretett volna megfürödni testének melegében. Már olyan rég nem érintett asszonyt, hogy most szinte fájdalmas sóvárgás fogta el.

A lady nem lépte át a küszöböt.

– Gondoltam, mehetnénk együtt reggelizni.

– Kiváló ötlet.

Az őrnagy magához vette a könyvet, amit vissza akart vinni a könyvtárba – sokáig forgolódott álmatlanul Cecilia közelsége miatt –, kibicegett a folyosóra, a lady pedig mellészegődött. Virágillatú parfümje megcsapta az orrát, mélyet szippantott belőle, és félig behunyta a szemét. Amikor azonban Cecilia ránézett, rezenéstelen arccal állta a tekintetét. A reggelizőben az étkezőasztalra tette a könyvet.

Cecilia észrevette.

– Szeret olvasni?

– Korlátozottak a lehetőségeim a szórakozásra.

– Katonai történelem – merengett a lady a címét tanulmányozva. – Oliver nem olvas. A legjobb iskolákba járt, de nem vette komolyan a tanulást. Elvesztegette azokat az éveket.

Elfordult, és szedett magának a tojásból meg a pirítósból.

Lord Blackthorne érezte a hangján, mennyire irigyelte az öccsét azért, hogy tanulhatott, és azon tűnődött, vajon a lady szeretett volna-e férfinak és ezáltal örökösnek születni. Ő maga örült, hogy nem így történt: Cecilia szépsége maga volt a gyógyír ezen az elgyötört reggelen. Arról ábrándozott, hogy mellette ébred, de ő, aki éveken át spártai körülmények között edződött, ki tudta várni, míg ennek is eljön az ideje.

Tányérját teleszedte rántott pisztránggal, tojással és pirítóssal.

Egymás szemébe néztek, és elmerült a lady tiszta, értelemtől csillogó kék tekintetében. Vajon olvas a gondolataiban? Ha így lenne, bizonyára messzire szaladna.

– Felajánlotta a segítségét az önfejű öcsémrel kapcsolatban – folytatta Cecilia, miközben tányérját az asztalhoz vitte. – De maga velem foglalkozik, egy kelletlen feleséggel. Miért?

Az őrnagy megállt vele szemben, az asztal túloldalán.

– Az apja minden egyes napján rászolgált a hűségemre, Lady Cecilia. Stratégiát és könyörtelen elszántságot tanultam tőle. Ugyanakkor türelmet is. Megtanított a diplomácia és a tárgyalás rejtelseire. Segített, hogy megértsem az emberi lélek sötét rejtelseit. Kivéve azt a végzetes napot, amikor nem ismerte fel, hogy megtévesztették, és ez többek életébe került.

– Meglátta bennem az értékes katonát akkor, amikor a saját apám megvetően nyilatkozott rólam. Sosem fogom elfelejteni neki, hogy hitt bennem.

Rádöbrent, hogy túl sokat fedett fel magából, így kissé könnyedebb hangot ütött meg.

– Talán arra akart felkészíteni, hogy egyszer majd hazatérek kegyedhez.

Cecilia a szemét forgatta.

– Kizárt.

– Honnan tudja? Folyamatosan önről beszélt. Az öccséről is persze, de mindig kegyed állt a középpontban. Mintha tudta volna, hogy összeillünk.

A lady az ajkába harapott, ettől az őrnagy majdnem elfelejtette, mit is szándékozott mondani, mert hirtelen át akart hajolni az asztal felett, hogy csókot lopjon tőle.

– Téved, ha azt hiszi, hogy meggondolom magam a házasságunkkal kapcsolatban. Az apámmal gyakran kibeszéltük a kéréseimet, de sosem állt egyikük pártjára sem. Megbízott bennem, hogy megfelelően választok majd.

– Azt gondol, amit akar.

– Apám önnek mindent megtanított – evezett vissza az eredeti, biztonságosabb vizekre a lady. – Oliver ezt nem kapta meg tőle.

– Nem volt rá esélye. Épp arra készült, hogy végleg hazatérjen, amikor meghalt.

Cecilia felsóhajtott, a szeme megtelt könnyel, és leroskadt a székre.

A határozott úrnőből abban a pillanatban gyámoltalan, sebezhető fiatal lány lett.

– Ezt... nem tudtam – suttogta.

– Meglepetésnek szánta – idézte fel komoran a borzalmas napot Lord Blackthorne.

Nem akarta, hogy a parancsnoka leszereljen, még olyan sok tanulnivalója lett volna tőle. Egyetlen rossz döntés mindent megváltoztatott. Lord Appertan viszont arra tanította, hogy mindig lépjen tovább, a múltat hagyja a háta mögött.

– Köszönöm, hogy megosztotta velem – mondta lágyan a lady.

Egy pillanatig az őrnagy arcát fürkészte, de az rezenéstelen maradt. Egész életében ezt gyakorolta, erőlködni sem kellett.

Csendben fogyasztották a reggelijüket.

Amikor Cecilia felállt, Lord Blackthorne tudta, hogy a szokásos sétájára indul.

– Csatlakozhatnék önhöz ma reggel?

– Ma inkább egyedül mennék, ha nem bánja – felelte határozottan a lady.

– Természetesen.

A reggeliző ajtajáig kísérte a feleségét. Az ajtóban két szobalány és egy inas állt, akik hirtelen abbahagyták a sugdolóást, és büntudatosan néztek félre. Cecilia hamarosan bele kell hogy egyezzen a házasságuk véglegesítésébe, egyfelől a saját hírneve miatt, másfelől, mert ő már alig tudta türtőztetni magát.

5. fejezet

Cecilia feje egész reggel zsongott, alig tudott összpontosítani a napi feladataira. A séta sem segített. Nehezen igazodott ki Lord Blackthorne-on, aki semmilyen érzelmet nem mutatott. Csak úgy mellékesen jegyezte meg azt is, hogy az apja éppen leszerelni készült.

A gyomra összeszorult a gondolatra, hogy azon az egy napon múlt az élete és az, hogy nyugállományba vonulhasson. Istent akarta vádolni ezért a kegyetlen sorcsapásért, de tudta, hogy a szenvedés az élet velejárója. Ő sem volt kivétel.

Lord Blackthorne nyilvánvalóan tiszteletből és kötelességtudatból állt rá, hogy feleségül vegye, és hálás is volt neki ezért. Mégis zavarta a tudat, hogy az őrnagy csupán egy vélt adósságot akart törleszteni ezzel. Hiszen őt már elsőbálozóként is körülrajongták a férfiak, és nem egy kérője akadt. Ezek szerint mégiscsak ott munkál benne is a hiúság, és arra vágyik, hogy a férje bevallja: beleszeretett a levelein keresztül – ahogy ő tálalta másoknak megismerkedésük történetét.

Azzal dicsekedett ismerőseinek, hogy könyvekről és irodalomról vitatkoztak, és olyan hétköznapi témákról is élénken tudtak eszmét cserélni, mint a birkatartás előnyei a szarvasmarhatartással szemben. Valójában ő részletesen beszámolt az őrnagynak a vidéki birtokosok életéről, és remélte, hogy ő is egyre többet tudhat meg tőle a katonaeletről, amely édesapját elszólította a családjá mellől.

Ebédnél nyilvánvaló volt, hogy Olivert feszélyezi Lord Blackthorne társasága. A Parlament működése helyett most a lovakról folyt a társalgás. Az ifjú gróf kelleetlenül mesélte el, hogy több új hátas is érkezett az istállóba. Egy darabig a különböző fajták jellegzetességeit ecsetelték, a katonai lovaktól kezdve a női hátaslovakig. Itt-ott Cecilia is bekapcsolódott, mivel ő tartotta fejben a jószágok árát.

– Lord Appertan, megtenné, hogy körbelovagolja velem a birtokot?

– kérdezte Lord Blackthorne. – Szeretném kint folytatni beszélgetést, és közben tüzetesebben megismerni a vidéket, amelyről édesapja olyan sokat

mesélt.

Cecilia látta, hogy Oliver bizalmatlanul méregeti az őrnagyot, mintha rosszallná a kíváncsiságát. De mégiscsak a nővére férje volt.

Mármint az átmeneti férje, tette hozzá a lady magában.

– Természetesen, Lord Blackthorne – mondta végül Oliver. – Ma délután ráérek kilovagolni.

Úgy beszélt, mint akinek tele a naptára, gondolta Cecilia, és lesütötte a szemét, hogy elrejtse a mosolyát.

– Cecilia – kezdte Oliver –, ma este átjön néhány barátom kártyázni. Beszélnél a házvezetőnővel, és megszerveznéd, amit ilyenkor kell?

A lady elnyomta rosszallását. Öccse mindig a kastélyon kívül tivornyázott a barátaival. Vajon ezt a hirtelen változást Lord Blackthorne érkezésének köszönhette?

– Gondoskodom róla, hogy legyen mit innotok.

Alig ismerte Oliver barátait, az egy-két helybéli fiatalemberen kívül. A londoniak közül nem nagyon látott még senkit.

– A biliárdteremben leszünk. A szobalányokat is megkérhetnéd, hogy készítsenek elő néhány szobát a biztonság kedvéért.

Cecilia bólintott. Nem akarta, hogy a részeg ifjak a végén még lovasbalesetet szenvedjenek. Oliver nem hívta meg Lord Blackthorne-t, nővérét pedig bántotta ez a modortalanság. Már éppen megszólalt volna, de akkor az őrnagy alig láthatóan megrázta a fejét, mint akinek más terve van a gróf számára.

Ő volt az, aki beleegyezett, hogy Lord Blackthorne az öccsét terelgesse. Azt akarta, hogy valaki mással foglalkozzon, ne vele.

Amikor a két férfi végre távozott, megkönnyebbült, hogy megszabadult tőlük.

* * *

Jóval éjfél után is lehetett hallani a kaptos úrfiak nevetését a kastély falai közt visszhangzani. Cecilia a szobájában volt, de nem tért még nyugovóra. A szolgálok már nemegyszer szalajtották hozzá Francist, az új kisinast, különféle üzenetekkel.

– Biztos benne, hogy adjunk még nekik konyakot, Lady Cecilia? A folyosókon tántorognak, és egyre több szobát forgatnak fel.

Cecilia természetesen jelen volt a vendégek fogadásakor.

Vigyorogva hajoltak meg előtte, és úgy méregették, hogy nagyon kellemetlenül érezte magát. Azt hitték, nem érti a kétértelmű vicceiket. Már érkezéskor sem voltak józanok, így szellemesnek igazán nem lehetett őket nevezni.

Szokatlan módon azt kívánta, bárcsak Lord Blackthorne is csatlakozott volna hozzá, hogy jelenléte emlékeztesse az ifjakat: nem kellene egy férjes asszonyra sikamlós megjegyzéseket tenniük.

De a „férj” a lovaglást követően a könyvtárszobába vonult vissza.

Erősen bicegett, ahogy leszállt a lóról, talán túlságosan megterhelte a sérült lábát. Persze, ilyesmit egy büszke férfinak tilos megemlíteni.

Oliver barátai egyre nagyobb felfordulást okoztak, ahogy telt az éjszaka. Susan, a szobalány a felső szintről hallotta, hogy valamit eltörtek, és amikor bement, hogy megnézze, az egyik vendég illetlenül közeledett hozzá. Ettől betelt a pohár Ceciliánál. Ha Oliver nem hajlandó tudomásul venni, hogy visszaélnék a vendégszeretetükkel, akkor majd ő rendet tesz.

Miután elküldte Susant aludni, a lady fogott egy gyertyát, és elindult, hogy a mulatozók körmére nézzen. Ahogy lement az első emeletre, egyre hangosabbá vált a vigadalom. Még valami összetört, amit harsány röhögés követett.

Hátulról lépett be a biliárdterembe, nem a közösségi helyiségek felől. Ezen a részen sötétség honolt, a legnagyobb meglepetésére nem égtek a lámpák. Lassan haladt. A gyertya csak rövidke szakaszokat világított meg előtte. Igyekezett tudomást sem venni baljós előérzetéről, amit annak tulajdonított, hogy előző este megbotlott a lépcsőn.

Ahogy megragadta a dupla ajtó kilincsét, a háta mögött neszt hallott, majd egy férfi karolta át a derekát. Felsikoltott, de a mulatság zajai miatt senki sem hallotta. A gyertya kiesett a kezéből és kialudt.

Szinte megbénult, ahogy megérezte a nyakán a férfi forró leheletét.

– Már vártunk. Mi lenne, ha mi ketten játszanánk egy kicsit először?

A férfi elrángatta a biliárdteremtől. Cecilia küzdött ellene.

Felháborodott, és kicsit meg is ijedt, hogy úriemberek ily mértékben elveszíthetik a fejüket az erős italoktól. Oliver ilyen alakokkal barátkozik? Olyan hiszékeny volt, lehet, hogy bármit megadott nekik, amit kértek. Pénzt, italt, befolyást.

Könnyű nőcskéket biztos nem. Ebben a házban nem. Követelni akarta, hogy engedjék el, de egy nedves tenyér betapasztotta a száját. A biliárdteremből kiszűrődő fények sötétségbe vesztek, és valódi félelem lett úrrá rajta. Nem tudta, mi történik, ha az illető nem jön rá, mekkora hibát követ el.

Bele akart harapni a tenyerébe, de a támadó megszorította a bordáit, amitől fájdalmasan felnyűszített.

– Légy jó kislány! Később majd megkapod a pénzedet.

Ekkor nagyon furcsa hangot hallott, egy dühödt hörgést, amitől a támadó megdermedt. Már nem voltak egyedül.

– Vegye le a mocskos kezét a feleségemről! – hangzott a parancs.

Lord Blackthorne, gondolta megkönnyebbülten Cecilia. Nem látta őt a sötétben, de a fogva tartóját sem.

A ficsúr nevetett.

– Ő nem felesége senkinek, legfeljebb kölcsönbe kaphatja. Várja ki a sorát!

Cecilia érezte, hogy megmozdul mellette a levegő. Csattanás, majd egy nyögés hallatszott. Már nem szorította őt senki, így odébb botorkált. Felsikoltott, mert az éjszakára kiengedett haját valaki elkapta hátulról.

– Átkozott gazember! – kiáltotta Lord Blackthorne.

A lady érezte, ahogy egy ütés elsüvít mellette. Feltépte a biliárdterem ajtaját, és a folyosó fénybe borult. Megfordult, és meglátta Lord Blackthorne-t ingujjban, nadrágban és csizmában.

A támadóján térdelt és ököllel ütötte. Az illető, akiben a londoni illetőségű Sir Bevis Fentont vélte felismerni, fel akarta venni a harcot, de az őrnagy a földre teperte. Cecilia tanácstalanul emelte fel a férje elejtett botját.

Oliver az ajtóhoz támolygott. A többiek hátulról majdnem fellökték, ahogy kíváncsian tülekedtek, hogy megnézzék, mi zajlik a folyosón.

– Hé, ki veri Fentont? – kiáltott egyikük, és már lökte is félre Olivert.

Cecilia belépett. Tudta, hogy viharvert a külseje, a haja is kócos.

A vendégek meglepődtek. Egyikük az egyensúlyát is elveszítette, egy székre esett, és csak tátogott, mint a partra vetett hal.

– Csak azt kapja, amit érdemel – válaszolta Cecilia ridegen. – Hátulról rám támadt.

Látta, ahogy az öccse arcáról lefagy a mosoly, majd ismét Lord Blackthorne-ra nézett, aki a félig ájult Fentont rángatta talpra.

Az őrnagy szeme villogott, arckifejezése fenyegető maradt. Hatalmas termete okán könnyen elbánt Sir Bevisszel. Ha fájt is a sérült lába, nem mutatta. Cecilia elképzelte, milyen látvány tárult az ellenség elé a harcmezőkön: egy rettentően erős, dühös és könyörtelen katona. Kissé sántikálva vonszolta Fentont az ajtó felé. A fiatalok hátráltak.

– Ki ez? – súgta egyikük Oliver fülébe.

– Lord Blackthorne, a nővérem férje – felelte az ifjú gróf bizonytalanul, de sokkal több tisztelettel, mint addig.

Lord Blackthorne az ajtóhoz közeli heverőre lökte a támadót, aki halkan felnyögött, ahogy a feje oldalra billent. Majd megfordult, és hideg, szenvtelen megvetéssel nézett végig a fél tucat fiatalemberen.

– Lord Appertan, ez a maga otthona, és ezek – lábával meglökte Sir Bevis csizmáját – az ön vendégei. Visszaéltek a vendégszeretetével, amikor megtámadták a feleségemet.

Csak névházasság volt az övék, nem tartozott neki semmivel. Mégis megmentette őt.

– Biztos vagyok benne, hogy Fenton nem ismerte fel – mondta Oliver némileg sértetten. – Jól vagy, Cecilia? – kérdezte kissé megkésve.

– Nem kimondottan. Sir Bevis ezek szerint hölgyek érkezésére számított? Senki sem felelt. Oliver szeme dacosan villogott.

– Ez egy úri ház – folytatta a lady. – Nem kupleráj. Uraim, azt hiszem, ezentúl máshol kell összegyűlniük, ahol kedvük szerint mulatozhatnak.

Oliver egyre feszültebb lett, szinte felrobbant. Ceciliának nem lett volna szabad megaláznia a barátai előtt, de már remegett a megrázkódtatástól.

Oliver talán észre sem vette, Lord Blackthorne azonban igen, így odalépett hozzá, és elvette tőle a sétabotot.

– Jól van, hölgyem?

Cecilia azon kapta magát, hogy Sir Bevist nézi, aki magatehetetlenül hevert, pedig pár perccel korábban még azt tett vele, amit csak akart. Az ajka remegett, ezért összeszorította.

A folyosó felől hangokat hallott, tudta, hogy a személyzet egy része az, akik várják az utasításait. Nem mutatkozhatott gyengének előttük.

– Jól vagyok – vágta rá gyorsan.

Oliver most már legalább figyelt rá, és kíváncsian kutatta az arcát.

– Elég volt mára a biliárdból – mondta a cimboráinak. – Menjünk Enfieldbe, és nézzük meg, ott milyen szórakozást találunk magunknak!

Az ötletet erőltetett üdvrivalgással jutalmazták.

Lord Blackthorne Sir Bevisre mutatott a botjával, akár egy karddal.

– Ne felejtsek itt!

Ahogy a fiatalok elszállingóztak, belekarolt Lady Ceciliába.

– Hadd kísérjem vissza a hálósobájába, Lady Cecilia.

Ceciliát annyira hatásuk alá vonták a történetek, hogy ránézett az őrnagyra, és csak bólintani tudott. A férfi karon fogta. Még sántikálva is tiszteletet parancsoló, félelmetes jelenségnek látta.

Aznap este jól jött a jelenléte, hiszen bele sem akart gondolni, mi történhetett volna a közbelépése nélkül. Most először merült fel benne a gondolat, hogy barátilag válnának-e el, ha azt kérné tőle.

Az egyik inas gyertyatartót adott nekik. Cecilia rá akart mosolyogni, de nem sikerült. Úgy érezte, már nem önmaga.

A világba és benne a saját szerepébe vetett hite megingott, akár egy hajó a viharos tengeren.

Lord Blackthorne csendben kísérte el a szobájáig. Meleg kezével nyugtalanító erővel szorította a karját. Amikor megérkeztek, kinyitotta az ajtót és besétált, mintha megkérte volna rá.

Gyakorlatilag így is történt.

Azelőtt sosem járt még férfi a hálósobájában. Nem tűnt helyénvalónak, de az egész este nem volt az. Egy férfi megpróbálta egy sötét sarokba

rángatni, és erőszakoskodott vele. Egy másik férfival pedig – a férjével – kettesben maradt.

– Jól vagyok, uram – suttogta, bár tudta, hogy nem mond igazat.

– Túl van az első csatáján. Minden oka megvan rá, hogy feldúlt legyen.

– Az első csatám? – nézett megütközve Cecilia.

– A becsületéért harcolt.

– Lehet, hogy engem felkavart, de úgy látom, magát egyáltalán nem.

– Tizenhat éves voltam, amikor egy rabló késsel rám támadt. Lóháton tartottam hazafelé. Azután sokkal sötétebb színben kezdtem látni a világot.

– Maga legalább megmenekült. Én egyedül nem tudtam volna legyűrni a támadómat. Annyira tehetetlennek éreztem magam.

A lady félrenézett. Gyűlölte azt, hogy reszket.

– Tavaly viszont, amikor világossá vált, hogy a testvére nem érett meg az Appertan-birtok irányítására, kegyed megoldást talált, és győzedelmeskedett.

– Győzedelmeskedtem? – ismételte Cecilia, miközben az őrnagyra nézett.

Lord Blackthorne alaposan végigmérte. A lady nem értette, miért dobog hevesebben a szíve, és miért remeg a gyomra.

– Megoldást talált a problémájára – ismételte az őrnagy. – Teljesen egyedül.

– A maga segítségével – felelte szárazon a lady.

Az őrnagy röviden biccentett.

– Miért jött le ma este? – vont a kérdőre Cecilia.

Lord Blackthorne elkomorult.

– Hogy megnézzem, mit művelnek a testvére barátai.

– Úgy gondolta, nem kellett volna engedélyeznem az összejövetelt?

– Volt beleszólása?

– Nem – sóhajtott a lady. – Ő a gróf. Azt hiszem, ma este megaláztam a barátai előtt.

– Megérdemelte – morogta az őrnagy. – Sajnálom, hogy nem tartóztattam fel idejében azt a félnótást, aki megijesztette.

– De megállította, és mérhetetlenül hálás vagyok érte. Ne haragudjon, hogy még meg sem köszöntem.

A férfi alig tudta leplezni csodálkozását. Ilyen megrázkódtatás után még mindig udvariaskodik, mintha nem is a férjével állna szemben, hanem egy idegennel. Végül is, ez is volt, meg az is.

– Semmi baj.

Továbbra is csak nézte őt, aki a felesége is volt, meg nem is.

A gyertya lángjánál a haja úgy csillogott, akár a holdsugár. Aranyló zuhatagként omlott le a vállán és terült szét a hátán. Úgy érezte, minden tiszteletet és csodálatot megérdemel. Mégsem tehetett semmit.

Vigasztalni sem nagyon tudta. A lady a nyakában függő kis medált szorongatta, mintha iránymutatásért kapaszkodna bele.

A küldetésére akart összpontosítani.

– Lesz bármi következménye a ma este történeteknek, vagy Lord Appertan ezt is megússza, és ugyanúgy megkap majd mindent, amit csak akar?

Cecilia háta megfeszült. Ezt úgy is lehetett látni, hogy elfordult egy pohár vízért. A keze még mindig remegett, az őrnagy pedig legszívesebben átölelte volna.

– Nem érti meg őt – kezdte lágyan Cecilia. – Nagyon fiatalon találkozott a halállal.

Az őrnagy elkomorult.

– Az anyjuk nem olyan régen halt meg.

– Oliver ikertestvére, az első az öröklési sorban, csak tízéves volt, amikor eltemettük.

A férfi meglepetten nézett.

– Nem tudtam, hogy volt egy másik öccse is. Mi lett vele?

– Baleset áldozata lett Indiában.

Az őrnagy szerette volna megtudni a részleteket is, de nem faggatózott. Tudta, hogy van, amiről az ember nem szívesen beszél.

Mégis meglepte, hogy néhai parancsnoka ezt nem osztotta meg vele.

– Oliver nagyon közel állt Gabrielhez, és amikor meghalt, Oliver... megváltozott. Az anyám még inkább rátelepedett, apám meg úgy döntött,

eljött az ideje, hogy Etonba menjen. Azt hiszem, azért, hogy távolabb legyen a tragédia helyszínétől. Valamiért azt gondolom, hagynia kellett volna neki legalább egy évet, hogy rendesen meggyászolja a testvérét. Apánk azt hitte, a változás majd használ neki. Ez ilyen férfidolog lehet. A nők inkább átélik a fájdalmat, amíg az magától enyhül. A férfiak pedig mielőbb tovább akarnak lépni.

Lord Blackthorne úgy látta, Cecilia nem akarja elengedni a gyászt.

A szomorúság nemcsak az apja, hanem a többi családtagja miatt is emésztette. Nem annyira irányítani akart, mint inkább védelmezni.

Szívből szerette őket, de már csak Oliver maradt neki.

– Ez azért nem jelenti azt, hogy el is felejtjük a szörnyűségeket – mondta.

– Oliverre ilyen hatással vannak a történetek. Ő így gyászol.

Az őrnagy felvonta a szemöldökét.

– Tehát van mentség az önzésre és az éretlen viselkedésre?

Cecilia komoran nézett rá.

– Még csak húszéves. – Feltette a kezét, mielőtt Lord Blackthorne bármit mondhatott volna. – Tudom, hogy ön a seregben szolgált ennyi idősen. De Oliver más.

– Túlságosan elnéző vele szemben – mondta tárgyilagosan a férfi.

– Semmit nem vár el tőle, így nem is kap tőle semmit.

– Gyakorlatilag még gyerek – erősködött a lady.

Az őrnagy rájött, hogy Cecilia a másik Appertan fiú halála miatt óvja ennyire az öccsét. Most először szerette volna egy nő személyiségének minden egyes rétegét felfedezni, és mindent megtudni róla.

– Appertan a testvére – felelte, miközben röviden meghajolt. – Maga ismeri jobban. Én most megyek is.

Kisétált a szobából, nehogy valami olyat mondjon vagy tegyen, amit később megbánhat.

6. fejezet

Cecilia sokáig hanykolódott ébren az ágyában. Reggel álmosan és ködös elmével nézte át a birtok könyvelését, és összerezsent, valahányszor kopogtatott valaki a dolgozószoba ajtaján. Remélte, hogy Oliver jön bocsánatot kérni az előző nap törtétekért, de nem tette – persze ő még alighanem aludt. Talbot tájékoztatása szerint hajnalban ért haza.

A lady hangulatán az ebéd sem javított. Lord Blackthorne csatlakozott hozzájuk, és folyvást őt vizslatta, mintha attól tartana, bármelyik pillanatban összeroppanhat. Oliver az étkezés végén hűvös hangon megkérte a nővérét, hogy beszéljenek, és Lord Blackthorne diszkréten távozott, intve az inasoknak, hogy csukják be az ajtót. Amikor kettesben maradtak, Oliver mogorván meredt a nővére.

Cecilia sóhajtva vette tudomásul, hogy nyilvánvalóan nem akar bocsánatot kérni barátja előző esti viselkedéséért.

– Valami baj van, Oliver?

– Megengedtem, hogy kedved szerint igazgasd a birtokot – förmedt rá az öccse –, de nem szólhatsz bele, hogyan szórakozom. Nem tetszett, ahogy tegnap este a barátaim füle hallatára kérdőjelezted meg a tekintélyemet.

Cecilia szomorúan és csalódottan nézett rá.

– Oliver, hogy beszélhetsz velem így azok után, ahogy Sir Bevis viselkedett?

A fiatalember elvörösödött.

– Azt valóban nem kellett volna, de tévedésből tette. Semmi köze ahhoz, ahogy te beszéltél...

– De, nagyon is sok köze volt hozzá! – dobta mérgesen a földre a szalvétáját Cecilia. – Hogy fordulhat meg egyáltalán a fejedben, hogy ilyen alakot hozz a házukba? Talán nem volt tisztában a kilétemmel, de akkor is akarata ellenére próbált arra kényszeríteni egy nőt, hogy... együtt legyen velem!

Oliver félrefordította a tekintetét.

– Tudom. Nem volt helyes.

– Hálás vagy egyáltalán Lord Blackthorne-nak, hogy közbeavatkozott, vagy akkor is csak az érdekelt, hogy téged kínos helyzetbe hozott?

– Természetesen nem. Azt tette, amit kellett. Talán csak azt kívánom, bár én menthetlek volna meg.

Cecilia az öccsére bámult, és haraggal vegyes megbotránkozása lassan elpárolgott. Könnyek szöktek a szemébe.

– Ó, Oliver! – suttogta. – Nem a te hibád volt, hogy ez történt! Kedves tőled, hogy azt kívánod, bárcsak te lehettél volna a megmentőm. De mindettől függetlenül meg kell értened, miért nem szeretnék az otthonomban teret adni efféle multságoknak.

– El fogom magyarázni az aggodalmaidat a barátaimnak – mondta Oliver hosszú tétovázás után.

Késével zavartan firkálgatott a tányérját beszennyező ételmaradékba.

– Ami Blackthorne-t illeti...

– Igen? – kérdezte Cecilia feszülten.

– Mihez akarsz kezdeni vele? Mintha mindenütt ott lenne, mindenbe beleüti az orrát, és ráadásul még fenn is hordja.

– Ő a férjem, legalábbis egyelőre. Tudod jól, hogy már írtam az ügyvédeknek, hogy tájékoztassanak a lehetőségekről. Amint megkapom a választ, meghozom a döntést. Addig is...

– Tudja, hogy nem látjuk szívesen. Ha egy csöppnyi tartás lenne benne, magától is elmenne.

– Elmenne? – döbrent meg Cecilia. – Megsérült, Oliver! Ráadásul megígérte a Papának, hogy gondot visel ránk.

– A ruházatából ítélve ezt nemigen engedheti meg magának – jegyezte meg Oliver némi éllel.

– Hosszú éveken át csak egyenruhát kellett viselnie – felelte Cecilia.

Egyszeriben mélységes fáradtság vett rajta erőt. Korábban Olivert védte az őrnagy előtt, most pedig fordítva.

– Különben sem az anyagiakról szól ez az egész, ezt te is tudod.

A szíve mélyén azonban ott motoszkált az aggodalom, hogy talán Lord Blackthorne hirtelen felbukkanásának mégiscsak van valami köze a pénzhez.

– Légy türelemmel, Oliver! Nagyra értékelném, ha egy kis időt töltenél az őrnaggyal. Nem sok elfoglaltsága akad itt nálunk, és nem szeretném, ha unatkozna.

– Ha unatkozik, legalább hamarabb eltűnik innen.

– Nem fog csak úgy kisétálni az életünkből. Biztosan te is belátod. Úgy véli, az a legjobb, ha házasok maradunk.

– Természetesen – felelte Oliver gúnyos hangon.

– Ha jobban megismernéd, talán segíthetnél nekem dönteni a házassággal kapcsolatban.

– Mi sem könnyebb. Érvényteleníttetni kell.

– Te is tudod, hogy ez nem ilyen egyszerű. Szívesebben vagyok független asszony, mint hogy a gyámjaim folyamatos ellenőrzése alatt álljak. Márpedig, ha a házasságomat érvénytelennek nyilvánítják, újra ez lesz a helyzet. Bizonyára megértesz, hiszen te is nemsokára nagykorú leszel. Akkor pedig már nem a gyámtól függ majd, hogy Cecilia igazgathatja-e a birtokot, hanem Olivertől, aki teljes egészében kiveheti a kezéből az irányítást, akkor is, ha még nem érett meg a feladatra. Cecilia azt hitte, van még ideje, de valójában kevesebb mint egy éve maradt. Lord Blackthorne pedig joggal aggódott Oliver alkalmassága miatt.

Appertan ifjú grófja összehúzta a szemöldökét, majd vonakodva így felelt:

– Megértelek. De ha Blackthorne itt marad, már nem sokáig leszel független.

– Ettől nem kell tartanunk – válaszolta Cecilia gyorsan. – Az őrnagy a hivatásának él. Csak a sebesülése miatt van Angliában.

– És talán miattad is, nővérkém. Több okból is számot tarthatsz egy hozzá hasonló férfi érdeklődésére, és ezek közül a pénz csak az egyik. Láttam, hogy néz rád.

– Ezt meg hogy érted? – csattant fel Cecilia, gyanúsán fojtott hangon.

Öccse a szemét forgatta.

– Magad is tudod, milyen csinos vagy. Semmi szükség rá, hogy dicséretet csikarj ki belőlem.

Cecilia majdnem elmosolyodott.

Valaki kopogott a családi ebédlő ajtaján. Cecilia összerezsent, Oliver pedig kiszólt az érkezőnek, hogy bejöhet.

Talbot lépett be, és meghajolt.

– Látogatói érkeztek, Lady Cecilia: néhány hölgy a szomszédságból, köztük Miss Webster. A szalonba kísértem őket.

– Köszönöm, Talbot! Máris megyek. Kérem, készítsen be teát és süteményt!

A főkomornyik újabb mély meghajlással távozott.

Cecilia Oliver arcát fürkészte, és örömmel látta, hogy jövendőbelije érkezésének hírére elmosolyodik.

– Szólhatok Penelopénak, hogy szeretnél beszélni vele – mondta.

Oliver elhúzta a száját.

– Szívesen tenném, de megígértem Blackthorne-nak, hogy elmegyek vele lőgyakorlatozni.

– Köszönöm, hogy segítesz megőrizni a családi békét, Oliver. Tudtam, hogy számíthatok rád – mondta kedvesen Cecilia.

A fiatal gróf vállat vont, és kifelé indult, nővére pedig követte.

Távozásukat az inasok lépteinek surrogása kísérte, amint az ebédlőbe siettek, hogy leszedjék az asztalt.

Cecilia a kastély homlokzati részén található szalonba sietett. Már messziről hallotta a hölgyek csivitelését, amely a második emeletig visszhangzott a folyosókon. Elmosolyodott. Máris nyugodtabbnak érezte magát.

Amikor a szalonba lépett, a négy hölgy felnézett, mindegyikőjük arcán más-más kifejezés ült. Mrs. Webster, Penelope ősz hajú nagyanyja természetes asszonyság volt, aki pusztán akaraterejének köszönhetően vívta ki előkelő helyét a társasági életben. Sosem engedte, hogy családja rangnélkülisége bármiben is hátráltassa.

Elmaradhatatlan kísérője, a kövérkés és szégyenlős, pártában maradt Miss Jenyns évtizedek óta a háttérből figyelte az eseményeket. Lady Stafford vele ellentétben csupa szívélyesség volt, szemének csillogásával mintha azt üzenné: tudja ám, milyen jól mulat mindenki a tréfás megjegyzéseiben. Élete dereka felé közeledett, sötét hajába ezüst szálak

vegyültek, amelyekről azt állította, hogy a lánya kiházásítására tett hiábavaló kísérletek melléktermékei.

– Hölgyeim, milyen kedves önöktől, hogy eljöttek! – köszöntötte őket Lady Cecilia.

Miss Jenyns mélyen elpirult, és nem mert Cecilia szemébe nézni.

A vénkisasszony elfogódottsága csak akkor oldódott kissé, amikor egy szobalány jelent meg a szalonban, teát és ínycsiklandó süteményeket hozva.

Amíg Cecilia kitöltötte a teát és körbekínálta a süteményeket, az egyházközség apró-cseprő ügyeiről beszélgettek. A ház úrnőjének figyelmét azonban nem kerülte el, hogy Penelope valahogy idegesnek tűnt. Vagy csak elmélázott? Hiszen a szerelme itt van valahol a kastély környékén, és bizonyára szívesen találkozna vele.

De hamarosan fény derült Penelope feszültségének okára, amikor a nagyanyja letette a csészét, és átható pillantását Ceciliára vetette.

– Lady Cecilia – szólt a matróna. – Be kell vallanom, hogy amikor néhány hónapja arról értesültem, hogy ön egy Indiában állomásozó katonához ment feleségül, meglehetősen... meglepett a dolog.

Miss Jenyns komoly ábrázattal csüggött pártfogója szavain, míg lady Stafford bátorító mosolyt küldött Cecilia felé, mint aki tudja, hogy senkinek semmi köze a választásához, de azért szeretné hallani a részleteket. Ceciliának azelőtt sikerült homályos utalásokkal kitérnie a válaszádtól, de most már itt volt a férje, teljes életnagyságban.

Teáját kortyolgatva azon tűnődött, mit is feleljen.

– Mrs. Webster. Apám tragikus halála után Blackthorne őrnagy levelei vigaszt jelentettek számomra. Ő mindvégig apám mellett volt, és sok gyötrő kérdésemre magyarázatot adott. Osztottunk a gyászban, és vérmérsékletünk is hasonlóan bizonyult. Úgy éreztem, neki szabadon megírhatom az érzéseimet, amelyeket más férfi előtt képtelen lettem volna feltárni.

Ez nem is volt hazugság, ismerte be magában a lady.

Penelope gyengéd arckifejezéssel hallgatta, mintha titkon azt kívánná, bárcsak ő is átélhetne hasonlókat Oliverrel.

Lady Stafford előrehajolt.

– Kétségkívül nemes érzések, kedvesem, és mindannyian megértjük. De kíváncsiak vagyunk: milyen volt vele találkozni? Tényleg csak úgy bejelentés nélkül toppant be?

Cecilia ügyelt rá, hogy mosolya nyugodt és magabiztos maradjon, tudván, hogy amit most felel, az egész Enfieldet bejárja majd, sőt, még a londoni ismerősök fülébe is eljut. A lelke mélyén azonban távolról sem volt olyan biztos magában, ami nem sokszor fordult elő vele. Mondott valamit az őrnagy sebesüléséről és arról, hogy felépülése végett érkezett a birtokra.

– Bizonyára nem várhattuk tőle, hogy idegenek között töltse napjait Londonban, amíg a válaszomra vár.

– Nem, dehogy! Természetesen senki sem várna ilyet – motyogta Miss Jenyns süteménymorzskákat törölgetve a szája széléről.

Mrs. Webster arca kételkedésről árulkodott, de nem tett megjegyzést.

– Amikor pedig megláttam – folytatta Lady Cecilia, és majdnem elnevette magát, mert mind a négy hölgy izgatottan előrébb hajolt –, épp olyan becsületes és nyájas volt az arca, amilyen embernek édesapám leírta.

– Jóképű a gazfickó? – érdeklődött Lady Stafford.

– Némelyek bizonyára annak mondanák.

– Például én! – kiáltott huncutul Penelope, mire a többiek kuncogni kezdtek.

Mielőtt Cecilia folytathatta volna beszámolóját, megpillantotta Lord Blackthorne-t, amint a teraszajtó felől közeledett. A szél lobogtatta a kabátja szárnyát, és összeborzolta a haját. Bizonyára csak ekkor vette észre, hogy vendégek vannak a szalonban, mert kurtán biccentett hitvese felé, és hátrálni kezdett. Azt azonban Cecilia már nem látta, hogy elhagyta-e a teraszt.

– Ám – ragadta magához újra a szót, mielőtt még bárki közbevetett volna valamit – a házasságunk személyes jelenlét nélkül kötöttem, ezért az ügyvédek meg akarnak győződni róla, hogy érvényes-e.

– Az őrnagy nem neheztelt kegyed vonakodása miatt? – nézett Lady Stafford érdeklődve Ceciliára.

– Katona és úriember – felelte egyszerűen Cecilia – Mindkettőnk további életére komoly hatása van e házasságnak, ezért meg kell róla

bizonyosodnunk, hogy minden törvényes-e.

Ekkor majdnem összerándult az arca, de Miss Websteré megtette helyette is. Ez úgy hangzott, mintha attól tartana, hogy az őrnagy a pénzére utazik. Ugyanakkor nem tagadhatta, hogy a hozományról lemondva a férfi épp ennek ellenkezőjéről tett bizonyosságot. Csak ne lett volna az egész olyan gyanús, most, hogy látta, egy ereje teljében levő fiatal férfiról van szó, nem valami aggastyánról.

– Egy katona – tűnődött hangosan Lady Stafford, jelentőségteles pillantást váltva Mrs. Websterrel, aki lornyonján keresztül úgy tanulmányozta Ceciliát, mintha valami különös rovar lenne. – Nehezen bírunk a kíváncsiságunkkal. A Blackthorne nevet mostanság nemigen emlegették a társaságban.

– Sosem jött Londonba – magyarázta Mrs. Webster. – Egyetlen bálon sem jelent meg, pedig az apja minden szezont végigtáncolt, mielőtt megkaparintotta Lady Blackthorne kezét.

– Megkaparintotta? – hüledezett Cecilia. – Ez nem hangzik túl hízelgően. Mielőtt még Mrs. Webster válaszolhatott volna, Miss Jenyns sietve megjegyezte:

– Az őrnagy külsőleg megdöbbenően hasonlít az apjára.

Mrs. Webster felsóhajtott.

– Nem akartam én lenni a rossz hír hozója, különösen, mivel azt hittem, a házasságuk törvényes, és már nincs mit tenni. De ha az ügyvédei esetleg azt mondanák, hogy csak itt, Angliában megkötve válik érvényessé a frigy, én az ön helyében kétszer is meggondolnám.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte Cecilia hűvösen.

– Csupán annyit, hogy az apját kizárólag a hozomány érdekelte, és a pletykák szerint az anyja igen boldogtalan volt mellette.

– Ez elég sok házasságról elmondható a mi köreinkben – jegyezte meg Lady Cecilia komoran. – Apám igen nagyra tartotta az őrnagyot. Csakis becsületes férfi lehet az, aki úgy dönt, hogy nemesi címe ellenére közlegényként vonul be, és tetteivel igyekszik kiérdemelni a tiszti rangot.

Ha Lord Blackthorne netán hallgatózott, Cecilia el tudta képzelni, milyen gondolatok verhettek tanyát a fejében e lelkes védőbeszéd hallatán.

– Tehát igaz, hogy nem vásárolt magának tisztí rangot? – vonta fel a szemöldökét Lady Stafford. – Eszerint a család anyagi helyzete azóta sem javult.

Cecilia sosem szeretett pletykálkodni, és nem volt hajlandó helyt adni az intrikának.

– Ha személyesen is megismerik, meglátják, hogy becsületes ember, egy katona, aki a királynő szolgálatában sebesült meg.

– Nagyon szeretnék találkozni vele – mondta Mrs. Webster.

Cecilia felállt.

– Akkor máris intézkedem. Egyenek egy kis süteményt, hölgyeim, én pedig hamarosan visszatérek.

A teraszajtóhoz ment, és kilépett a meglepően meleg őszi napsütésbe. Kezét a homlokához emelve beárnyékolta a szemét, és a kertet kémlelve azon tűnődött, vajon Lord Blackthorne még mindig errefelé téblábol-e, vagy már Oliverrel lövöldözik.

– Talán engem keres?

A mély hang hallatán Cecilia felkapta a fejét, és ott látta az őrnagyot a teraszajtó mellett, a kastély falának támaszkodva. Sötét ruházatával és hajával szinte beleolvadt a délutáni árnyékokba.

Cecilia úgy tett, mintha még mindig keresné, és megkerülte a teraszt, hogy a bent tartózkodó hölgyek ne vegyék észre, merre tart.

Amint kikerült vendégei látóteréből, egyenesen a férfihoz sietett.

– Maga hallgatózott! – szólt vádlón.

– A seregben felderítésnek hívjuk – felelte az őrnagy. – Igen hasznos tud lenni.

– Na de, hogy egy teázó hölgytársaság legyen a célpont? – kiáltotta a lady felháborodottan.

A férfi végigmérte.

– Nem is tudtam, hogy ilyen heves is tud lenni. Tetszik.

Cecilia ellenállt a kísértésnek, hogy karba fonja a kezét.

– Magyarázatot követelek!

– Véletlenül vetődtem errefelé. De amikor meghallottam, milyen eltökélten védelmezi jellememet, nem tudtam megállni, hogy végig ne

hallgassam.

Tréfálkozása úgy hatott Ceciliára, mint egy hamisan játszó hegedűs.

– Ha észreveszik, most nem állna túl jól a szénája – hangsúlyozta, és azon kapta magát, hogy nyomatékosítás végett mellkason böki az őrnagyot.

A férfi elkapta a kezét, és nem eresztette, hiába próbálta elhúzni.

– Asszonyom, ön gondoskodott róla, hogy ne tudjam, hogyan is áll a szénám.

Egészen közel hajolva mondta e szavakat fojtott, mély hangon, forró lehelete Cecilia arcát érte. Hatalmas, erős termete mellett szinte eltörpült a lady törékeny alakja. Bárki tisztán láthatta volna őket, aki a kertben jár, de Lord Blackthorne úgy viselkedett, mintha csak ketten lennének a világon.

Cecilia nagy nehezen megtalálta a hangját.

– Lord Blackthorne, én egészen őszinte voltam önhöz. Ha büszkesége mégis kétséget támasztott a szívemben...

– Az én büszkeségem? Lady Cecilia, napról napra világosabb, hogy nem én vagyok az egyetlen ebben a házasságban, akit büszkeség jellemez.

– Ez nem igazi házasság – jegyezte meg Cecilia, miközben próbálta kiszabadítani a kezét.

A férfi nem eresztette.

– Valóban? Akkor bezzeg igazi volt, amikor a pénzéhez akart hozzáférni.

– Tudom! – kiáltotta a lady zavartan, büntudatosan. – De most... magam sem tudom, mit akarok.

Zaklatottságában levegő után kapkodott, és esküdni mert volna rá, hogy az őrnagy izzó tekintete a keblére vándorolt. A férfi hirtelen elengedte, ő pedig villámgyorsan elhátrált tőle.

– Akkor hát mit tegyünk? – kérdezte Lord Blackthorne, mintha az imént nem történt volna... valami.

– Egyelőre bemutatom a vendégeimnek.

– Talán illendő lenne belém karolnia. Végtére is a királynő sebesült katonája vagyok.

Saját szavait visszahallva a lady a szemét forgatta. Amikor el akart haladni az őrnagy mellett, a férfi hirtelen a karját nyújtotta neki, és ő majdnem nekiment.

– De uram! – kiáltott felháborodva.

– Igen, az vagyok. Kérem, fogja meg a karomat, és támogasson! Úgy vágyom egy kis női együttérzésre, és idekint, úgy látszik, nem kaphatom meg – tréfálkozott Lord Blackthorne.

Cecilia összeszorította az ajkait, és belekarolt a férjébe, aki átvette a botját a másik kezébe. Csak akkor jött rá, hogy fázhatott az árnyékban, amikor megérezte a férfi testéből sütő forróságot.

Kart karba öltve sétáltak be az ajtón. Penelope mosolygott, és a szeme sarkából a többi hölgyet leste, vajon mit szólnak. Mrs. Webster lornyonját az orrához emelte, és Cecilia arra gondolt, Blackthorne most megtudhatja, milyen az, amikor húspiaci áruként vizslatják az embert. Lady Stafford mosolyogva szemügyre vette a lordot, arcán meglepetés futott át, de gyorsan helyreigazította vonásait. Miss Jenyns elpirult, és fejét lehajtva úgy tett, mintha sürgősen kortyolnia kellene a teájából.

– Lord Blackthorne – mondta Cecilia –, engedje meg, hogy bemutassam kedves szomszédnőimet, Lady Staffordot, Mrs. Webstert és Miss Jenynset.

A férfi meghajolt, azután leült egy székre a hölgyekkel szemközt.

Cecilia érezte, hogy nincs más választása: mellette kell helyet foglalnia. Olyan férfias volt, hatalmas kezében szinte eltűnt a teáscsésze, amelyet hitvese nyújtott neki.

– Attól tartok, keveset tudok a családfájáról, kedves lord – kezdte Mrs. Webster, a csiszolt lencséken át a férfira pillantva. – Anglia melyik részéről is származik?

– Buckinghamshire-ből, asszonyom.

– És a családja hol él most? – faggatózott Mrs. Webster.

– Anyám most is a birtokunkon lakik, a fivérémmel együtt, aki még nem házasodott meg.

– Ön sosem töltötte Londonban a báli szezont?

– Nem, asszonyom, és a fivérem sem.

– Partiképes agglagények nemesi címmel, akik kerülnek a társaságot? – jegyezte meg tréfás hangvétellel Lady Stafford. – Ritka madarak, mondhatom!

A lord erre nem felelt semmit, csak belekortyolt a teájába.

Miss Jenyns a szeme sarkából időnként megbámulta a férfit.

Penelope tekintete ide-oda cikázott a házaspár két tagja között, mintha azt várná, hogy valami érdekes fog történni. Cecilia egyszeriben megsajnálta a férjét.

– Lord Blackthorne az apám parancsnoksága alatt szolgált a Nyolcadik Dragonyos Őrségnél – mondta.

– Hah, a lovasságnál! – kiáltott fel megkönnyebbülten Mrs.

Webster, mint aki azt gondolja, a lóháton ülő katona előkelőbb, mint a gyalogos. – Hol volt a szolgálati helyük, uram?

– Legutóbb Bombayben, Indiában, asszonyom.

– Sok csatában részt vett?

Az őrnagy sérült lábára pillantott.

– Volt néhány bevetésünk, de ezt nem volna illendőhölgytársaságban részleteznem.

– A háború olyan vad dolog – motyogta Miss Jenyns rémült tekintettel. – Hallottam a szegény katonákról, akiket Afganisztánban mészároltak le.

Cecilia az őrnagy arcát fürkészte. A férfi szemében halvány kísértetként derengett fel a szomorúság. A kabuli visszavonulás során több ezer katona, valamint nő és gyerek esett a hegyek közt rejtőző fegyveresek áldozatául. Az újságok szerint ez volt a Brit Birodalom egyik legsúlyosabb veresége.

– A katonáknak sokféle feladatuk van – mondta Blackthorne. – A harc csak egy ezek közül. Gyakran telnek a napjaink eseménytelen várakozással, ilyenkor arra használjuk az időt, hogy képességeinket tökéletesítsük.

Láthatóan nem akart az elesettekről beszélni – talán túl sok ismerőse volt közöttük.

– A türelem tehát fontos erény egy katona számára – jegyezte meg Lady Stafford. – Ez igen hasznos tulajdonság friss házasok esetében is.

Cecilia igyekezett nem elpirulni a szavakra, amelyek sokféle jelentést hordozhattak, nyilván szándékosan.

Lord Blackthorne egyszerűen csak bólintott.

– Bizonyára már alig várta, hogy együtt lehessen ifjú feleségével – mondta Mrs. Webster.

Mintha a hölgyek felváltva igyekeztek volna a lordból kiszedni valamit – akármit. Cecilia idegei pattanásig feszültek, hiszen az őrnaggyal nem egyeztettek arról, mit fognak felelni a házasságukat illető kérdésekre.

– Megértettem, hogy a haza szolgálata milyen fontos – válaszolt végül, ügyelve, hogy ne tűnjön úgy, mintha nem hagyná szóhoz jutni a férjét. – Beértem a leveleivel, amíg eljön a személyes találkozás ideje.

– Ritkaság számba megy egy jó levélíró – jegyezte meg Lady Stafford. – Ön bizonyára mesterien forgatja a pennát, ha sikerült a mi gyakorlatias Lady Ceciliánk szívét elnyernie.

– Milyen romantikus! – sóhajtotta Miss Jenyns.

Az őrnagy hitvesére nézett, és felvont szemöldökével mintha azt üzenté volna: „Ezek szerint romantikus leveleket írtam?”

– Pedig bőven volt kik közül válogatnia – nyilatkozott őszintén Penelope. – Azóta ostromolják a kérők, hogy tizenhét évesen kilépett az iskolapadból. Az a sok szerelemittas fiatalember...

Cecilia éles pillantással fojtotta belé a szót. Lady Stafford a süteménye fölé hajolva igyekezett leplezni, milyen mulatságosnak találja a helyzetet, Mrs. Webster pedig elnéző rosszallással tekintett unokájára.

– Akkor igazán szerencsésnek mondhatom magam, hogy Lady Cecilia engem választott – mondta az őrnagy, és letette teáscsészéjét. – Hölgyeim, most el kell búcsúznom önöktől. Lord Appertan már vár rám a parkban.

– Úgy hallom, lőgyakorlatozni mennek – jegyezte meg Penelope. – Lord Appertan kitűnő lövész.

Lord Blackthorne elismerően biccentett, de Cecilia sejtette, hogy képzett katonaként alighanem könnyűszerrel felülmúlja az öccsét.

Az őrnagy botjára támaszkodva felállt, és hitvese kezét az ajkához emelte, ami igencsak meglepte a hölgyet.

– Kellemes délutánt kívánok, kedves feleségem! – suttogta közben, és Cecilia esküdni mert volna rá, hogy még a kesztyűjén át is érezte forró leheletét. A férfi mélyen a szemébe nézett, és a lady nem tudta eldönteni, hogy mulat rajta, vagy próbál a kedvében járni.

Tekintetével követte, ahogy a férfi kisántikált a kétszárnyú teraszajtón. Amikor visszanézett a hölgyekre, látta, hogy mindannyian érdeklődve

szegezik rá a szemüket.

– Tudtam, hogy romantikus lélek – dünnyögte Miss Jenyns.

Csak egy félórát maradtak még, de végtelennek tűnt. Penelope hamar magára hagyta, kijelentve, hogy meg akarja nézni, hogyan lőgyakorlatozik Oliver és Blackthorne. A nagyanyja megengedte, megjegyezvén, hogy hamarosan indulnak haza.

A lassan vánszorgó percek elteltével Mrs. Webster nehézkesen, de Cecilia felajánlott segítségét el nem fogadva felállt, és közölte, hogy még egyéb társasági kötelezettségek is várnak rájuk. A ház úrnője kikísérte vendégeit az előtérbe, ahol Talbot átadta a hölgyeknek a nála hagyott főkötőket és kendőket. Türelmesen, tekintetét tisztelettudóan félrefordítva megvárta, amíg magukra öltik azokat.

A főkomornyik hirtelen felkapta a fejét, és Cecilia látta, ahogy arckifejezése rémültségre vált. Döbbenetére a mindig csendes Talbot hangosan felkiáltott:

– Vigyázzon!

Ledobta a még kezében levő ruhadarabokat, és úrnője irányába vetődött, hogy ellökje az útból. Cecilia a hátára zuhant, a főkomornyik pedig keresztülesett a lábán. A következő pillanatban az emeleti korlátot díszítő mellszobor lezuhant, és ezer darabra tört a padlón, pont ott, ahol az imént még a lady állt.

7. fejezet

A hangos csörömpölést döbbsent csend követte, mintha egy pillanatra megfagyott volna a levegő. Aztán Miss Jenyns felsikoltott, és arcát a kezébe temette. A földön fekvő Cecilia érezte, ahogy körülötte mozgásba lendülnek a többiek, a hölgyek szoknyái suhogtak, a cselédek tompa kiáltásokkal siettek feléjük, miközben ő csak bámulta a márványpadlón szétszóródott törmeléket.

– Lady Cecilia! – hajolt fölé a szokásos kimértségtől élesen elütő kétségbeeséssel Talbot. – megsérült?

– Nem, nem, jól vagyok! – biztosította a lady, és engedte, hogy talpra segítse. – Mi történt?

– Nem tudom – felelte a főkomornyik. – A szemem sarkából mozgást észleltem, aztán láttam, hogy valami leesik.

Talbot felfelé nézett, és Cecilia követte a pillantását. Mindketten látták Susant, az egyik szobalányt, aki két cserepes páfrány között állt, és félreacsúszott főköttővel, riadtan hajolt át a korláton.

Zokogásban tört ki.

– Jaj, Lord Blackthorne, annyira sajnálom! – siránkozott.

Az őrnagy feje is megjelent a szobalányé mellett.

– Megsérült valaki?

Ceciliának azonnal felelnie illett volna, hogy nem esett baja. De csak bámult a férjére, azon tűnődve, miért nem odakint lőgyakorlatozik Oliverrel.

A lord tekintetétől nyár derekán is befagyott volna a kerti tó.

– Lady Cecilia, jól van?

– Nincs semmi bajom – hebegte a lady, és mély levegőt vett.

Nem mutatkozhat gyengének. Eltökéltsege ellenére a térde reszketni kezdett, és furcsa, hideglelés érzés kúszott felfelé a gerincén, egészen a tarkójáig. Tűnődve odatapasztotta a tenyerét.

– Óvatosan! – kiáltott az őrnagy, amint hitvesét megtántorodni látta.

Lady Stafford nyomban odaperdült, hogy megragadja Cecilia karját.

– Nincs semmi bajom. Tényleg – pislogott rá Cecilia.

– Nagyon sápadt, barátném – mondta Lady Stafford. – Szerintem le kellene ülnie.

A ház úrnőjének nem volt más választása, mivel Lady Stafford és Talbot rögvest eltámogatták egy párnás szélig. Már hallotta is Lord Blackthorne lépteinek egyenetlen kopogását, aki egy bottal járó emberhez képest meglehetősen gyorsan igyekezett lefelé a lépcsőn.

Cecilia felnézett.

– Jól vagyok – bizonygatta, míg szeme megbabonázottan tapadt férje aggodalmas arcára.

Mit keresett az első emeleten a szobalány közelében? Hogy lehetett képes egy olyan aprócska teremtség lelökni azt a nehéz szobrot? Néhai dédapját ábrázolta, meglehetősen valóságúően megjelenítve a túlsúlyos úriembert. A lány legfeljebb úgy taszíthatta volna le az emeletről, ha teljes erejéből nekiveti a vállát.

– Hölgyem – szólította az őrnagy, a szék elé guggolva –, csak nem fog elájulni?

Cecilia kihúzta magát.

– Nem szokásom az ájuldozás.

– Azt mindjárt gondoltam – felelte a lord némi éllel. – Talbot, mit látott?

A főkomornyik megnyalta a szája szélét, és őszintén felelt.

– Csak annyit, hogy dőlni kezd a szobor. Lady Cecilia pedig...

Itt elakadt a hangja, szeme tágra nyílt a rémisztő pillanat felidézésétől.

– Nem lesz semmi bajom – ígérte a lady, megérintve hű szolgája karját.

– Csak egy kicsit megijedtem, ennyi az egész.

– Köszönjük a szakértő diagnózist – morogta az őrnagy.

Megfogta a lady mindkét karját, és tenyérrel felfelé fordította, mintha egy játék babát vizsgálna. Cecilia megpróbált elhúzódni tőle, de férje nem tágitott. Ujjait a hajfürtjei közé temetve óvatosan végigtapogatta a koponyáját.

– De kérem! – kiáltott felháborodottan a lady. – Igazán szükséges ez?

A három hölgyvendég kissé távolabb csoportosult, és megbabonázva figyelték Lord Blackthorne bizalmas mozdulatait.

– Muszáj volt ellenőriznem, nincs-e sérülés – felelte az őrnagy, és megnézte a kezét. – Nem látok vért.

– Én is meg tudtam volna mondani, hogy nem érzek semmiféle sérülést.

Meglepetést viszont érzett, amikor férjét épp a leesett szobor helyén látta.

– Ön látott valamit a történetekből, uram? – érdeklődött.

– Semmit – felelte a férfi. – Épp arra jártam, és csak odaköszöntem a szobalánynak, ahogy elhaladtam mellette. Aztán meghallottam, hogy lent sikítóznak.

Cecilia csak bámult rá. Képtelen volt elfordítani a tekintetét.

Amióta ez az ember megérkezett, már két baleset is történt, és mindkettő az életébe kerülhetett volna.

Blackthorne a hajába túrt.

– Biztos megijesztettem a lányt, ahogy ráköszöntem. Nem az ő hibája.

Cecilia ekkor vette észre, hogy a szolgáló még mindig zokog.

– Ó egek, meg kell vigasztalnom szegény Susant!

Felállt, és el akart menni az őrnagy mellett, de ő megállította.

– Szolgáloi iránti odaadása dicséretes, de ladységed fehér, mint a megadást jelző zászló. Pihennie kell.

Megadás? Arról szó sem lehet.

– Jól vagyok.

Lord Blackthorne útjára engedte, de csak úgy, hogy megfogta a könyökét, és odatámogatta a lépcsőhöz.

– Susan? – kiáltotta Cecilia.

Az előcsarnok végéből erre még hangosabb zokogás hallatszott.

Mrs. Ellison, a magas, sovány, pápaszemes házvezetőnő a kicsi, gömbölyded Susan mellett állt, aki egy székre rogyva áztatta könnyeivel a porrongyot. A hatalmas könnyecseppek mintha még az arcát pettyező szeplőket is elmaszatolták volna. Mrs. Ellison kezével erősen markolta a lány vállát, de Cecilia tudta, hogy így próbálja benne tartani a lelket.

Susan nagy, barna szemét közeledő úrnőjére emelte.

– L-lady Cecilia, nem tudom, hogy történt! – hüppögte. – Nem akartam... – Hangja itt újra zokogásba fúlt.

Cecilia gyengéden megfogta a lány állát, és felemelte a fejét.

– Senki sem hibáztat, Susan. Baleset volt. Emlékszel, mi történt?

– Nem láttam, hogy bármi is történt volna. Nem emlékszem, hogy nekimentem volna annak a szobornak. A korlátot törölgettem éppen, amikor férfihangot hallottam. Odafordultam, és láttam, hogy Lord Blackthorne az, aki épp elment mellettem. Aztán kiáltásokat hallottam odalentről.

Lord Blackthorne ugyanezt mondta, emlékezett Cecilia. Próbált nyugodtabban lélegezni, bár még mindig úgy érezte, nem kap rendesen levegőt.

– Talán a szoknyád akadt bele a szoborba – vetette fel Mrs. Ellison.

– Nem emlékszel ilyesmire, drágám?

A lány a fejét rázta.

– Nem, Mama. De úgy kavarog minden a fejembe’.

– Nincs semmi baj – lépett hátra Cecilia. – Miért nem mész a konyhába, és iszol egy csésze teát? Az biztos segít. A nap hátralevő részében nem kell dolgoznod.

– Úgy érte, soha többé ne dolgozzak itt? – suttogta Susan.

– Dehogya! Ügyes szobalány vagy. Csak egy ostoba baleset volt.

Talán ha sokszor elmondja, maga is elhiszi.

Mrs. Ellison elvezette a lógó orrú leányzót, Cecilia pedig távolodó alakjuk után nézett a hosszú folyosón. A falakon függő festményekről ősei mintha kíváncsian néztek volna le, várva, mi fog történni ezután.

Cecilia lassan megfordult, és látta, hogy Lord Blackthorne épp Talbottal beszél, aki behívta a kisinast, hogy söpörje össze a szobor darabjait. A férje megérezhette a pillantását, mert felé fordította a fejét.

– Csak azért tértem vissza, mert a szobámban hagytam a pisztolyomat – magyarázta az őrnagy. – Épp kifelé indultam, amikor...

– Oliver és Penelope már bizonyára várják – mondta Cecilia. – Kérem, menjen, és mondja meg nekik, hogy jól vagyok, mielőtt még a szolgálától hallják, mi történt, és a legrosszabbat feltételezik. Most már elboldogulok.

Mrs. Webster, Lady Stafford és Miss Jenyns erre köré gyűltek, paskolgatták, mint egy eltévedt kisgyereket, és bevezették a szalonba, hogy igyon még egy kis teát. Ettől úgy is érezte magát, mint egy elveszett kisgyerek. Agyában vadul cikázott mindenféle ijesztő feltevés, amelyekből

a legrosszabb következtetéseket vont le. Csak egy baleset volt, próbálta meggyőzni énjének józanabbik része. Egy másik, ösztönösebb hang azonban folyvást azt suttogta, hogy a férje érkezése óta ez már a második. De ez csak véletlen egybeesés lehet.

A nap vékony sugárnyalábokban ragyogott át a kétszárnyú ajtó üvegén, fényében porszemek táncoltak. A hölgyek igyekeztek fenntartani a társalgást, és ettől kezdett minden újra a megszokottnak kezdett tűnni.

Előzőleg megbotlott a sötétben – emlékeztette magát a lady. Most pedig jelen volt egy szobalány, aki odafent port törölgetett. Csakis baleset lehetett mindkettő, mert lehetetlen, hogy az apja éveket töltött Blackthorne őrnaggyal vad csatákban és csendes, szörnyű várakozásban, és nem ismerte ki, milyen ember.

A hölgyek távozása után Cecilia visszavonult a dolgozószobába, amely valaha apja birodalma volt. Belesüppedt a bőrborítású karosszékre, amelyen halványan még érezhető volt édesapja arcszesz- és dohányillata. Legalábbis az emlékeiben. Itt minden ismerős, nyugodt és vigasztaló volt. Mély lélegzetet vett, és elővette a könyvelést.

A fejében ürességet érzett, mégis megannyi gondolat zsongott benne, csak épp egyiket sem tudta megfogalmazni. Szinte megkönnyebbült, amikor kivágódott az ajtó, és Oliver rontott be rajta, aki szokásához híven most sem vette figyelembe, hogy odabent összpontosítást igénylő munka folyik.

– Mi történt? – vakkantotta, és rögvést a polcra odakészített konyakosüveg felé nyúlt, hogy töltsön magának.

Cecilia halkán felsóhajtott.

– Gondolom, már tudod, különben nem lennél itt.

– Blackthorne el akarta hozni a pisztolyát, és amikor visszatért hozzánk, elmondta, hogy balesetet szenvedtél. Mallory dédapánk szobra, úgy tűnik, szárnyakat növesztett. Említette, hogy az ő hibájából történt, mert megzavarta a szobalányt, vagy micsoda. Az egésznek nem volt semmi értelme.

Oliver nagyot húzott a poharából, majd elégedetten sóhajtott.

Cecilia nyugodt hangon beszámolt a részletekről, miközben öccse belesüppedt egy karosszékekbe, és onnan figyelte.

– Megijedtél?

– Utólag eléggé. Nem sok híja volt...

– A jó öreg Talbot megmentett – emelte poharát tisztelgés gyanánt az úrfi, aztán újabb adagot eresztett le a torkán. – Miért tartóztattad fel korábban Blackthorne-t, amikor hozzám indult?

– A szomszéd hölgyek megszálltak minket.

– A három boszorka?

Cecilia igyekezett visszafojtani a nevetést, de egy horkantás azért kiszabadult. Oliver ezt elégedett ábrázattal nyugtázta. Egy futó pillanatra a lady elfeledte, mennyire aggódik érte, és milyen terhet cipel amiatt, hogy öccse nem teljesíti a kötelezettségeit. De az úrfi újra a szájához emelte a poharat, és nővére arcáról egyszeriben lehervadt a mosoly. Tudta, hogy az italozásnak hamarosan meglesz a böjtje.

– Csak találkozni akartak a férjemmel – mondta nagy sokára.

– Ki róhatja ezt fel nekik? Hiszen mind ez ideig magad sem találkoztál vele.

Cecilia felsóhajtott.

– Hogy sikerült a lövészet?

– Lőttünk párat, de Lord Blackthorne gondolatai mintha máshol jártak volna. Miután kíméletlenül bebizonyította hatalmas fölényét, visszatért a kastélyba. Azt mondta, nem tud összpontosítani.

– Mondott... még valamit?

Oliver felállt, hogy újratöltse a poharát. A mozdulatai máris lelassultak.

– Csak annyit, hogy még kisfiú korában tanult meg lőni, és a hadseregben tökéletesítette képességeit. Meg azt, hogy ha eleget gyakorlok, én is ügyesebb leszek. Nem mintha rá lennék szorulva. A szolgálaim gondoskodnak róla, hogy legyen vadhús a tányéromon.

Cecilia gunyorosan biccentett.

– Nem az a lényeg, hogy a férfiak szeretnek versengeni?

Öccse megvonta a vállát.

– Én ugyan nem. Minek fárasszam magam? Van jobb dolgom is.

– Például mi? – kérdezte sűgva a nővére.

Oliver ezt nem hallotta, ezért csak megemelte felé a poharát, aztán itókája társaságában elhagyta a dolgozószobát.

* * *

Aznap éjjel Cecilia nyugtalanul járkált fel s alá a szobájában, egyik faltól a másikig, újra és újra, hogy lecsendesítse az elméjét, és végre el tudjon aludni. Folyvást a nap eseményei pörögtek gondolataiban.

Mrs. Webster azt mondta, Lord Blackthorne apja hozományvadász volt. Az őrnagy nem vásárolt magának tiszti rangot – vajon azért, mert a családjának nem volt rá pénze?

Igaz, hogy nem tartott igényt a hozományára.

Az apjától örökölt vagyonához sem férhetett hozzá, és Cecilia halála esetén is csak egy szerény járadékra számíthatott.

De ez utóbbit vajon ő is tudja? – suttogta egy kis hangocska a lady fejében.

Ostobaságokon jár az esze.

Volt néhány apróság, ami zavarta az őrnaggyal kapcsolatban, de összesítve sem adtak okot arra, hogy gyilkossági kísérlet elkövetését feltételezze róla.

Az öltözőszoba felől kopogás hallatszott.

– Gyere be, Nell! – kiáltott a lady.

Az ajtó kinyílt, de nem a komornája állt mögötte. A férje várakozott a küszöbön, csizmában, nadrágban, a gallérjánál kigombolt ingben. Látszott erőteljes nyaka és férfias ádámcsutkája.

Ceciliát elöntötte a forróság, hiába parancsolt rá magára, hogy ne vegyen róla tudomást.

– Maga nem Nell – jegyezte meg szárazon, amint tudatosult benne, hogy csak egy vékony köntössel takart hálóinget visel. A haja kibontva, még fésületlenül omlott a vállára, lábfeje csupasz volt.

A férfi ráérősen tanulmányozta a lady öltözékét. Hiszen a férje volt – amit Cecilia gond nélkül hangoztatott is, amikor úgy tetszett neki, most viszont, hogy ott állt előtte, szívesen letagadta volna. Annyi éven át volt a

maga ura, és vezette a birtokot, hogy ijesztőnek érezte önállóságából bármennyit is feladni.

– Zavarok? – kérdezte az őrnagy. – Hallottam, hogy járkal.

– Egészen a hálósobájáig elhallatszott?

– Természetesen nem. Az öltözőszobában voltam. De nem kopogtam volna be, ha nem hallom, hogy ébren van.

Még mindig nem lépett beljebb, csak állt ott a küszöbön.

– Megkérhetném, hogy távozzon?

– Természetesen megtehetné, és eleget is tennék a kérésének.

A férfi előrébb hajolt, egyik kezével a botra, a másikkal az ajtófélfának támaszkodva.

– Megígértem, hogy adok kegyednek időt, és ehhez is tartom magam. Csak ma este... szerettem volna meggyőződni róla, hogy jól van.

– Jöjjön be! – sóhajtotta Cecilia. – De remélem, bízhatok benne, hogy senkinek nem árulja el, hogy itt járt.

Lord Blackthorne felvonta a szemöldökét, és bebicegett a szobába.

– Nem tudom, mit bizonyítana ez. A férje vagyok, és mindenki azt feltételezi, hogy...

Cecilia felemelte a kezét.

– Elég! Erről most nem szeretnék beszélni.

A férfi megállt, mintha uralmat akarna venni magán, bár vonásain nem látszott efféle belső küzdelem nyoma. Csodálatra méltóan tudott uralkodni a vonásain. Ceciliának ez nem volt ínyére: ő szeretett volna minden érzelmet leolvasni férje arcáról, már ha voltak egyáltalán mély érzései.

– Akkor hát ne beszéljünk a házasságunkról! – egyezett bele a lord.

– Beszélhetnénk az öcsémről. Azt mondta, ön megígérte neki, hogy együtt lőgyakorlatoznak, de a balesetem után...

A férfi elhúzta a száját.

– Mindkettőnket felzaklatott az eset. Ilyenkor könnyen hibázik az ember, és lövészetnél ezt nem akartam kockáztatni.

A lady a fésülködőasztala előtt álló szék támláján nyugtatta a kezét. Furcsamód úgy érezte, jobb, ha az a szék kettejük között marad.

– Mindenesetre sikerült valamennyi időt eltöltenie az öcsémmel. Hogy érzi, tudott rá hatni?

Lord Blackthorne az ablakhoz lépett, és kibámult a teliholdas éjszakába.

– Appertan grófja még nagyon fiatal. Gyakran találkoztam hozzá hasonló aranyifjakkal, akik fennhordják az orrukat, meggondolatlanok, és azt hiszik, pozíciójuk és vagyonuk mindenre feljogosítja őket.

Fájdalmas volt hallgatni a szavait, de Cecilia tudta, hogy igaza van – legalábbis részben.

– Még nem látja a teljes képet. Meséltem a családukat sújtó halálesetekről és arról, hogy eredetileg nem Oliver volt a birtok várományosa. Nem gondolja, hogy ez is közrejátszhat a mostani viselkedésében?

– Bizonyára. Én csak azt mondtam el, milyen képet fest magáról az öccse a világ előtt.

– Tudja, milyen rosszul érezte magát, amiért nem ő mentett meg Sir Bevis egyetlen közeledésétől?

Lord Blackthorne meglepetten pillantott hátra a válla fölött.

– Ez érdekes, és bizakodásra ad okot. De azonnal ki kellett volna dobnia Bevist a kastélyból, amit nem tett meg, sőt, amikor távozott, ő is vele tartott.

Cecilia az ajkába harapott.

– Mind felöntöttek a garatra. Bárcsak abbahagyná az ivást! Azért iszik, mert felejteni akar.

– Bizonyára ez is közrejátszik. Vannak férfiak, akik inkább el akarják felejteni a fájdalmukat, és mindazt, amin nem tudnak változtatni, ahelyett, hogy szembenézzenek vele. Ezért az alkoholhoz nyúlnak. Gyerekes viselkedés, mintha az ember befogná a fülét, amikor nem akar rossz híreket hallani.

A lady felsóhajtott.

– Mások mit tesznek, hogy felejteni tudjanak?

– Az erős személyiségek, mint amilyen ön is, elfogadják, hogy az élet megy tovább. Nem felejtik el, ami történt, de feldolgozzák, és megértik, hogy az már a múlt része.

Cecilia azon tűnődött, az őrnagy vajon tapasztalatból beszél-e. Hiszen annyi szörnyűséget láthatott, vagy akár részt is vehetett bennük.

– Ön mit tesz, hogy feldolgozza a múltat? Mivel foglalatloskodik, amikor nem az öcsémet pesztrálja, vagy engem bosszant?

– Bosszantom?

A férfi arcán halvány mosoly futott át. Cecilia lélegzete elakadt, és arra gondolt, milyen ellenállhatatlanul vonzó lenne, ha nem váгна mindig olyan szigorú képet.

De nem akarta, hogy ilyeneken járjon az esze. Az őrnagy azt ígérte, hogy a földgolyó másik felén marad. Ám ha vissza is tér oda, és soha többé nem látja, akkor sem tudja már kitörölni a képet az elméjéből, ahogy ott állt a hálószobájában.

– Felteszem, távolról sem lehetek annyira bosszantó, mint az udvarlók serege, akik régebben ostromolták. Mondja, hány tucat kéroót kosarazott ki annak idején?

– Úgy beszél, mintha már százéves lennék – korholta Cecilia, miközben próbálta elnyomni az ajkára kívánczó mosolyt. – Szó sem volt több tucat udvarlóról.

– Fél tucatról?

A lady nem válaszolt. Régen volt már, hogy egy férfival tréfálkozott, hiszen egy évig gyászt viselt, utána pedig rövidesen férjhez ment. Kettesben voltak a szobájában, és senki sem tudott róla. Maga is meglepődött, mennyire izgalmasnak találta ezt a tényt.

Nem hitte volna, hogy a tilosban járás gondolata vonzó lehet számára.

A veszély bűvölete miatt van – ébredt rá, és megborzongott. A férfi megtehetne vele... bármit. Mégsem küldte el, és ő sem menekült ki a szobából, amelyet egyetlen gyertya világított meg. Az őrnagy széles vállával sötét árnyékként tornyosult az ablakkeretben.

– Vallja be, Cecilia – mormolta halkan.

A keresztnevén szólította, mint a baleset után. Ettől úgy érezte, mintha... közel állna valakihez. Mintha nem lenne olyan nagyon egyedül a terheivel és a rá nehezedő felelősséggel. De ezt a felelősséget ő akarta magára venni. Elég erős volt, hogy elhordozza.

Lord Blackthorne viszont a nőt látta benne.

– Szerintem nem akar hallani az udvarlóimról – felelte, és azon kapta magát, hogy odalép a férfi mellé. Mindketten kibámultak a holdsütötte parkra, ahol a halvány fényben különös árnyak nőttek, idegenné változtatva az ismerős tájat.

– Miért ne akarnék? Mindegyiküket lapátra tette, és engem választott.

Cecilia kis híján hangosan felnevetett. Még hogy választotta? Csak merő kétségbeesésből fordult hozzá.

– Egyesek túl fiatalok voltak közülük, mások túl öregek. És egyiküket sem szerettem.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen fontos magának az érzelmi oldal. Azt hittem, nem hisz benne, mivel olyannyira különbözik a többi ifjú hölgytől.

Cecilia vállat vont, és még mindig nem mert a férjére nézni.

Kirázta a hideg, amint észrevette, hogy a férfi mögé lép, és most ott láthatta az arcát az ablak tükrében.

– A szerelem... – kezdte – a szerelem nem számít, amikor nagy birtokokat kell igazgatni.

– Fiatal kora ellenére igencsak cinikus.

Cecilia érezte, hogy az őrnagy gyengéden a vállára teszi a kezét.

Teste megfeszült, de mivel nem történt semmi más, nem húzódott el.

– Környezete viszont nyilvánvalóan elhitte, hogy a leveleim miatt jött hozzám – folytatta halkán a férfi. – Tán önáltatás részükről, ha ezt szerelemnek vélik, vagy esetleg mást is mondott nekik?

– Igyekeztem homályosan fogalmazni – vallotta be Cecilia. – Annyit mondtam, hogy a levelei... sokat jelentettek nekem, és hagytam, hogy azt higgyék, amit akarnak.

– De úgy hallottam, romantikusnak találta őket.

A lady mélyen elpirult zavarában, és megriadt a hirtelen rátörő furcsa érzésektől.

– Ön is tudja, hogy ez nem igaz. Hiszen uraságod rendkívül gyakorlatias ember, Lord Blackthorne.

– Biztos vagyok benne, hogy mások épp az ellenkezőjét gondolják: hogy csakis egy rendkívül romantikus hódoló csavarhatta el annyira a józan Lady Cecilia fejét, hogy beleegyezzen egy, a messzi Indiában kötendő házasságba.

A férfi keze súlyosan nehezedett Cecilia vállára. Most nem viselt abroncsos szoknyát, amely biztosította volna az illendő távolságtartást, így egészen közel álltak egymáshoz. Szinte érezte, ahogy hálóköntöse súrolja az őrnagy lábát. Nagy volt a kísértés, hogy hozzásimuljon.

Nem suttogott a fülébe csábító szavakat, mégis volt valami veszedelmesen izgalmas abban, hogy nincs más rajtuk kívül a szobában. A lady most már értette, hogy tisztességes leányok miért nem maradnak kettesben egy férfival.

– Mondjon valamit, amit egy romantikus férfi írna – kérte az őrnagy fátyolossá váló hangon. – Nekem nincs ebben tapasztalatom, nem úgy, mint kegyednek a fél tucat udvarlójával.

Gyengéden megszorította Cecilia vállát, ami furcsán megnyugtató érzés volt. Ugyanakkor nem is lehetett volna éberebb. A férfi hosszú ujjai a kulcsfontján nyugodtak, veszedelmesen közel keble domborulatához. Az ablakból látta, hogy fölé hajol, mintha ő is azt nézné, merre jár a keze. A lady nem mozdult – mintha az éjszaka, a telihold és Lord Blackthorne jelenléte foglyul ejtette volna.

Valamit muszáj mondania, talán az megtöri a varázslatot.

– Talán... írhatott volna a holdról. A szerelmeseket rendszerint megbűvöli.

– A holdról? Gondolja, hogy költői leírásokkal rá lehetett volna venni önt a házasságra?

– Mások így hiszik.

A férfi felemelte a fejét, és az angol tájra nyájasan világító égitestre bámult.

– Emlékszem a holdra – mormolta az őrnagy –, ahogy a forró éjszakában párafátyolon át ragyogta be egy ősi templom romjait, amelyeket a dzsungel már szinte teljesen visszahódított magának.

Cecilia nehezen nyitotta szóra a száját, mert toroka egyszeriben kiszáradt. Neki nem ilyen emlékei voltak Indiáról, és nyugtalanította a tudat, hogy a férfi szavainak ilyen hatása van rá.

– Ez... egész jó kép volt.

Azt akarta, hogy az őrnagy halkán felnevesse, és oldja a levegőben rezgő feszültséget, de nem tette. Őt bámulta az ablakon át. Cecilia ekkor észrevette, hogy hálókötöse öve kioldódott, és a kelme kissé szétnyílt, látni engedve a nyakát és a keblei közt sötétlő völgyet – nem többet, mint egy báli ruhában láthatna bárki, de most kettesben voltak az éjszaka közepén, a hálószobájában, amelyet jog szerint meg kellett volna osztania a férjével.

Cecilia megreszketett. A férfi megérezhette, mert keze most a felkarjára vándorolt, és lassan végigsimított rajta.

– Meséljen még – suttogta –, szeretném tudni, miben leli kedvét.

8. fejezet

Michael azonnal megbánta, amint kimondta e szavakat. Minden olyan tökéletes volt, ahogy ott állt a sötétben Ceciliával – a feleséggel, akire nem is sejtette, mennyire vágyott. De amint kicsúszott a száján, hogy a kedvében akar járni, már nem is tudott másra gondolni, mint a domborodó keblek fölött csábítóan szétnyíló kelmére. Szerette volna megérinteni a bőrét, és hallani tőle, hogy ez örömet okoz neki. Alig bírta megállni, hogy magához ne szorítsa.

Most biztosan elhúzódik tőle. Haragszik, hogy betört biztonságos kis világába, és talán megrettent a változás gondolatától. Tudta, hogy a lady semmiképp sem akarná hagyni, hogy érzései átvegyék az uralmat a józan esze fölött.

De nem húzódott el. Csak állt ott, és az ablakon át Michaelt bámulta, szemében a kíváncsiság halvány szikrájával. Lehet, hogy nem is fogta fel, hogy a férfi szavainak kettős értelme van.

– Milyen romantikus szavakban lelem kedvemet? – tűnődött hangosan, kissé értetlenül Cecilia, fejét félrefordítva, mintha kerülné a férje tekintetét.

Aranylő fűrtjei selymes függönyként hullottak festői szépségű arcába, ajkát mintha arra teremtette volna az ég, hogy összeforrjon egy férfiével – Michael ajkával.

– Miről írhattam volna még? – suttozta a férfi.

Nem akarta megijeszteni Ceciliát, és ha hangosabban beszél, bizonyára kihallotta volna a hangjából a feszültséget – mert minden önuralmára szüksége volt, hogy át ne ölelje, hogy keze a keblére ne vándoroljon. Köntöse és hálóinge a legfinomabb selyemből készült, ezért szinte áttetszően vékony volt mindkettő, látni engedve a lady ígésző alakját.

– Mesélhetett volna a bajadérokrol.

Michael meglepve bámult Ceciliára az ablak tükrében.

– Réges-rég egyszer egy rádza palotájában jártam – kezdte. – Nem sokra emlékszem belőle, de a nők tánca... megigézett.

Mélyet sóhajtva beszívta Cecilia hajának illatát.

– Azt írnám, hogy szépségük az önének nyomába sem érhet, hiába borították őket ékszerek és csillogó ruhák. Hosszú arany kendőjük, amely tánc közben körülöttük lebegett, nem fogható az ön aranyló fürtjeihez.

A lady nem válaszolt.

– Ez milyen volt? – mormolta Michael.

– Elfogadható – felelte Cecilia hosszú szünet után.

A férfi még mindig a karját simogatta. Érezte, hogy teste alig észrevehetően imbolyog, szeme félig becsukódik, ahogy átadta magát a holdfényes éj és a közelség varázsának.

Michael nem volt biztos benne, de úgy érezte, Ceciliát még sosem érintette férfi, még csak meg sem csókolták soha – de talán csak szerette volna hinni, hogy még az első gyengéd simogatást is a férjének tartogatta.

Persze erre nem sok esély volt egy olyan hölgnél, akinek már vagy fél tucat kérője akadt. Nyilvánvaló, hogy minden férfi, aki valaha rávetette a szemét, ugyanezt az elsőprő vágyat érezte. De ő nem csupán a szépségét csodálta, hanem eltökéltségét, magabiztosságát és éles eszt is, amely nem engedte, hogy a férfiak játékszernek használják.

Közelebb hajolt, hogy arcán érezhesse selymes haját, és elképzelte, hogy ajkával a nyaka finom bőrét érinti. Mélyen belelegezte meleg, nőies, távolkeleti tájakat idéző illatát.

Keze önkéntelenül lejjebb csúszott, ujjai körbefonták a lady csuklóját. Fel akarta emelni a karját, hogy a nyaka köré kulcsolja, és testük egymáshoz simuljon.

– Mit művel? – suttogta Cecilia.

Hangjában parányi nyugtalanság rezgett. Michael megdermedt.

Nem mondhatta el neki, mi jár a fejében – azzal megijesztette volna.

Lázasan keresett valamit a gondolatai között, mit felelhetne.

– Nem tudom kiverni a fejemből, hogy hajsza hóján menekült meg ma. Meg akartam győződni róla, hogy biztosan semmije sem törött el.

Lassan elengedte Cecilia csuklóját, és csalódottan látta, hogy a lady elhúzódik tőle, kiszakítva magát a telihold bűvöletéből és a teste veszedelmes közelségéből. Aztán megérintette a nyakában függő medált, mintha biztonságot remélne tőle. A férfi egy pillanatig mozdulatlanul,

behunyt szemmel állt, mélyeket lélegezve, ahogy már régen megtanulta lecsendesíteni háborgó érzéseit – csak általában erre nem azért volt szükség, mert izzó vágyat érzett egy nő iránt, akit nem kaphatott meg. Azzal biztatta magát, hogy az imént történtek ígéretesnek tűntek, Cecilia nem közömbös iránta, és idővel talán ráébred, hogy mégis szeretne a felesége maradni.

A lady tétován állt saját hálószobájában, mintha nem tudná, hová menekülhetne, ahol biztonságos. Tekintete állhatatosan került a baldachinos ágyat, amelynek függönyei a meleget hivatottak benn tartani, de a világ szeme elől elvonuló szerelmeseknek is menedéket kínálhattak. Az ágytakarót már felhajtotta, a párnákon látszott testének lenyomata.

Michael homlokán gyöngyözni kezdett a veríték. Sosem gondolta, hogy valaha ilyen küzdelmek árán próbál majd közelebb kerülni a saját feleségéhez.

Cecilia szórakozottan dörzsölgette a karját.

– Jól vagyok – felelte eltúlzott határozottsággal. – Csak egy ostoba baleset volt.

– Nem szeretem, amikor a hölgyek veszélybe kerülnek.

Cecilia a férfi felé fordult, és olyan komoly arccal tanulmányozta, hogy Michael meglepődött. Nem tudta, mit keres annyira rajta, de átható pillantásától megbűvölten, kissé imbolyogva állt ott. Ekkor döbbsent rá, hogy nincs nála a botja. Meg kell találnia, ha nem akarja visszavetni lába gyógyulását azzal, hogy hagyja összecsucsklani maga alatt.

– Ott van az ablak alatt – mondta Cecilia, mintha olvasna a gondolataiban.

Hangja most egy kicsit úgy csengett, mintha magában mulatna rajta, és ettől a férfi megnyugodott.

– Elfelejtettem, hova tettem. Azt hiszem, túlságosan lefoglalta a gondolataimat, hogy elképzelt romantikus leveleket kellett fogalmaznom – felelte, és a botjáért nyúlt.

Agya kitisztult, és már tudta, mit kell tennie.

– Most pedig nyugodalmass jó éjszakát kívánok – mondta.

– Jó éjszakát – felelte a lady, és elfordult tőle.

Michael csalódottan csukta be maga mögött az öltözőszobába vezető ajtót.

* * *

Cecilia még nem feküdt le. Sietve az íróasztalához lépett, és lázasan keresgélt valamit: apja Indiából írt leveleit.

A halála óta nem olvasta el őket. Szalaggal összekötve heverték egy fiók mélyén. Túl fájdalmas lett volna elővenni őket, és érezni, hogy az ismerős dohányillat már elpárologott róluk.

De nem halogathatta tovább, hogy elővegye őket: túl sokat tudott meg Lord Blackthorne-ról, amióta betette a lábát a kastélyba. Ott volt a nevetségesnek tűnő gondolat, hogy esetleg ártani akar neki; aztán a felismerés, hogy a közelében mindenről elfeledkezik, és semmi másra nem vágyik, mint hogy átadja magát érintéseinek.

Forró arcát a kezébe temetve hangosan feljajdult. Mégis mit művelt? Miért kezdett a holdról meg a táncoló bajadérokról kérdezni? Miért nem kérte meg rögtön az őrnagyot, hogy távozzon?

De úgy látszik, van egy gyengesége, amelyre nem gondolt. Olyan régóta igazgatja már a birtok ügyeit, hogy észre sem vette: elfeledkezett női mivoltáról.

Lord Blackthorne jelenléte emlékeztette rá, milyen volt először megjelenni a társasági körökben, és magán érezni a férfiak csodáló pillantásait. Furcsa, nemkívánatos érzések kavargtak benne most is: egyszerre volt nyugtalan és kíváncsi, és különös sóvárgás kerítette hatalmába. Bármit mutatott is Lord Blackthorne kifelé, talán mégsem örül annyira, hogy neki már nincs szüksége erre a házasságra.

Apja szinte minden levelében szót ejtett az őrnagyról. „Blackthorne-nal ma is jót beszélgettem.” „Blackthorne bátor, de nem meggondolatlan.” „Blackthorne nem hagyta sorsára a sebesült ellenséges katonát.” Úgy látszik, a férje valóságos szent, sóhajtott ingerülten Cecilia. Aztán talált egy levelet, amelyben apja arról írt, hogy nem irigyli az őrnagyot a döntésért, amelyet meg kellett hoznia. Cecilia tüzetesen elolvasta sorait. Egy ellenséges katona tüzet nyitott rájuk, miközben egy nőt tartott maga előtt pajzsként.

Blackthorne kénytelen volt kiadni az embereinek a parancsot, hogy viszonzják a tüzet, különben odavesztek volna. Az asszony meghalt. Amikor Cecilia apja tanácsot akart adni Blackthorne-nak, hogyan tegye túl magát a büntudaton, ő azt felelte, mélyen sajnálja az esetet, de büntudata nincs. Az emberei élete volt a tét, és ha újra ilyen helyzetbe kerülnének, ugyanígy döntene.

Cecilia döbbenet olvasta újra a sorokat. De ugyanez a Blackthorne őrnagy megmentette sebesült ellensége életét. Ellentmondásos figura volt, és a levelek csak növelték Cecilia nyugtalanságát. Érezte, hogy apja igen nagyra tartotta az őrnagyot. Legutolsó levelében azt írta, sosem ismert nála megbízhatóbb embert, ami kicsit enyhített a lady aggodalmain.

Az álom elkerülte aznap éjjel. Ezért aztán meghívókat körmölt a vacsorára, amelyet Oliver gyámja, Lord Doddridge érkezésének tiszteletére adnak majd – ahol először jelenik meg a társaságban férje oldalán.

* * *

Másnap reggel Cecilia azon tűnődött, vajon Lord Blackthorne lesben állva várta-e, hogy szokásos sétájára induljon, mert már a teraszon utolérte.

– Lady Cecilia! – kiáltott utána.

A lady kénytelen volt bevárni. Az éjjel történetek után feszengett a férfi közelében. A borús időjárás még sötétebbé tette az őrnagy fekete ruhás alakját. Botjára támaszkodva sietett utána, de még csak el sem mosolyodott. Nem éppen ilyen lovagról álmodnak a hölgyek.

De Cecilia csak arra tudott gondolni, milyen közel állt hozzá az éjjel, milyen gyengéden, ugyanakkor tisztelettudóan érintette meg, és hogyan vonult vissza, amikor érezte, hogy azt szeretné. Jobb lett volna, ha nem jár ilyesmi az eszében fényes nappal, hiszen az elmúlt napokban már így is többet pirult, mint egész addigi életében.

Hódolói között annak idején dúsgazdag gróf és idegenből érkezett herceg is akadt. Mégis a férje, a lovas katona és szerény jövedelmű vikomt volt az, aki mellett zavarban érezte magát.

Az őrnagy megállt előtte, alakja oly magas és parancsoló, hogy a lady kihúzta magát, mintha fel akarna érni hozzá.

– Óhajt valamit, uram?

– Szeles napunk van – tekintett körbe a férfi. – Kora hajnalban jártam egyet, de alig tudtam az ösvényen maradni.

– Ha szükséges, majd belekapaszodom egy fába.

A férfi szája sarka kissé felfelé mozdult – csak nem mosolygott?

Cecilia egy pillanatra elégedettséget érzett.

– Azon tűnődtem, megengedné-e, hogy az ifjú Appertan grófot felébresszem álmából. Amúgy sem illendő átaludni a fél napot.

– Természetesen – felelte Cecilia. – De mi indította erre az elhatározásra?

– Szeretném, ha ma délelőtt ő is velünk jönne a városba.

– Velünk? Miért akarja, hogy én is menjek? Azt mondta, itt-tartózkodása alatt Oliver jó útra térítését tekinti küldetésének.

– Igazság szerint valószínűbbnek tartom, hogy beleegyeznek a kirándulásba, ha kegyed is velünk tart, mint ha csak az én társaságomra számíthatna. Szeretném látni, mások hogyan viszonyulnak az öccséhez, és feltérképezni, mit tehetek, hogy ezt ő maga is észrevegye.

Cecilia csak egy pillanatig gondolkozott. Tudta, hogy Olivernek minden segítségre szüksége van, hogy jó útra térjen.

– Nos, tegye, amit jónak lát – felelte. – Kíváncsi vagyok, sikerül-e rávennie, hogy kimozduljon.

Meglepetésére, amikor visszatért a kastélyba, Oliver épp karikás szemmel támolgott ki a reggelizőből, száját durcásan lebiggyesztve.

– Nem tudom, miért ragaszkodsz hozzá, hogy kísérgesselek – morogta.

Cecilia épp tiltakozni akart, hogy nem az ő ötlete volt a kirándulás, de akkor észrevette, hogy öccsének reszket a keze. Blackthorne szenvtelen arccal lépett ki a folyosóra.

– Jót fog tenni, ha nappal is kimozdulsz néha – mondta végül a lady. – Ebédelhetünk a fogadóban, mint régen.

– Ideje lenne a jelenben élned – húzta el a száját Oliver. – Az öreg fogadó már nem az az életteli hely, mint a vasút építése előtt volt.

– Annál több okunk van rá, hogy jelenlétünkkel felpezsdítsük a forgalmát – felelte Cecilia. – Mindjárt jövök.

A szobájában városi ruhát öltött, és ezúttal nem bánta, hogy Nell mindenáron csinosítani akart a frizuráján.

– Jó benyomást kell tennie, asszonyom – szúrta a szájában tartott hajtűk között a komorna.

– Ugyan ki előtt? – kérdezett vissza a lady, mintha nem tudná.

– Természetesen a férje előtt – csóválta a fejét rosszállóan Nell, mint aki reménytelen esetnek tartja ifjú úrnőjét.

Amikor Cecilia kilépett a kastély főbejáratán, ami előtt már várakozott egy hintó, mindkét férfi felkapta a fejét. Lord Blackthorne egy másodperccel hosszabban nézte, mint kellett volna, Oliver pedig egyikükről a másikra pillantott, aztán homlokráncolva, magában dűnnyögve indult a hintó felé. Mindketten mást akartak Ceciliától, aki keresztútban érezte magát közöttük.

A lady ekkor észrevette, hogy öccse lova a hintó után van kötve.

Szóra nyitotta a száját, de az úrfi megelőzte.

– Még nem tudom, mivel akarom agyonütni az estémet.

Gondoltam, minden eshetőségre felkészülök. Meg arra is, ha nem bírom tovább veled meg a férjeddal.

Cecilia komor arccal engedte, hogy Lord Blackthorne felsegítse a hintóra. Oliver gyorsan melléfészkelte magát, és kihívóan vigyorgott az őrnagyra, aki így kénytelen volt a feleségével szemközt helyet foglalni. Michael teljes nyugalommal nézett farkasszemet a sógorával.

A kocsis a lovak közé csapott, és a hintó elindult.

– Talán valami baj van? – kérdezte összefont karral Oliver. – Maguk akartak díszkíséretet Enfieldbe, most itt vagyok. De azt ne várják, hogy még tapsoljak is örömben, miután nem hagytak aludni.

Aztán kibámult az ablakon, mintha untatná a társaságuk.

– Hogy érzi magát ma reggel, Lady Cecilia? – érdeklődött Lord Blackthorne.

Úgy nézett rá, mintha az arcáról akarná leolvasni a választ.

– Jól vagyok, uram. Ön is tudja, hogy nem sérültem meg tegnap.

– De bizonyára felzaklatta, hogy hajszál híján súlyos balesetet szenvedett.

Cecilia majdnem kibökte, hogy nem először történt ilyen, de időben észbe kapott.

– Nem számít: többé nem gondolok rá.

Oliver élesen az őrnagyra pillantott.

– Önt nem zaklatta fel, hogy a hitvese ilyen veszélyben volt?

– Felzaklatni? Nem. De mindenképpen aggodalommal töltött el az eset. Tegnap súlyos tragédia érhetne volna a családjukat. Talán ön ifjú kora miatt még nem fogja fel egészen, milyen fontos is önnek a nővére, hiszen nem maradt más közeli rokona.

– Nem akarlak megbántani, Cecilia – húzta el gúnyosan a száját Oliver – de úgy látszik, nem számoltál be a férjednek arról, mennyi unokatestvérünk van, és, a te szavaiddal élve, milyen sok jót tehetnék a családdal, ha megörökölném a vagyonodat, amely halálod után engem illet. Tényleg egyik leveledben sem említetted ezt?

Cecilia ingerült sóhajjal nézett rá.

– Ma valahogy nem tudom értékelni a humorodat, Oliver.

– Én pedig egyenesen tiszteletlennek tartom – jegyezte meg az őrnagy.

– Akkor talán leckéket vehetne humorérzékből – tromfolt rá az ifjú gróf.

– Most már elég legyen! – szólt rájuk Cecilia.

Valahol azért örült, hogy Lord Blackthorne így már tisztába került vele, halála esetén kire száll a pénze. Ha házasok maradnak, ügyvédei segítségével persze lenne lehetősége másik örökösöt megnevezni, de Blackthorne-nak ezt nem kell tudnia.

Enfieldbe érkezvén Cecilia legszívesebben egyenest a fogadóba ment volna, de Blackthorne hallani sem akart róla. Ehelyett férje és öccse karján végig kellett parádézni a macskaköves piactéren és a New River partján kialakított parkban. Rögvest a figyelem középpontjába kerültek, a bátrabbak nyomban oda is perdültek bemutatkozni, a félénkebbek távolról ámuldoztak. Cecilia megértette kíváncsiságukat, de szíve szerint inkább kihagyta volna ezt a sétát. Hiszen a házasságot hamarosan talán érvénytelenítik.

Korábban arról győzködte magát, hogy igazából nem érdekli az előkelő társaság véleménye. Utóbbin a londoni köröket értette.

De mi lesz azokkal az itteni családokkal, akiknek kivívta a tiszteletét, és akik között egész eddigi életét leélte? Csak remélhette, hogy ők meg fogják

érteni, mert a legjobbat akarják neki.

Lord Blackthorne mindenkivel kifogástalanul udvarias volt, de Ceciliát zavarta, ahogy társalgás közben folyvást azt figyelte, hogyan viszonyulnak az emberek az öccséhez. Maga is észrevette, hogy Oliver láttán senki sem mutatott túl nagy lelkesedést, csak egy-két kurta mondatra méltatták, míg az ő érkezésének őszintén örülni látszottak. Szégyellte magát az öccse miatt, és nagyon remélte, hogy Lord Blackthorne segíteni tud neki.

A fogadó egyik különtermében ebédeltek. Oliver morcosan kiválasztotta, mit szeretne enni, aztán egyszer csak felderült az arca, amikor kinézett a folyosóra.

– Ott van Rowlandson! Mindjárt visszajövök – mondta, és sietve távozott.

Az őrnagy a fejét csóválta.

– Az öccse láthatóan nem kedvel engem.

– Máris feladta?

– Ahhoz képest, hogy kegyed is mennyire vonakodott elfogadni tőlem bármilyen segítséget, most elég csalódottnak tűnik.

Cecilia félre akarta fordítani a szemét, de nem tudott szabadulni a férfi állhatatos tekintetétől.

– Ha Oliver így folytatja, hamarosan mindenki tiszteletét elveszíti, beleértve a sajátját is. Én pedig... nem tudom, mit tegyek.

A lady letört egy darabka kenyeret, de nem volt hozzá étvágya.

Az őrnagy közelebb hajolt, és lehalkította a hangját.

– Tudom, mennyire nehezebb esett ezt kimondani. Nem az a fajta nő, aki szívesen beismeri a vereséget.

– Mert nincs is rá szükség! – vágta rá Cecilia sértődötten.

Meglepetésére a férfi gyengéden megérintette kesztyűtlen kezét.

– Tetszik nekem, hogy ilyen határozott, és nem várja meg, hogy a sült galamb a szájába repüljön, hanem cselekszik.

Blackthorne arcán eközben semmiféle érzelem nem tükröződött, még a csodálat sem, amelyről szavai árulkodtak. Még mindig fogta Cecilia kezét. A lady zavarban volt, mert tudta, hogy látszik rajta, milyen hatással van rá az érintés.

– A legtöbb férfinak nincs ínyére – jegyezte meg.

– Ezért utasított vissza annyi kérőt.

Cecilia a fejét rázta.

– Ön azt hiszi, kiismert engem, de nem csak ez volt az oka.

A legtöbb férfi nem akar olyan feleséget, aki ennyit foglalkozik a családi birtok ügyeivel.

– Épp ezért illünk össze – felelte Lord Blackthorne. – Nekem olyan nő kell, aki mer önállóan cselekedni. Egy katona nem viheti mindig magával a feleségét.

– És pont emiatt mégsem illünk össze – vágta rá Cecilia. – Én sosem ígértem, hogy valaha is magával megyek bárhova. Főleg nem a világ másik végére.

A férfi tűnődve nézte.

– Tudom. Amikor találkoztunk, reméltem, hogy idővel meg tudom győzni.

Most a lady hajolt át az asztal fölött.

– Ez sosem fog megtörténni, uram. Ezt meg kell értenie.

Az őrnagy nem válaszolt, Cecilia pedig ráébredt, hogy eggyel több oka van érvényteleníttetni ezt a házasságot. Kizárt, hogy ő valaha is visszamenjen Indiába – az országba, amely miatt széthullott a családjá.

A felszolgáló megérkezett a következő fogással. Cecilia észrevette, hogy félrecsúsztott a főkötője, és elszakadt az ingujja.

– Valami baj van? – kérdezte kedvesen.

A lány könnytől fátyolos szemmel nézett rá.

– Sajnálom, kegyelmes asszonyom... Az egyik uraság... nem volt velem megelégedve. Az én hibám.

Cecilia nem ismerte a lányt, de rossz érzése támadt.

– Mi történt? Szeretnék segíteni.

– Ó, milady, azt nem szabad! – kiáltott a lány.

Kinyílt az ajtó, és Oliver lépett be rajta. Cecilia gombócot érzett a torkában, azt hitte, mindjárt elszabadul a pokol. De a lány megnyugodott, amikor meglátta, hogy az ifjú Appertan gróf az. Lord Blackthorne Ceciliára nézett, és ő tudta, hogy ugyanarra gondoltak.

Mindketten tévedtek, de a lady nem tudott szabadulni a kínzó bűntudattól, hogy a legrosszabbat feltételezte az öccséről.

A felszolgáló reszkető kézzel újratöltötte poharaikat, ügyetlenül pukedlizett, és magukra hagyta őket.

– Valami borzasztó történt vele – mondta Cecilia Olivernek.

Öccse kihörpintette a borát, majd újratöltötte magának a poharat.

– Rowlandson még nem indult vissza Londonba, nem éppen szomjas, és hosszú még az éjszaka – jegyezte meg.

– De hát még csak kora délután van! – döbrent meg Cecilia, és a férjére nézett, mintha remélné, hogy legalább ő megőrizte a józan eszét.

Az őrnagy Olivert figyelte.

– És ennek van valami köze a felszolgálólányhoz? – érdeklődött az elképzelhető legközömbösebb hangon.

Ceciliát persze nem tudta becsapni. Lord Blackthorne célul tűzte ki az öccse jó útra térítését, és apja leveleiből világos volt, hogy nem az a fajta ember, aki egykönnyen feladja.

Olivert illetően pedig egyazon célért küzdöttek.

Appertan ifjú grófja megvonta a vállát.

– Rowlandson egy kicsit szórakozni akart a lánnyal. Ő azonban nem volt ettől elragadtatva.

– Ahogy a nővére sem volt elragadtatva Fentontól, igaz? – kérte számon Lord Blackthorne. – Miféle barátai vannak magának?

Oliver szeme összeszűkült.

– Semmi köze ahhoz, kikkel barátkozom, Blackthorne. Ne feledje, hogy csak azért lakhat a kastélyomban, mert megengedem. Nem ajánlom, hogy az utamba álljon.

Cecilia már nyitotta a száját, hogy alapos fejmosásban részesítse az öccsét, de az őrnagy olyan erővel szorította meg a térdét, hogy elakadt a szava, és menten felé fordult. A férje azonban rá sem nézett, csak Olivert figyelte meredten. Nem akarta, hogy Cecilia közbeavatkozzon, de ő úgy érezte, öccse megregulázása az ő feladata is.

– Nem áll szándékomban az útjába állni, Appertan. De Lady Cecilia a feleségem, és jogom van megvédeni, főleg azok után, amit Fenton tett.

– Rowlandsonnak eszébe sem jutna úgy rátámadni egy nőre – legyintett Oliver. – Mostanában nem volt szerencséje, és csak mulatni akart egy kicsit. Amikor a lány hevesen tiltakozni kezdett, nem erőltette tovább a dolgot.

– Nem volt szerencséje? – suttogta felháborodottan Cecilia. – És ez szerinted feljogosítja az ilyen viselkedésre?

Eszébe jutott, milyen rettegés lett úrrá rajta, amikor Sir Bevis rátette a kezét. Nem sokszor fordult elő vele, hogy olyan tehetetlennek érezte magát, mint akkor. Az a szegény lány viszont bizonyára gyakran él át ilyesmit.

– De hát abbahagyta! – erősködött Oliver. – Semmi sem történt.

Kivéve, hogy megrendült egy fiatal lány önmagába és a világba vetett bizodalma. De Olivert ez a jelek szerint nem igazán érdekelte.

Mindenesetre került Cecilia tekintetét.

– Rowlandson a barátom, és segítségért fordult hozzám. Szállásra van szüksége. Mondtam neki, hogy Appertan Hallban ezúttal nem tudjuk fogadni.

Cecilia reszkető megkönnyebbüléssel felsóhajtott.

– Persze ettől dühbe gurult – folytatta Oliver. – De aztán elmagyaráztam neki, hogy te úgysem engednéd.

Remek. Szóval újfent célponttá tette a barátai számára azzal, hogy rá hárította a felelősséget. Lord Blackthorne teste megfeszült, és most Cecilia érintette meg az ő térdét, igaz, csak egy futó pillanatra.

– Felajánlottam, hogy kifizetek neki néhány éjszakát a fogadóban – mondta Oliver. – Csak amíg megkapja a havi járandóságát. Minden el van rendezve.

A gróf úrfi elégedettnek tűnt magával, hiszen megoldotta a helyzetet. Cecilia nem tudta, mit gondoljon erről. Nem szerette, ha öccse úgynevezett barátai ilyen közel vannak – és elszomorította, hogy Olivernek láthatóan nem akarózott megérteni, miért. Vajon ugyanígy érezne, ha Penelopét támadták volna le? Sajnos az is lehet, hogy igen – gondolta a lady szomorúan.

Oliver gyorsan belapátolta az ebédet, Cecilia viszont csak ide-oda tologatta tányérján az ételt. Egy falatot sem evett.

– Ha már itt vagyunk, szeretnék elmenni a kalaposhoz – mondta, egy kis lelkesedést erőltetve a hangjába. – Nem vettem magamnak semmi újat, amióta levettem a gyászt.

Lord Blackthorne fájós lábát masszírozta.

– Attól tartok, én kénytelen leszek pihenni egy kicsit – mondta. – Lord Appertan, megtenné, hogy elkíséri a nővérét? Hamarosan csatlakozom önökhöz.

Oliver sóhajtva beleegyezett, Cecilia viszont gyanakodva nézett hátra a válla fölött, ahogy elhagyták a fogadót. Sejtette, hogy a férje nem mondott teljesen igazat.

9. fejezet

Oliver éppen csak betette a lábát a kalapos boltba, de mihelyst meglátta a több tucat fejfedőt és a megannyi, érdeklődve rászégeződő női szempárt, rögvest ki is fordult onnan. Cecilia elnyomott egy mosolyt, ugyanakkor megkönnyebbülést is érzett.

Szeretett volna kicsit egyedül lenni, mert a felszolgálólány esete újraélesztette a szívében az aggodalmat saját különös és ijesztő élményei kapcsán.

A sorok között sétálgatva próbálta maga elé képzelni a ruháit, amelyekhez új kalapot keresett, de sehogy se sikerült.

– Cecilia!

A lady meglepetten fordult meg, és Penelopét látta közeledni.

Barátnője vékony sálat és hozzáillő főkötőt viselt, nyúlánk természetével kimagaslott a többi vásárló közül.

– Láttad odakint Olivert? – érdeklődött Cecilia.

– Nem láttam – felelte Penelope, és kipillantott az ablakon, de nem sietett ki az üzletből.

– Bizonyára visszatért a fogadóba.

Cecilia igyekezett elrejtetni aggodalmát. Remélte, hogy Lord Blackthorne elintézte, amit kellett, még mielőtt Oliver visszaért.

Nehogy verekedés legyen a vége...

De miért is lenne? Lord Blackthorne katona, nem hajlamos a meggondolatlanságra. Legalábbis az apja levelei szerint.

– Drága barátném, olyan... zaklatottnak tűnsz – jegyezte meg Penelope aggodalmasan. – Segíthetek valahogy?

Cecilia barátnője arcát fürkészte, és abban a pillanatban úgy érezte, belefáradt már lelki terhei cipelésébe.

Szinte megkönnyebbülten ment ki Penelopével az üzlet mögötti kis kertbe, ahol beszámolt neki a két gyanús balesetről.

Penelope megszorította a kezét.

– Drága Cecilia, bárcsak hamarabb elmondtad volna! Biztos vagyok benne, hogy semmi okod aggodalomra.

– Először én is azt hittem, megbotlottam valamiben a lépcsőn. De hiába kerestem, mi lehetett az. Mintha valaki elmozdította volna.

Aztán meg leesett a szobor, épp az én fejem fölött. Senki mást nem találhatott volna el. Mintha valaki csak arra várt volna, mikor állok meg pont alatta...

– De hát téged mindenki szeret! Nem tudom elhinni, hogy egy szolgáló ártani akarna neked.

– Talán nem szolgáló volt – suttogta Cecilia, óvatosan körülkémlelve. De csak fák, bokrok és a kert magas kőkerítése vette őket körül.

Senki sem hallgathatta ki a beszélgetésüket.

– De akkor kicsoda... Ó, nem! – hátrált Penelope szokásos drámaiságával. – Csak nem gondolod, hogy Lord Blackthorne?

Cecilia felsóhajtott.

– Tudom, hogy lehetetlen. Semmi oka, hogy ártson nekem. Nem ő keresett meg annak idején, hanem én írtam neki. Nem kért a pénzemből, de épp ezért tölt el ez az ostoba bizonytalanság. Melyik férfi ne tartana igényt a felesége hozományára vagy beleszólásra a vagyona kezelésébe?

Penelope megpaskolta a kezét.

– Nem mindenki érzi szükségét, hogy ennyire... irányítása alatt tartson mindent, drágám. Nézd csak meg Olivert! Azt hiszem, azért illünk ennyire össze, mert ő sem szereti idegesíteni magát, és megelégszik azzal, hogy tőled és a tisztartótól megtudja a legszükségesebbeket.

Cecilia alig tudott elnyomni egy lemondó sóhajt. Tényleg segíteni akart Olivernek. De vajon miért érzi kellemetlennek, hogy Lord Blackthorne is ezt akarja tenni? Vajon a gyanakvás miatt nem lát tisztán, vagy attól fél, hogy kicsúszik a kezéből az irányítás, ha mások előtt is beismeri, hogy nincs minden rendben az öccsével?

Megköszönte barátnőjének, hogy meghallgatta, és biztosította róla, hogy jól van, bár önmagát kevésbé sikerült erről meggyőznie.

Kettesben felfedezték maguknak a kalapos kínálatát. Cecilia vásárolt egy bájos főköttöt, és rendelt még egy díszesebbet is. Amikor kiléptek az

üzletből, megpillantották Lord Blackthorne-t és Olivert, akik egy padon ülve látszólag mély beszélgetésbe merültek.

Penelope csodálkozva nézett Ceciliára.

– Nahát, nahát! – mosolygott.

Cecilia is elmosolyodott, és azt mondogatta magának, hogy az őrnagy csak azt teszi, amire apja kérte: próbál segíteni Olivernek.

Öccse pedig eleget tett a kérésének, és a kedvéért időt tölt Lord Blackthorne-nal. Furcsa.

Amikor Oliver meglátta a két hölgyet, széles vigyorral felpattant.

– Nem tudtam, hogy kegyed is Enfieldben van – szólt örömmel a menyasszonyához.

Penelope szeme huncutul csillogott.

– Nos, mint láthatja, itt vagyok. Sétálna velem, hogy mindenki láthassa a vőlegényemet?

Az ifjú gróf kuncogva nyújtotta a karját. Penelope belekapaszkodott, és mosolyogva, bátorítóan pillantott hátra Ceciliára, aki a szeme sarkából Lord Blackthorne-t figyelte.

A könnyed modorú, vékony alkatú Oliver mellett a feketébe öltözött őrnagy különösen parancsolónak és erőteljesnek látszott. Cecilia mindig azt hitte, ő is egy Oliverhez hasonló vidám fiatalembert fog magának találni, de akiket megismert, valahogy túlságosan felszínesnek tűntek számára. Talán az öccséből kiindulva ítélte meg őket, ami nem volt igazságos velük szemben.

– Úgy tűnik, Olivernek igaza volt, hogy elhozta a lovát – mondta a férjének.

Blackthorne bólintott.

– Ön pedig szeretne már hazatérni?

Valóban így volt, de a fogadóban törtétek után Ceciliának kedve támadt minél tovább halogatni az ezzel kapcsolatos, elkerülhetetlen beszélgetést. Ezért aztán először a könyvesboltba kísértette magát, utána a vegyesáru-kereskedésbe, ahol vásárolt néhány illatos szappant Lord Blackthorne figyelő tekintetétől követve – akit pedig a városka lakóinak figyelő tekintete követett. Nagy sokára Cecilia végül megengedte, hogy férje hívassa a

hintójukat. A lady felszállt a kocsira, férje pedig melléült, ami arra készítette, hogy arrébb húzódjon.

Amint a kocsis becsukta az ajtót, és a lovak elindultak, Cecilia eltökélten feltette a kérdést:

– Mi történt a fogadóban, miután elmentem?

Az őrnagy felhúzott szemöldökkel nézett rá, mintha meglepődött volna.

– Ne szégyenlősködjön, Lord Blackthorne! Nem áll jól magának.

– Szégyenlősködni? – visszhangozta a férfi. – Az nem a szűzies ifjú hölgyek szokása, amivel igyekeznek még inkább felkelteni a fiatal emberek figyelmét?

– Tudja, hogy értem – nézett rá szúrósan Cecilia. – Mit mondott Mr. Rowlandsonnak? Biztos, hogy nem a lábát pihentetni maradt a fogadóban. Minden reggel több mérföldes sétát tesz.

– Talán a mai sétámon kiújult a sérülésem.

– Esetleg a kocsikázástól elgémberedett a lába. Ez is nagyszerű magyarázat lenne. De én nehezen hiszem el, hogy hirtelen ilyen sokat romlott az állapota.

Michael közelebb hajolt.

– Feleségemként joga van megtekinteni a sebet, és eldönteni, milyen ápolást igényel.

A lady szája tátva maradt, ahogy lelki szemei előtt megjelent az őrnagy csupasz lába, és rájött, mit kellene levennie magáról ahhoz, hogy sérülése láthatóvá váljon. Ápolt már sebesülteket korábban, de ez az ember a férje volt, akit ő tartott távol a hitvesi ágytól.

De csak átmenetileg volt a férje.

Felszegte az állát.

– A sérülését hónapokkal ezelőtt szerezte, uram. Feltételezem, hogy sebe megfelelő ellátásban részesült, hiszen a gyógyulás útján van.

A férfi szeme csillogott, mintha magában mulatna rajta.

– Tudom, hogy próbál eltéríteni a tárgytól. Nem fog menni.

– Jól van. Beismerem, hogy az öccse ebédnél tanúsított viselkedése nem volt ínyemre.

Cecilia a szoknyáját markolta idegességében, remélve, hogy férje nem veszi észre.

– Nem látszott, hogy egy fikarcnyit is érdekelné, mi történt azzal a szegény lánnyal. Azon tűnődtem, vajon reménytelen eset-e; hogy van-e egyáltalán értelme a próbálkozásainknak.

– Ezt nem tudom elhinni róla – suttogta a lady, és a szemét elfutotta a könny.

Lord Blackthorne gyengéden a tenyerébe fogta az arcát, ő pedig behunyta a szemét, érezve, hogy egy másik emberi lény megérti szenvedéseit. A férfi keze még kesztyűn keresztül is melegítette a bőrét.

– Én sem hiszem, hogy így lenne – mondta halkán az őrnagy. – Appertan nem mert a maga szemébe nézni, ebből arra következtetek, hogy szégyellte magát a barátja viselkedése miatt.

Úgy tett, mintha nem lenne baj vele, de a lelke mélyén nagyon is jól tudta, hogy mennyire nem volt helyes.

Cecilia a férfi arcát fürkészte. Vajon csak azért mondta ezt, hogy megnyugtassa? Megmarkolta a nyakában függő medált, és elhúzódott. Az őrnagy keze lassan leereszkedett.

– Köszönöm – suttogta a lady.

Néhány percre csend telepedett közéjük, míg testük egy ütemre mozgott a hintó rázkódásától. Furcsán bensőségesnek tűnt ez a közös utazás, bár Cecilia korábban már számtalan emberrel kocsikázott együtt.

– Összefutottam Mr. Rowlandsonnal a söntésben – vallotta be végül az őrnagy.

– Összefutott? Talán lendületből fellökte?

– Szívesen megtettem volna. Nem is lett volna nehéz. De inkább csak figyelmeztettem, hogy viselkedjék úriemberhez méltón, mert Appertan gróf vendégeként tartózkodik a városban. Talán elejtettem egy megjegyzést arról is, hogy meg fogom kérni a fogadóst, hogy jelentse nekem, ha bármiféle zaklatás éri az alkalmazottait.

Cecilia elmosolyodott.

– Nagyra értékelem, hogy visszafogta magát.

– Nem tesz semmit. Szükség esetén tudok uralkodni magamon. Végére is nem a csatamezőn vagyunk.

Félig lehunyt szemmel nézte Ceciliát, mintha azt akarná üzenni, hogy mindent csak érte tesz. Bár a nap sugarai beszűrődtek a lefüggönyözött ablakokon, mégis olyan volt, mintha megint csak ketten lennének a sötétség rejtekében.

– Tudom, hogy sok fejtörést okoz önnek ez a házasság – kezdte a férfi, mintha csak az időjárásról csevegne. – Hogyan kívánja eldönteni, mi legyen?

Cecilia agya nehezen forgott, ahogy az őrnagy mély, barna szemébe tekintett.

– Nos... azt hiszem, úgy, hogy jobban megismerem önt, időt töltünk együtt, ahogy az utóbbi napokban tettük.

– Időt töltünk? – ismételte kételkedve a férfi. – Múlt éjjel töltöttünk először időt háborítatlanul.

– Ez nem igaz – ellenkezett Cecilia.

– Kettesben voltunk a hálószobájában, ahogy férjhez és feleséghez illik, és megérintettem önt.

– Nem kellett volna – felelte Cecilia, és félrenézett.

A férfi az álla alá nyúlt, és lassan felemelte a fejét.

– Amikor megérintjük egymást, éreznünk kell valamit. Ha közömbösek maradnánk, az annak jele volna, hogy nem illünk össze. Én nem vagyok közömbös, Lady Cecilia, és szerintem ön sem az.

– Ez még nem elég ok egy házassághoz – felelte a lady összeszűkült szemmel.

Nyelvével megnedvesítette kiszáradt ajkát. Összerezzen, amikor a férfi szemében erre kigyúlt a láng.

– Az ön oka a házasságra a pénz – jegyezte meg a lord.

– Az öné pedig a kötelesség – vágott vissza Cecilia. – Gondolja, hogy olyan férfival akarom leélni az életemet, aki csak kötelességből van mellettem? Egyikünk indokai sem biztosítanak megfelelő alapot egy tartós szövetséghez.

– Sokan nem értenének egyet önnel, kedves hölgyem, de ön nyilvánvalóan nem olyan nő, akinek az említett indokok elfogadhatók. Számomra nem a kötelesség az egyetlen ok a házasságra. Ön nem kívánja megvizsgálni, hogy talál-e más okot? Vagy talán fél?

– Nem félek magától! – egyenesítette ki a hátát a lady.

– Szerintem inkább attól fél, hogy érez valamit irántam.

Csak bámultak egymásra, és Cecilia, akit sosem hagyott cserben a lélekjelenléte, most nem tudta, mit feleljen. Tekintete a férfi szemébe fúródott, és egy pillanatra azt kívánta, bárcsak megcsókolná.

Sietve elfordult, és kinézett az ablakon.

– Higgyen, amit akar, Lord Blackthorne, de attól még, hogy szeretné, nem lesz igaz.

* * *

Este, amikor a vacsoránál ültek, Michael csendben figyelte Ceciliát.

Úgy érezte, túlságosan messzire ment. Hibát követett el. Lassan kell felnyitnia a lady szemét a házasság örömeire, mintha egy újoncot tanítana be a seregben.

Indiában távol tartotta magát a társasági eseményektől, nem vett részt bálokon és vacsorákon. A szolgálat kötötte le minden figyelmét. De most nem tagadhatta, mennyire csodálja Lady Cecilia igéző alakját és hölgyhöz méltó, emberséges viselkedését. Ahogy most a feleségére nézett, ráébredt, milyen régen érezte már, hogy egy bájos, melegszívű nő közelében minden gondjáról megfeledkezik. Arca elkomorult, és a tányérjára meredt. Ő nem az az ember, akinek szüksége lenne a feledésre. Katonaként hozott nehéz döntéseket, és elvett életeket, de lelkiismerete tiszta maradt. Nem volt ínyére a felismerés, hogy most, Lady Cecilia közelében valahogy mégis szívesen elfelejtett volna mindent.

Mégsem tudta levenni róla a szemét, valahányszor a társaságában volt. Ma este különösen nyilvánvaló lehetett, hogy mennyire elbűvölte, hiszen kettesben vacsoráztak. Enfieldből hazatérve a lady visszavonult a dolgozószobájába. Bár joga lett volna követni, Michael inkább időt adott neki, hogy összeszedje a gondolatait.

Tudta, hogy az a fajta nő, aki a világ előtt csak az erős oldalát akarja mutatni. Sebezhető és érzelmes pillanatait pedig zárt ajtók mögött szeretné megélni.

Michael tisztában volt vele, hogy leginkább úgy nyerheti el hitvese kegyeit, ha segít az öccsén. Ezért aztán egy darabig hagyta, hogy a lady a londoni társaságról csevegjen, bár a téma egyiküket sem érdekelte különösebben. Végül megszólalt.

– Bocsásson meg, de korábban be kell fejeznem a vacsorát.

A szolgálók, akik éppen a desszertet hozták volna be, tanácstalanul pillantottak úrnőjükre.

– Talán szólítja valahová a kötelesség, kedves lord? – érdeklődött udvariasan Cecilia.

– Ma éjjel csatlakozom az öccséhez Enfieldben.

A lady pislogott néhányat, de egyedül ezzel mutatta ki, mennyire meglepődött. Aztán megköszönte a szolgálóknak a munkájukat, és elbocsájtotta őket.

– Oliver is tudja, hogy csatlakozni kíván hozzá?

– Nem, de korábban meghívott, és már sokkal jobban van a lábam...

– Miután pihentette a fogadóban – jegyezte meg Cecilia gunyorosan.

Michael lassan bólintott.

– Tehát csatlakozom az öccséhez. Láttam, hogy a városi ismerőseik nem túl lelkesen fogadták, és szeretném tudni, miért.

– Nem örültek neki túlságosan.

Cecilia szomorúan, tűnődve támasztotta a tenyerébe az állát.

– Ha belátható időn belül változtat a viselkedésén, ifjú korának fogják betudni tévelygéseit, és hamarosan elfelejtik azokat.

– Remélem – felelte Cecilia halvány mosollyal. – Biztos benne, hogy el tudja viselni egy egész csapat hozzá hasonló, éretlen ifiúr társaságát?

– Ne feledje, hogy a dragonyosoknál szolgálók. Mindennap találkozom ilyen fiatalemberekkel, és remek katonát faragok belőlük.

– De Oliver nem katonának készül.

– Őt férfivá kell formálni. Elég sok a hasonlóság.

Cecilia az ajkába harapott. Michael tudta, hogy egy mosolyt akart elnyomni ezzel. Ez a nő minden erejével ellen fog állni neki, amíg meg nem győzi róla, hogy hasztalan. Ha kitűz maga elé egy célt, nem nyugszik, amíg el nem éri.

– Vigyázzon magára! – intette a lady, amikor indulni készült. – Ön még nem ismeri elég jól ezeket a kanyargós utakat, nehogy baleset érje a sötétben.

– Aggódik miattam, Lady Cecilia? Ha kitöröm a nyakam, legalább megszabadul tőlem.

A lady nem mosolygott a tréfásnak szánt megjegyzésen, hanem holtsápadtan markolta meg a nyakában függő medált.

– Bocsásson meg – kérte Michael. – Rossz tréfa volt, hölgyek előtt nem szokás ilyesmivel viccelődni.

– Katonák között viszont igen – dünnyögte Cecilia.

– Sokat beszélünk a halálról. Mintha ezzel távol tudnánk tartani.

A lady továbbra is aggodalmasan nézett Michaelre. A férfi egész úton nem tudta kiverni a fejéből, míg Enfield felé lovagolt. Van valami fájdalma, amiről nem tud?

Az ifjú gróft és barátait a fogadó söntésében találta, meglehetősen kapatosan. A tulajdonos előrelátóan hívatott néhány laza erkölcsű hölgyeményt, hogy szórakoztassák az urakat.

Blackthorne a társaságtól félrevonulva figyelte a fiatalembereket, illetve volt köztük néhány kevésbé fiatal is, akik már bölcsebbek lehettek volna, de követték barátjukat az ostobaságba. Az őrnagy évtizedekkel idősebbnek érezte magát valamennyiüknél.

Oliver végül észrevette őt, és némi szemforgatás kíséretében egy italt küldetett neki. Aztán bemutatta a többieknek, akik hamarosan faggatni kezdtek, milyen vérgőzös harci élményei voltak az afganisztáni hegyekben. Mesélt nekik néhány keményebb csatáról, amelyekkel még az ifjú Appertan gróft is lenyűgözni látszott. De nem volt könnyű hőstörténetekben megemlékezni arról az időszakról, hiszen Kabul ostroma után a regimentjét visszaküldték Indiába, és akik ott maradtak, néhány évvel később mind

szörnyű halált haltak, amikor a hófödte hegyeken át próbáltak kimenekülni az országból.

Ha Fenton ott lett volna, bizonyára sietve távozott volna, amint meglátja Lord Blackthorne-t. Rowlandson viszont úgy tűnt, már elfelejtette az őrnagy fenyegetéseit, és úgy viselkedett, mintha régi cimborák lennének.

Appertan gróf barátai lassan vagy az asztal alá itták magukat, vagy eltűntek a sötétségből nyíló szobákban, ahol kártyajátékkal vagy kockázással múltatták az időt. Oliver kitartóan meredt a sógorára, mintha mondani akarna neki valamit, de nehezen szánná rá magát.

Végül elment egy pohár konyakért, és úgy vágta le az asztalra, hogy a kezére loccsant. Nevetve lenyalogatta, aztán egy székre vetette magát. Michael felemelte a poharat, és egy hajtásra kiitta.

A gróf megint nevetett, aztán az asztalra könyökölve közelebb hajolt.

– Csak nem a nővérem küldte, hogy pesztráljon ma este?

– Nem. Ő inkább aggódott, hogy jó ötlet-e eljönnöm.

Oliver kortyolt egyet a saját poharából, és úgy tett, mintha mélyen eltöprengene valamin. Valószínűleg csak olyan részeg volt, hogy nehezen találta a szavakat.

– Jó, hogy itt van – törölgette tűnődve az állát. – A nővérem félti a saját életét, így legalább szemmel tarthatom.

Michael figyelmeztette magát, hogy ne vegye túlságosan komolyan egy részeg ostobaságait.

– Ezt hogy érti? Valaki talán veszélyt jelent a feleségemre?

– Nem tudom. Talán maga? – kuncogott Oliver.

– Magyarázatot követelek!

A gróf megadóan felemelte a kezét.

– Nyugodjon meg, kérem! Csak baleset volt mindkettő. Ezt Cecilia is tudja, tényleg.

– Mindkettő? – mordult fel az őrnagy. – Volt másik baleset is?

– Penelope megígérte neki, hogy nem mondja el senkinek, de hát Penelope nekem mindent elmond. Néhány nappal ezelőtt egyik éjjel a nővérem majdnem legurult a lépcsőn, szerencsére meg tudott kapaszkodni a

korlátban. Valószínűleg csak megbotlott, de nem hajlandó beismerni, hogy ő sem tökéletes.

Michael alig bírta megállni, hogy a gallérjánál fogva meg ne rázza ezt a pimasz ficsúrt.

– Folytassa!

Oliver vállat vont.

– Penelope azt mondja, Cecilia úgy érezte, mintha *valamiben* botlana meg, de hiába kereste, nem talált semmit. Persze hogy nem találta, mert egyszerűen csak elvétette a lépést a sötétben!

Michael összeszorított fogakkal meredt az ostoba tacsckóra.

Cecilának nem szokása túlozni vagy megalapozatlan kijelentéseket tenni, és ha az ifjú Appertan józan lenne, ezt maga is belátná. A lady tehát úgy véli, szándékosan helyeztek valamit az útjába, hogy belebotoljon.

– Akkor nem gurult le a lépcsőn – ismételte. – Különben...

Beleborzongott a lelki szemei előtt megjelenő képbe, hogy a lady összetört teste a lépcső alján hever.

– Különben... – Appertan gróf a mutatóujját a nyaka előtt végighúzva jelezte, mi történhetett volna. – Senkinek nem mondta el, csak Penelopénak. Kicsit meg is sértődtem – jegyezte meg, és belenevetett a poharába. – De nem lehetett más, mint baleset. Ceciliát mindenki szereti – tette hozzá némi éllel.

Michael észrevette, hogy Oliver meg sem próbálja leplezni, mennyire irigylit a nővérét népszerűségéért.

– Aztán meg majdnem ráesett egy szobor – mondta.

– Újabb baleset. A szobalány épp port törölt odafent. Cecilia túldramatizálja a helyzetet.

– Olyannak ismeri, aki hajlamos erre? – kérdezte az őrnagy.

– Ő is csak nőből van – legyintett Oliver, és imbolyogva felállt. – De most már unom ezt a beszélgetést.

Michael legszívesebben visszarántotta volna a székre, de tudta, hogy értelmetlen tovább faggatni őt ilyen állapotban.

– Most visszatérek Appertan Hallba – mondta hát. – Nem tartana velem? Cecilia azt mondja, éjjel nehéz eligazodni ezeken az utakon.

– Maga nyitott könyv, Blackthorne – csóválta a fejét Oliver, ostoba vigyorral a képén. – Tudom, hogy csak azt akarja elérni, hogy időben lefeküdjek. Még csak éjjel egy óra van, távolról sem ért véget a mulatság.

Kihörpintette a poharát, és az asztalra csapta.

– Mintha egy katonát az a veszély fenyegetne, hogy angol földön eltéved – motyogta az orra alatt.

Michaelt már nem érdekelte, hogy kerül haza a sógora. Csak Cecilia járt a fejében, hogy ott van egyedül, védtelenül, az életéért aggódva – és nem kizárt, hogy jó oka van rá.

10. fejezet

Cecilia nem tudta, mire ébredt fel. Egész este nyugtalanul járkált, míg végül kimerülten ágyba zuhant. Most legmélyebb álmából verte fel és tette rémisztően éberré az érzés, hogy valami nincs rendben.

Nem nyitotta ki a szemét. Nem merte. A rátörő félelemtől légzése felszínessé vált, de igyekezett uralmat venni rajta, önmagán, amikor legszívesebben azonnal kipattant volna az ágyból.

Megreccsent a padló. Valaki volt a szobájában, és tudta, hogy nem lehet Nell, mert ő mindig dudorászott munka közben.

Cecilia lázasan törte a fejét, mit használhatna fegyverként.

A papírvágó kés az íróasztalán hevert, a szoba átellenes végében.

Csak egy nehéz ón gyertyatartó volt elérhető távolságban. De hogyan nyúljon érte anélkül, hogy magára vonja a betolakodó figyelmét?

A léptek nem jöttek közelebb. Valaki csendben figyelte, amitől furcsa bizsergés szaladt végig a testén. Sebezhető volt, és senkitől nem remélhetett segítséget. De nem várhatja tétlenül, hogy a besurranó lecsapjon rá. Résnyire kinyitotta a szemét. Szerencsére a függönyöket nem húzta be lefekvés előtt, ezért a hold halvány fénye megvilágította a szobát.

Az öltözőszoba nyitott ajtajában egy férfi alakja tornyosult.

A holdsugár megcsillant egy tárgyon – egy fényes sétapálcán. Lord Blackthorne sétabotján.

Az őrnagy leereszkedett egy székre, és hátravetette a fejét. Szigorú arcára halvány fény vetült. Mélyet sóhajtott.

– Hát biztonságban van – suttozta.

Biztonságban? Miért mondta ezt?

Cecilia megnyugodott, és csendben megfeddte magát, amiért egy pillanatra úrrá lett rajta a félelem.

De a férje talán azért jött, hogy behajtsa rajta házastársi kötelességét. Barátnői suttoztak olyasmiről, hogy a férfiaknak szükségük van bizonyos dolgokra, és fájdalmas nekik, ha nem jutnak hozzá... ha a feleségük nem engedi...

Nem színlelhette tovább az alvást. Forgolódni kezdett, mintha csak most ébredne. A férfi mozdulatlanra dermedt, de nem sietett ki a szobából. Nem bánta, ha Cecilia meglátja.

A lady felkönyökölt, és mesterien előadta az álmából épp csak felzavart személy tompa zavarodottságát. Legalábbis úgy képzelte, meggyőző alakítást nyújt.

– Van itt valaki?

– Én vagyok – felelte azonnal Lord Blackthorne. – Nem akartam megijeszteni.

Cecilia felült, és csak akkor vette észre, hogy a takaró a derekára csúszott, amikor a férfi tekintete végigvándorolt a felsőtestén.

Hálóinge ugyan elfedett mindent, amit kellett, de meglehetősen vékony anyagból szabták. Nappali öltözékéhez képest most szinte mezítelnek érezte magát. Visszahúzta a takarót a hónaljáig, és a két karja alá gyűrte a széleit.

– Mit keres itt? – kérdezte.

– Aggódtam önért – felelte a férfi. – Olyan furcsa, rossz előérzetem támadt, nem tudom, miért...

– Nem hallottam, hogy kopogott volna, és nem hívtam be a szobámba.

Cecilia szimatolni kezdett.

– Érzem a konyak szagát.

Vajon az ital mennyire lehetett hatással az őrnagy önuralmára?

Lord Blackthorne felmordult.

– Közel sem ittam annyit, mint az öccse. Tekintve, hogy milyen sovány, csodálom, hogy egy ilyen éjszaka után még egyáltalán lábra tud állni.

– Önnel tért vissza?

– Nem. Értésemre adta, hogy ő még mulatni akar.

– És ön?

A férfi vállat vont.

– Kinőttem már az efféle értelmetlen szórakozásokból. De sosem vonzott a gondolat, hogy másnap reggel azon kelljen tűnődnöm, miket hordtam össze részegen.

– Azért egyszer-kétszer csak előfordult önnel is, hogy többet ivott a kelleténél – mondta Cecilia, és visszaereszkedett a könyökére.

– Mint minden férfival. Azt is tudom, hogy Appertan grófja még nagyon fiatal, de sok felelősség szakadt rá, amelyeket most már nem hagyhat figyelmen kívül.

– Vikomtként bizonyára önnek is sok feladata volt. Akkor az ön esetében is elítélendő, hogy ifjúkorában olykor felöntött a garatra?

– Apám még élt, amikor bevonultam. Nagyon haragudott rám érte.

Be akartam bizonyítani, hogy én is bírom úgy az italt, mint egy férfi.

– Ezzel aztán megmutatta neki – felelte Cecilia, és alig tudott elnyomni egy mosolyt.

Az őrnagy felsóhajtott.

– Az biztos. Alig tízmérföldnyire voltam otthonról. A katonatársaimmal olyan részeket voltunk, hogy verekedni kezdtünk, mert harci képességeinket is be akartuk bizonyítani. Az ivó tulajdonosa panaszt tett a parancsnokunknál. Büszke katona volt, aki nem állhatta, ha szégyent hoznak az egyenruhára. Én pedig szégyent hoztam rá, hiszen rajtam volt a kocsmában – amikor bevonul az ember, mindig hordania kell.

– De egy csapat részeg katona bizonyára nem olyan szokatlan látvány.

– Én viszont részeg, nemesi rangú katona voltam. A parancsnok a fülemnél fogva rángatott vissza apámhoz, és azzal fenyegetőzött, hogy azonnal kiteszi a szűrőmet a seregből.

– Gondolom, ez igencsak sértette uraságod büszkeségét.

– Rettenetesen megalázó volt, ráadásul magamnak köszönhettem. Ügyeltem rá, hogy többé ne kerüljek ilyen kínos helyzetbe... Akkor láttam utoljára az apámat. Hat hónappal később megörököltem tőle a birtokot, amikor szélütésben meghalt.

– Sajnálom, hogy utolsó találkozásuk kellemetlen emlék maradt. Bizonyára büszke volt önre, és a leveleiből...

– Hat hónapba telt, mire Indiába értem. Amikor megírtam neki az első levelemet, ő már halott volt.

Cecilia tudta, hogy jobb lenne hallgatnia, de kiszaladtak a száján a szavak.

– Remélem, a levél, amelyben a halálhírét közölték, olyan kedves volt, mint amelyben ön értesített engem apám haláláról.

A bánat körbelengte őket, mint a kötélben hagyott száradó ruhákat a szél.

– Csak az igazat írtam lord Appertanról. Nagyszerű ember volt.

Cecilia az őrnagy neki címzett leveleire gondolt, amelyekben hogyléte felől érdeklődött, és a mindennapjairól mesélt neki, megkímélve a vérontás bemutatásától. De ő megtanult a sorok között olvasni, és megérezte a bennük rejlő feszültséget, amikor határvillongások törtek ki, vagy Lord Blackthorne egy szakasz visszatérését várta egy veszedelmes küldetésről. Az őrnagy nem használt nagy szavakat, és mellőzte a szentimentális ömlengést.

Világosan, lényegre törően fogalmazott, és megbízható férfi benyomását keltette.

Kizárt, hogy egy ilyen ember az életére törjön. Ahhoz már az elején ki kellett volna tervelnie mindent, apja halála után ravaszul elnyernie rokonszenvét a leveleivel, végig azzal a szándékkal, hogy személyesen is megjelenik a kastélyban.

Cecilia szorosan lehunyta a szemét, és sóhajtva a párnájára hanyatlott.

– Látom, fáradt – állt fel Lord Blackthorne.

A lady próbálta elhessegetni az emléket, ahogy előző éjjel megérintette, és ő nemcsak hagyta neki, de egészen át is adta magát a simogatásnak.

A férfi az öltözőszoba felé indult.

– Jó éjt, uram! – szólt utána halkán Cecilia.

– Aludjon jól! – felelte az őrnagy, és csendesen becsukta maga mögött az ajtót.

Cecilia azt hazudta magának, hogy távozása megkönnyebbüléssel töltötte el.

* * *

Hajnalban Michael hosszú sétát tett az Appertan birtokot övező dombokon, mert csak úgy tudott éjjelente elaludni, ha napközben alaposan kifárasztotta magát. Nem gondolta volna, hogy ennyire meg tudja szédíteni egy nő közelsége. Azt hitte, ő fölötte áll az efféle gyarlóságoknak. De Lady

Cecilia olyan volt, mint a hajósokat hívogató szirének: nem tudott neki ellenállni, még akkor sem, ha tudta, hogy rossz vége lehet.

Most, hogy ráadásul talán veszélyben is volt, védelmező ösztönei is azt súgták, hogy mellette kellene maradnia éjszakára, de hitvese ebből persze rögtön arra következtetne, hogy a házasságukat akarja elhálni. Amikor az éjjel ott állt az ágya mellett, és elnézte békésen alvó alakját, mintha egy hatalmas kéz szorította volna marokra a szívét, és olyan fájdalmas gyengédség, aggodalom és tehetetlenség fogta el, amelyet még sosem tapasztalt.

Cecilia az ő asszonya, akit az élete árán is kész megvédelmezni.

Ostobaság volt azt hinnie, hogy egy, a világ másik feléről kötött névházasság semmit nem változtat az életén. Kedves levelei egyre inkább vágyat ébresztettek benne, hogy megismerje a mögöttük rejlő nőt, akinek pénzre volt szüksége ahhoz, hogy megóvja önmagát és háza népét, mert az öccse képtelen volt felnőni a feladathoz.

Amikor parancsnokai Angliába küldték lábadozni, egyetlen tiltakozó szó sem hagyta el a száját. Találkozni akart ezzel az ifjú hölgygel, aki azt hiszi, egymaga mindent meg tud oldani. Nem csalódott benne.

De Cecilia nem akarta őt, egyáltalán férjet sem, ő pedig nem az a fajta, aki ráerőszakolja magát egy nőre, bármilyen jogai lennének is a törvény szerint.

Papírra vetett szavakkal kezdődött, amikor a lady kedvességével bearanyozta egy magányos katona napjait. Saját fájdalmát félretéve igyekezett apja ismeretlen bajtársa lelki terhein könnyíteni, és Michael most már tudta, hogy ez az önzetlenség jellemzi minden cselekedetét. Nem csupán családtagjai, de még szolgálói iránt is ilyen odaadó volt. Bár kis híján agyonütötte a lezuhanó szobor, jobban sajnálta a szobalányt, aki az eset után az állását féltette.

Lemondott a korabeli ifjú hölgyek viszonylag gondtalan életéről, hogy segítsen az öccsének. Most pedig jóságáért cserébe lehet, hogy valaki az életére tör. Talán éppen amiatt került veszélybe, mert mindig mások érdekeit helyezi előtérbe?

Két baleset is érte, de bizonyára nem tulajdonított nekik túl nagy jelentőséget, mivel csak Penelopénak említette aggodalmait. De az ő esetében a legkisebb rossz előérzetet is komolyan kell venni, mert nem az a fajta, aki bolhából elefántot csinál. Michael majdnem elmondta neki, amit megtudott, de aztán meggondolta magát.

Cecilia nem kérte a segítségét, és ha kereken megtiltaná neki, hogy utánajárjon a dolgoknak, csak felbőszítené azzal, hogy ennek ellenére mégis megteszi. Ezért úgy döntött, bölcsen hallgat, és csak a háttérből próbál segíteni. Észrevétlenül fog vigyázni rá, és közben megpróbálja kideríteni, van-e valaki, aki ártani akarhat neki.

Először is az öccsét fogja kikérdezni.

Az elkövető gyakran az áldozat legközelebbi hozzátartozói közül kerül ki. Appertan grófnak pedig kétségkívül volna indítéka. Hiszen Cecilia kezeli minden vagyonát. Igaz, hogy az ő engedélyével, de lehet, hogy súrlódások vannak közöttük. Oliver huszonegyedik születésnapja már nincs messze, amikor is kikerül a gyámság alól, és talán úgy érzi, a nővére akadályozná a terveik megvalósításában. Mi van, ha fikarcnyit sem érdeklik a kötelességei – és ennek mindeddig elég sok jelét mutatta –, és egyszerűen csak minél több pénzre akarja rátenni a kezét? Amennyire Michael megtudta ítélni, az ifjú gróf nemcsak korhely volt, de szerencsejátékos is – mint sok más, hozzá hasonló fiatalember. A legtöbben persze ügyet sem vetnének lánytestvérük véleményére, de Cecilia erős jellem – Olivert az apjára emlékezteti, akinek csalódást okozott.

Egyelőre más gyanúsítottak felől fogja kérdezgetni a grófot, és megfigyeli, hogyan reagál. A konyhába sietett, ahol megkérte a szakácsot, hogy készítse el a főzetet, amelyet a katonaságnál a másnaposság kezelésére szoktak használni. A nem túl kellemes aromájú italt aztán Appertan gróf lakosztályába vitte, és addig győzködte az ura nyugalmát elszántan védelmező komornyikot (aki szerint a délelőtti tíz óra borzalmasan korai időpont volt Appertan gróf felébresztésére), míg végül beengedte.

Az ifiúr zilált utcai öltözékében hevert széttúrt takarói között, csizmái viszont szépen egymás mellé téve álltak az ágy mellett.

Bizonyára a komornyiknak köszönhetően. Az egész szoba bűzlött az alkoholtól, és Appertan hangosabban horkolt, mint egy egész, fülsértően hamisan játszó katonazenekar.

Michael letette a gyógyírt tartalmazó poharat az éjjeliszekrényre, és alaposan megrázta a fiatalembert. A gróf még csak a horkolást sem hagyta abba.

– Igen mély alvó az uraság – jegyezte meg a komornyik az ajtóból.

– Az én hivatásomban ez veszedelmes tulajdonság – felelte az őrnagy. Még erősebben megrázta a grótot, és legszívesebben nyakon öntötte volna egy vödör hideg vízzel is.

Nagy sokára Appertan szenvedő ábrázattal motyogni és mocomogni kezdett, egyik szemét nagy nehezen felnyitotta.

– Menj innen! – morogta.

– Nem megyek sehova. beszélnem kell önnel Ceciliáról. Hoztam orvosságot is, ez majd hamar rendbe hozza.

Appertan a hasára fordult, és egy párnát húzott a fejére, de az őrnagy visszafordította.

– Akarja, hogy magába diktáljam az italt, mint egy kisgyerekbe? Fontos dologról kell beszélnünk! – mondta Michael határozottan.

Miután az ifjú gróf fenyegetőzött egy sort, hogy kihajítja a kastélyából, végül felült, és vonakodva belekortyolt a sűrű főzetbe.

Menten öklendezni kezdett.

– Mi az ördög ez?

– Fogja be az orrát, ha szükséges, de meg kell innia!

Appertan fuldokolva, levegő után kapkodva felhajtotta a folyadékot, de az csak néhány percet töltött a gyomrában. Aztán a szeme kidülledt, és rohant az éjjeliedényhez.

Michael türelmesen várt, míg az úrfi visszatért, és az ágyra rogyott.

– Meg akar ölni? – hörögte.

– Ha meg akarnám ölni, már halott lenne. Könnyű célpont. De most arról szeretnék beszélni, kinek a célpontja lehet a nővére.

– Csak bebeszéli magának, hogy veszélyben van – nyögte Oliver elhalóan.

– Még én is ismerem annyira, hogy tudjam, nem szokása képzelődni. Beszéljen! Fontos.

A fiatalember végre megengedte komornyikjának, hogy felrázza a párnáját, hátradőlt, és karját keresztbe fonva meredt az őrnagyra.

– Komolyan azt gondolja, hogy valaki meg akarja ölni a nővéremet? Hisz ez nevetséges!

– Talán. Remélem, hogy igaza van. De nem akarok kockáztatni. Szedje össze magát, és próbáljon gondolkodni!

Appertan ajkát drámai sóhaj hagyta el.

– Mégis, kinek lehetne baja Ceciliával?

– Nő léteire igazgatja a birtokot. Vannak, akiknek nem tetszik az ilyesmi. Oliver megdermedt.

– Ezt hogy érti?

– Nem tudom... csak hangosan gondolkodtam. Próbálok okot találni, amiért bárki is haragudhat Lady Ceciliára. Nem volt mostanában gond a szolgálkkal? Nem bocsájtottak el senkit a közelmúltban?

A gróf behunyta a szemét.

– Nem tudok róla. De amíg rendesen dolgozik a személyzet, nem nagyon foglalkozom velük.

– Mert Cecilia megteszi maga helyett – jegyezte meg Michael szárazon.

A gróf hangjában is rezgett valami feszültség, de az őrnagy nem tudta hová tenni. Talán az a gondolat zavarta, hogy probléma lehet a személyzettel.

– A háztartás a nők dolga – vágott vissza az úrfi.

– Igaza van. Erről olyasvalakivel kell beszélnem, aki jobban átlátja a helyzetet.

– Mi van Ceciliával? Vele nem beszélt?

– Nem. Hiszen nem tőle tudok az eseményekről, és nem szeretném, ha amúgy is bizonytalan kapcsolatunk még jobban meginogna.

– Talán inkább nekem kellene kérdeznem önt, a házasságukról – jegyezte meg Appertan hunyorítva.

– Érthető a gyanakvása. Mi ketten vagyunk a legközelebbi hozzátartozói, és ha valaki nyomozásba kezdene, abból indulna ki, hogy mindkettőnknek

lehet indítéka. De én lemondtam a nővére hozományáról, ezek után milyen indítékom lenne?

– Én pedig magam kértem, hogy segítsen a birtok ügyeiben, miért nehezíteném meg a saját életemet?

Michael karba font kézzel vizslatta a grófot. Vajon őszinte-e? Nem ismerte még túl jól Appertant, de amit eddig megtudott róla, azzal nem épp tiszteletre méltó ember benyomását keltette. De hogy meg akarná ölni a saját nővérét? Ez azért túlzó feltételezésnek tűnt.

– Ha sem ön nem lehet gyanúsított, sem én, és talán a személyzetet is kizárhatjuk, akkor ki az emberünk?

– Egy név sem jut eszünkbe. Mert Ceciliát természetesen senki sem akarja bántani.

Az őrnagy felemelte a mutatóujját.

– Már kétszer is életveszélybe került! Addig vizsgálódom, amíg kétséget kizáróan meg nem győződök róla, hogy valóban baleset volt mindkettő. Már önmagában az is gyanús volt, hogy a gróf ennyire le akarja beszélni a nyomozásról.

– Próbálja törni a fejét!

Oliver felült, és a fejét fogta.

– Jól van, csak adjon egy percet! Embertelenül korán van – motyogta.

– Esetleg egy csalódott kérő?

– Abból több tucat is akad. Szinte bottal kellett szétkergetni őket.

– Elég erőszakos módszer.

– Ugyan már! – fintorgott a gróf. – Tudja, hogy értem! A sok ostoba fajankó, akik megrészegült méhekként dongták körbe, a figyelméért esedezve, vagy azért, hogy táncoljon velük. Én sosem járatnám így le magam egy nő előtt.

– Nincs is rá szüksége. Gazdag birtokosként bizonyára inkább a hölgyek dongják körül uraságodat.

– Valóban.

– Tán ezért jegyezte el magát ilyen fiatalon? Hogy elkerülje a törtető elsőbálos kisasszonyokat, és főleg az idegesítő lányos anyákat?

Appertan vállat vont, és a kezébe temette az arcát, mintha kerülni akarná az őrnagy tekintetét.

– Nem igazán. Penelopét megfelelőnek találtam, és nem láttam értelmét a hosszas várakozásnak.

– Minő izzó szerelemről árulkodnak e szavak! – jegyezte meg Michael gúnyosan.

– Semmi köze hozzá, Blackthorne.

Oliver hangja parancsolóan csengett, mint valaha az apjáé, és az őrnagynak ez akarata ellenére is imponált. Csak megérjék mindnyájan, hogy ez a tacskó értelmes férfivá érik, aki vezetői képességeit bölcsen használja fel!

– Én sem hallottam önt soha a nővérem iránt táplált heves érzelmeiről vallani.

– Azért, mert ez a házasság nem érzelmi alapon kötöttet – felelte Michael szelíden. – A nővére segítséget kért tőlem, hogy hozzáférhessen a pénzéhez, és én megadtam neki.

– Micsoda önzetlenség!

A gróf hangján érződő gúny inkább elszomorította az őrnagyot, mint dühítette. Nem árulhatta el Cecilia öccsének, hogy érzései kezdenek elmélyülni.

– Folyton eltér a tárgytól. A kérők? Neveket akarok hallani!

– Nem tudom mindet a fejemben tartani. De többen közülük a környéken laknak, és bizonyára eljönnek a havonta megrendezett vacsoránkra.

– Minden hónapban vacsorát rendezünk?

– Mi rendezünk minden hónapban vacsorát, nem ön. A gyámom rendszeresen meglátogat, és örül a társaságnak. Egyébként épp holnap érkezik. A környékbeli nemes urak közül többen azt hitték, van esélyük elnyerni a nővérem kezét, és néhányan meg is kérték.

– Úgy hallottam, szám szerint hatan – jegyezte meg Michael némi keserőséggel a hangjában.

Appertan félkönyékre ereszkedett.

– Hatan? Örülhet, hogy a nővérem kétségbeesésében beérte egy olyannal, mint uraságod.

Michael összeszorította a fogát. Maga is meglepődött, mennyire fel tudta bosszantani az úrfi szemtelensége.

– Szóval az említett egykori kérők hamarosan megérkeznek ide.

– Így van. De mi okuk lenne ártani a nővéremnek, ha már egyszer férjhez ment?

– Bosszú?

– Találnak maguknak más gazdag kisasszonyt.

– Olyat nem, mint Cecilia.

Ezt tényleg hangosan mondta?

Alighanem, mert a gróf először rámeresztette a szemét, aztán felhorkant.

– Alig töltött itt néhány napot, és a nővérem máris az ujja köré csavarta.

– Mi a helyzet az ön cimboráival? Kettőnél már magam is láthattam, hogy minden gátlás nélkül támadnak ifjú hölgyekre, mert semmibe veszik a nőket.

Az úrfi behúzta a nyakát.

– A viselkedésük elfogadhatatlan volt, és ezt ők is tudják. Megtanulták a leckét.

Komolyan beszélt, mintha őszintén elítélné barátai magatartását.

– De mi okuk lenne Cecilia életére törni?

– Elrontja a szórakozásukat. Önnek nem engedi, hogy korlátlanul hozzáférjen a pénzéhez, őket pedig kitiltja a kastélyból.

– Csak a birtok pénzügyeit kezeli, az enyémeiket nem! – fakadt ki sértődötten a gróf.

Michael tudta, hogy bármit mond is a barátairól, Appertan úgyis a védelmükre fog kelni, ezért taktikát váltott.

– És a tisztartójuk? Sokat dolgozik együtt Ceciliával.

– Ahogy korábban apánkkal is. Miért akarná, hogy ezentúl velem kelljen bajlódnia?

– Előbb-utóbb úgyis kénytelen lesz.

Az ifjú grófot pedig sokkal könnyebb lenne manipulálni, mint a nővérét.

– Miss Websteren kívül van Ceciliának közeli barátnője?

– Penelope nővére, Hannah tavalgy meghalt. Ő volt Cecilia legjobb barátnője. Nem tudott jól úszni, és az a sok ruha, amit a nők magukra aggatnak...

– Ön pedig vigasztalta Miss Penelopét a gyászában.

Appertan meglepően fürgén pattant fel.

– Arra céloz, hogy kihasználtam a helyzetét?

Michael még így is lefelé nézett rá, hogy mindketten álltak, hiszen ő volt a magasabb.

– Különös, hogy így értelmezte szavaimat.

– Elegem van ebből az ostobaságból, és magából is! Távozz!

– Meg sem köszöni, hogy megmentettem a fejfájástól és émelygéstől?

Az ifiúr nem felelt. Berobogott az öltözőszobájába, és becsapta maga után az ajtót.

11. fejezet

Oliver nem sokszor ebédelt együtt a nővérel – általában még aludt olyankor, vagy még csak a reggelinél tartott. Cecilia meglepődött hát, amikor belépett az étkezőbe, de meg is könnyebbült, hogy nem kell Lord Blackthorne-nal kettesben maradnia. A férfi túl sok figyelmet szentelt neki, és nem tudott szabadulni az emléktől, ahogy ott állt a hálószobájában, sem a tudattól, hogy az ijedelem mellett kíváncsiságot is érzett akkor.

Oliver egyikükről a másikukra nézett, és a szemét forgatta.

– Kezd már idegesítő lenni ez a friss házasokra jellemző mimózáskodás.

– Mimózáskodás? – döbrent meg Cecilia. – Soha életemben nem voltam nebáncsvirág.

– Ez nemigen látszik abból, ahogy a férjed jelenlétében viselkedsz. Te akartad ezt a házasságot, hát edd meg, amit főztél!

– Oliver! Semmi közöd a házasságomhoz! – kiáltott felháborodottan a lady.

– De igenis van, mert nekem is egy fedél alatt kell élnem a férjeddal!

– Egyszerűen csak nem volt még időtök megismerni egymást – mondta Cecilia, szemével üzenve az öccsének, hogy segítséget ígért neki.

– Úgy tűnik, kedvenc időtöltéseink igencsak különbözőek – jegyezte meg az őrnagy, miközben hátradőlve figyelte az ifjú grófot.

– Mindketten férfiak – jelentette ki a lady. – Csináljanak valami... férfiasat!

A két úriember farkasszemet nézett, az őrnagy közönyösen, Oliver néma lázadással. Mi történhetett kettejük között? Az éjjel Lord Blackthorne azt mondta, az ifjú gróf talán nem reménytelen eset. De csak akkor lehet rá hatással, ha időt töltenek együtt.

– Valami férfias sport talán megfelelne – mondta az őrnagy hosszú szünet után –, bár úgy sejtem, az ifiúrnak nem sok ideje maradt ilyesmire a dorbézolás és a barátai szórakoztatása mellett.

– Rendszeresen vívok! – hördült fel Oliver.

– Kerüljük a fegyvereket – javasolta Cecilia. – Egyikükben sem bízom, hogy óvatosak lesznek.

– Szokott bokszolni? – vetette fel az őrnagy. – Az öcsémmel, Allennel gyakran tettük próbára egymás erejét.

Oliver elvigyorodott, mint aki nagyon biztos a dolgában.

– Történetesen én is bokszolok.

– Igaz, hogy ön sokkal fiatalabb nálam – tűnődött hangosan Lord Blackthorne. – Az öcsémmel majdnem egykorúak voltunk, és igen szorossá tudott válni a küzdelem. Ettől volt igazán érdekes.

– Fiatalos ruganyosságom jól ellensúlyozza majd az ön nagyobb tapasztalatát – vágott vissza Oliver.

Ha az öccse azt hiszi, tud bokszolni, hadd próbálkozzon, gondolta Cecilia lemondóan.

– Ezek szerint megvan a délutáni időtöltésük, uraim – mondta. – Én pedig foglalkozhatok a magam dolgával.

– Bölcs gondolat – felelte az őrnagy. – Ez a sport nem hölgyek szemének való.

Cecilia enyhén sértőnek találta a megjegyzést.

– Valóban? Úgy gondolja, a sok vér látványától tán elájulnék?

– Megígérem, hogy nem fogok túl sok vért ontani – mondta magabiztosan Oliver.

Cecilia nehezen állta meg, hogy el ne húzza a száját. Hát nem látja, mennyivel nagyobb nála az őrnagy? Ráadásul katona, akit harcra képeztek ki.

De a két férfi igen elégedettnek tűnt magával, és egyedül ő bosszankodott. Amint elfogyasztotta az ebédjét, visszavonult a dolgozószobájába. Az őszi vásárra szánt birkák eladásából várható hasznot kellett volna kiszámolnia, de ehelyett Oliver esélyeit latolgatta a győzelemre. Öccse töltött egy kis időt Londonban, ahol az urak közül sokan hódoltak e férfias kedvtelésnek, legalábbis a kérői előszeretettel traktálták efféle történetekkel, hogy lenyűgözzék.

Mivel sehogyan sem sikerült a számolásra összpontosítania, végül feladta, és elhagyta a dolgozószobát. Sosem szeretett a kastély üres

folyosóin egyedül járkálni, de a „balesetek” óta még óvatosabban közlekedett. Ideges volt, és sebezhetőnek érezte magát, ahogy szinte átosont egyik szobából a másikba. Vajon tényleg csacsiság félnie, ahogy Penelope gondolja?

A férfiakat a zöld szalonban találta, amely az előtérhez hasonlóan kétszintes volt. Egy elfüggönyözött kis erkélyről észrevétlenül figyelhette az odalent zajló eseményeket. Örült, hogy más közönséget nem látott, mivel nem vetett volna jó fényt a ház urára a szolgák előtt, ha látják veszíteni. A küzdő felek eltolták az útból a bútorokat, és feltekerték a szőnyeget. Már a zakójukat, mellényüket, nyakkendőjüket és inggallérjukat is levetették. Lord Blackthorne feltúrta az ingujját, láthatóvá téve izmos alkarját, amely olyan vastag volt, mint Oliver felkarja – legalábbis amennyire Cecilia emlékezett.

Legszívesebben felmordult volna a férfiak ostobaságán, akik nem képesek intelligensen megbeszélni nézeteltéréseiket – muszáj ököllel rendezniük azokat.

A felek egymással szemben álltak, öklüket az arcuk elé emelve.

A fürgébb Oliver körözni kezdett ellenfele körül. Az őrnagy alig mozdult, igyekezett kímélni sebesült lábát. Ki beszélhetett itt igazságos küzdelemről? Oliver balegyenessel támadott, de Lord Blackthorne könnyűszerrel kivédte az ütést. Oliver még néhányszor próbálkozott, de amikor látta, hogy nem tudja áttörni ellenfele védekezését, újra körözni kezdett, nyilván a kedvező alkalomra várva.

Mindketten izzadtak, ingük a testükhöz tapadt. Cecilia nagyot nyelt, mert nem kerülte el a figyelmét, hogy az őrnagy teste katonához méltóan csupa duzzadó, fenyegető izom. Félnie kellett volna tőle, de ehelyett kíváncsisággal vegyes csodálatot érzett, és valamiféle nyugtalanító fájdalmat, amelyet nem tudott értelmezni.

Végül Lord Blackthorne keze is ütésre lendült, de még Cecilia is azonnal észrevette, Oliver pedig játszi könnyedséggel, vigyorogva eltáncolt előle. Ekkor az őrnagy a másik kezével váratlanul beakasztott egyet a bordái közé, olyan villámsebesen, hogy Cecilia csak egy elmosódott mozdulatot

látott. Oliver felnyögött, és hátrébb ugrott. Lord Blackthorne nem vigyorgott, és nem ingerelte ellenfelét. Kizárólag a harcra összpontosított.

Ceciliának eszébe jutott a történet, amelyet apja írt meg egyik levelében: hogyan adta ki a tűzparancsot az őrnagy, annak ellenére, hogy az egy nő életébe kerülhetett. Ez az ember fegyverré alakította magát a hazája szolgálatára. Kötelezettséget vállalt, hogy megvédi az emberei életét. Cecilia az apja lánya volt: tudta, hogy a háborúnak ára van, amelyet az ő családjának is meg kellett fizetnie.

Hadd játsszák csak a férfiak kisdud játékaikat, neki dolga van.

Oliver gyámja, Lord Doddridge holnap érkezik, a vacsorához meg kell tenni a megfelelő előkészületeket. A házvezetőnőt keresve lement a földszintre, végigjárt néhány termet, majd elhaladt a zöld szalon ajtaja előtt.

Meglepetésére két lakáj és az új kisinás hangját hallotta.

– Jó sok vér – mondta egyikük.

– Vér? – kiáltott a lady, és belesett az ajtón, amelyet a szolgák akkor nyitottak ki. Oliver és az őrnagy nem voltak sehol.

Tom és Will, a két lakáj, akik fivérek voltak, és úgy hasonlítottak egymásra, mint két szőke, jóképű, aranygombos libériát viselő tojás, összenéztek, amint úrnőjük belépett a szalonba, és rögvest vigyázzba vágta magukat. A kis, sötét hajú Francis mellkasát kidüllesztve követte példájukat.

– Ki volt véres? – tudakolta Cecilia.

– Lord Blackthorne ingén elég sok volt, Lady Cecilia – felelt Tom. – Lord Appertannel betámogatták egymást a szobájukba, azt hiszem.

Betámogatták egymást? Olivernek sikerült valahogy megsebesítenie az őrnagyot? Mennyi vérről lehet szó?

Aztán meglátta a vöröslő cseppeket a padlón, és abban a pillanatban eszébe jutott az emeletről lezuhanó szobor, és hogy nemrég nem sokon múlt, hogy az ő vére áztassa a padlót.

– Jól van, Lady Cecilia?

Nem felelt. Csak a vére tudott gondolni. Aztán futni kezdett. Szinte repült felfelé a lépcsőn, át a végtelennek tűnő folyosókon, a családi

lakrészbe, ahol a saját szobája mellett elszáguľdva feltépte Lord Blackthorne hálótermének ajtaját.

A férfi a botjára támaszkodva állt a szoba közepén, és lassan, nagyon lassan felé fordult. Akkor Cecilia meglátta vértől vöröslő ingét, és nem tudott máshová nézni.

– Uramisten, megsérült? – rohant oda a férjéhez.

Olyan erővel ragadta meg az ingét, hogy leszakadt egy gombja.

– Cecilia – szólította halkán az őrnagy, és próbálta gyengéden lefogni a kezét.

De a lady nem engedett: kétségbeesetten feltépte a gombokat, hogy lássa, hol sérült meg Lord Blackthorne. A férfi csupasz mellkasához szorította Cecilia kezét, és ingét szétnyitva mutatta, hogy semmi baja.

– Nem sérültem meg – mondta csendesén. – Az öccsének eredt el az orra vére.

Cecilia csak pislogott. Inkább döbbsenten, mint megkönnyebbülve nézte férje csupasz mellkasát. Tenyere alatt érezte feszülő izmait. Hát ilyen egy férfi felsőteste a ruha alatt? Ő sosem ment el a szépművészeti múzeumba, amikor Londonban járt, de Hannah a leveleiben részletesen írt az ott látott műalkotásokról. Most mintha megelevenedtek volna a sorai.

– Cecilia, miért oly zaklatott? – kérdezte Michael, és közelebb húzta magához. A lady keze még mindig a mellkasán nyugodott. – Mondja, mi a baj! – suttogta.

Cecilia már majdnem bevallotta neki, hogy attól fél, valaki meg akarja ölni. De akkor minden megváltozna. Lord Blackthorne nem hagyná többé egyedül, ő pedig sosem tudná lerázni magáról e házasság béklyóját.

Tekintetét a férfi arcára emelte, aki egészen közel hajolt hozzá, és szorosabban ölelte, mint egy keringőnél szokás. Erőt sugárzó, veszedelmesnek tűnő alakja fölėje magasodott, ő mégsem akart elfutni. Ujjai alatt érezte szívének lüktetését, és azt, ahogy a mellkasa minden lélegzetvétellel emelkedett és süllyedt. Saját légzése kapkodóvá vált, ajka szétnyílt. A férfi szomszjasan nézte, ami egyszerre vonzotta és megijesztette.

Aztán közelebb hajolt, úgy suttogta:

– Most meg fogom csókolni.

Egy másodperc törtrészéig nem történt semmi – Cecilia tudta, hogy a férfi arra vár, hogy eldöntse, elhúzódik-e tőle. De ő nem mozdult, csak megremegett, ahogy Michael ajka az ajkához ért, gyengéden, óvatosan ízlelgetve, egy csepp félelmet sem ébresztve benne. Cecilia hozzásimult, a férfi pedig még szorosabban ölelte.

A csók visszafogottsága olyan erővel vonzotta Ceciliát, ahogy a legvadabb szenvedély sem lett volna képes: érezte, ahogy a férje, ez az erős és határozott katona az ő kedvéért uralkodik a vágyán, mert értékesnek találja őt. Cecilia volt az, aki még közelebb simult hozzá, és aki nem tudta, hogy ízlelni akarja, vagy inkább mindenestül felfalni.

Éppen ez a hirtelen támadt izzó vágy térítette észhez végül. ^{Enoi} by

Elhúzódtott a férfitől, és zihálva, szédelegve nézett az arcába. Ez az érzés nem lehet helyes, sem természetes.

– Engedjen el! – suttogta erőtlenül.

A férfi azonnal eleget tett a kérésének, ő pedig hátrálni kezdett.

Lord Blackthorne mozdulatlanul állt, mintha csak egy nemes vaddal került volna szembe, amelyet nem akar megijeszteni. VÉRÁZTATTA INGE MÉG MINDIG SZÉTNYITVA, mintha tényleg egy vadállat támadt volna rá.

– Istenem! – kapta a szája elé rémülten a kezét a lady.

– Cecilia, csak egy csók volt, nem szentségtörés – szólt hozzá az őrnagy olyan hangon, ahogy egy magánkívül levő személyt szokás megnyugtatni.

Olyat, mint most Cecilia. Már nem is ismert magára.

– Ez még nem jelenti, hogy döntött a házasságunkról – folytatta a férfi. – De honnan tudná, milyen pillanatokat élhetnének át együtt, ha egy csókot sem engedélyez magának?

– Mit élhetünk át együtt? – Cecilia kis híján felnevetett. – Nem túl szelíd leírás arra, ami most történt?

Michael alig észrevehetően elmosolyodott.

– Így még senki sem nyilatkozott a csókomról.

– Miért, olyan sok nőt megcsókolt a csaták közötti szünetekben?

– Akadt néhány.

– És ők is önre vetették magukat, esetleg az ingét is széttépték?

Cecilia önmagán megbotránkozva sóhajtott. Miféle feslett nőszemély lett belőle?

– Nem volt ilyen szerencsém. Indiában leginkább indiai szeretőt tarthat az ember, de én nem akartam. Katonáink túl sok törvénytelen gyermeket hagytak hátra, akik egyik szülőjük világába sem tartoznak igazán. Nem tehettem ezt egy ártatlan gyerekekkel.

Persze nem egy angol hölgy is kereste a tisztek társaságát, hogy férjet fogjon magának. De az ember ne tegye a szépet egy nőnek, ha nem komolyak a szándékai.

– Ön pedig nem az a széptevő fajta.

– Nem bizony – felelte Michael. – De a feleségemet szívesen megcsókolnám mindennap – tette hozzá halkán.

– Nekem pedig tetszenie kellene, hogy ilyen nyughatatlannak, ilyen önuralmat vesztettnek érzem magam tőle? – kérdezte Cecilia.

A férfi szeme mintha sötétebbé vált volna ezekre a szavakra, és fojtott hangon felelt.

– Gondoskodnék róla, hogy élvezze.

Cecilia testén már ennek hallatán is jóleső borzongás futott végig.

– De én ezt nem akarom, Lord Blackthorne – suttogta érzése ellenére. – Már megmondtam.

– Tudok várni, amíg meggondolja magát – felelte a férfi, és tönkrement ingét vizsgálgatta. – Én most átöltözöm, de nem muszáj kimennie.

Azzal levette az inget, és Cecilia egy másodperccel tovább bámészkodott a kelleténél. Aztán sietve kimenekült a szobából, miközben azzal győzködte magát, hogy nem gyávaságból futamodott meg, csak nem akarta áltatni Lord Blackthorne-t, hiszen nincs közös jövőjük.

* * *

Amikor a lady távozott, Michael a kandallópárkánynak támaszkodott, és szorosan behunyta a szemét. Az iménti csók éppen olyan volt, amilyennek álmodta, tele gyengéd vágyakozással.

Minden, a csatatéren hosszú évek alatt elsajátított önuralmára szüksége volt, hogy ne próbálkozzon többel. Azokban az édes pillanatokban megérezte, mi mindent adhatnának még egymásnak.

Tudta, hogy óvatosan kell közelednie Ceciliához, mert ha megmutatná, milyen hevesen vágyik rá, csak elijesztené. Hiszen már egy csóktól is megrémült, bár nem fogta azonnal menekülőre.

Valahogy, szép lassan elnyeri a bizalmát.

A lady idegei eleve ziláltak voltak gyanús „balesetei” miatt, ezért a vér láttán pánikba esett. Michael tudta, hogy ez az ő hibája, mert szándékosan csalta oda, hogy megnézze a mérkőzését az ifjú Appertan gróffal. Amikor kijelentette, hogy nőként bizonyára nem bírná elviselni az ökölharc látványát, számított rá, hogy Cecilia büszkeségében csak azért is oda fog menni. Két okból intézte így.

Az egyik az volt, hogy a biztonsága érdekében a közelében tudja őt, a másik viszont ennél sokkal önzőbb. Azt akarta, hogy férfiként tekintsen rá, hogy tudatosuljon benne, nem marad örökre sánta.

Amint a lady megjelent az erkélyen, ő tudta, hogy ott van, hiába rejtőzött a függönyök mögé. Olyan erősen érezte magán a tekintetét, hogy egy pillanatra elfeledkezett magáról. Eredetileg nem állt szándékában akkorákat ütni, hogy beverje Appertan orrát. Míg meggyőződött róla, hogy az úrfi orrcsontja nem tört el, mindkettőjük ingét eláztatta a vér.

Fürdőért csengetett. Amikor a kastélyba érkezett, elhatározta, hogy a lehető legkevésbé fogja igénybe venni a személyzet szolgálatait. De most kétségkívül vonzóbbnak érezte elmerülni egy kád forró vízben, mint a jéghideg patakban megmosakodni.

A szolgák jelenlétét nem csak kényelmi okokból tartotta hasznosnak: igyekezett tőlük minél többet megtudni a ház úrnőjéről, és arról, lehet-e valaki a kastélyban, aki ártani akar neki.

Ezért aztán, amikor becipelték a fürdőkádat, dolgozni kezdett azon, hogy elnyerje a jóindulatukat.

Amikor ketten visszatértek egy-egy vödör vízzel, megjegyezte, hogy bizonyára testvérek, mire a két fiatalember alázatosan beismerte, hogy valóban azok, a nevük pedig Tom és Will. Csak a Tom arcán végigfutó heg miatt lehetett őket megkülönböztetni.

– Nem maguk álltak a zöld szalon ajtajában, amíg az úrfival boksoltunk? – kérdezte, amikor az utolsó két vödör vizet is belezúdították

a kádba.

A fiúk összenéztek.

– De igen, méltóságos uram! – felelték egyszerre.

– Remélem, nem gondolják, hogy szándékosan okoztam sérülést a gróf úrnak.

– Nem, méltóságos uram – felelte Tom.

– Egyébként sincs hozzá semmi közünk, milord – tette hozzá Will.

– Mivel maguk is a kastélyban élnek, szerintem mindenhez van közük, ami itt történik – mondta Michael. – Bár igaz, hogy érzésem szerint inkább Lady Cecilia vezeti ezt a házat, mint az öccse.

Az ifjú lakájok nem szóltak semmit, csak feszengve egymásra pillantottak.

– Bizonyára a személyzet tagjainak is nagy ijedelem volt, amikor majdnem agyonütötte az a szobor.

– Susan nem akarta... – kezdte Tom.

Michael felemelte a kezét.

– Tudom. Az én hibám volt, mert elvontam a figyelmét, amikor ráköszöntem a folyosón. Lady Ceciliának is megmondtam.

– Hálásak vagyunk, méltóságos úr – szólalt meg Will, figyelmeztető pillantást küldve a fivére felé. – Ő a hűgünk, és ha elvesztette volna a munkáját...

Michael nagyon is jól értette, mit jelenthet a bevételkiesés egy szegény családnak.

– Lady Cecilia küldött már el valakit?

– Ó, nem, milord, soha! – mondta most Will, nem foglalkozva Tom rosszalló tekintetével. – Ő mindenkivel igazságosan bánik, és még újakat is felvett.

– Maguk mióta dolgoznak itt?

– Öt éve. Kisinasként kezdtük – felelte gyorsan Will, mintha nem akarná, hogy a fivére szóhoz jusson. – Világéletünkben Enfieldben laktunk.

Ezek szerint jól ismerhetik Cecilia családját, talán már nemzedékek óta nekik dolgoznak. Ez remélhetőleg azt jelenti, hogy megbízhatóak.

– Kik az új szolgálók? Szeretném megköszönni a munkájukat.

Will hálásan, de kissé gyanakvóan elmosolyodott.

– A húgunk, Susan az egyik. Aztán ott van még Francis, az új kisas és egy őr.

– Parsonsnak hívják – tette hozzá Tom.

– Remélem, jól érzik magukat itt.

– Ó igen, kegyelmes uram! – lelkesedett Tom.

Will a szemét forgatva nézett a fivérére. Vajon azért, mert olyan feltűnően be akarta magát hízelegni Lord Blackthorne-nál, vagy azért, mert nem mondott igazat az új szolgákról?

– Ezt örömmel hallom – zárta le a témát Michael, tudván, hogy nem faggathatja őket tovább, mert gyanút fognának.

– Elvigyem a ruháit kimosatni, méltóságos úr? – kérdezte Tom mély főhajtás kíséretében. – Mivel nincs komornyikja.

– Köszönöm, hálás lennék.

A két lakáj magára hagyta immár langyosra hűlt fürdőjével, Michael pedig a vízbe merülve azon töprengett, adhatna-e Willnek és Tomnak egy kis külön feladatot. Nem lehet minden pillanatban Cecilia mellett, de megnyugtatón a tudat, hogy van két megbízható szolga, akik szemmel tartják.

Amikor végzett a tisztálkodással, a lady dolgozószobája közelében sétálgatott, ahol a ház úrnője a könyvelést tekintette át. Azt akarta, hogy Cecilia hozzászokjon a jelenlétéhez, és tudja, hogy ha segítségre van szüksége, rá számíthat.

Amikor vacsorához készülődve összefutottak a zöld szalonban, a találkozás nagyobb hatással volt rá, mint gondolta. Egyetlen szűzies kis csók miatt. Cecilia orcáját elöntötte a pír, amikor tekintetük találkozott, és Michael ez egyszer örült, hogy Appertan grófja ismét leginkább a konyakosüveggel volt elfoglalva. Így zavartalanul bámulhatta a feleségét, és szavak nélkül, pusztán a tekintetével is értésére adhatta, hogy a csók jár az eszébe, amelyet nemrég váltottak.

Cecilia nem várta meg, hogy az étkezőbe kísérje, hanem előresietett, de így legalább megcsodálhatta, ahogy szoknyája táncot lejt ringó csípője körül. Kecsesen és méltóságteljesen mozgott, megjelenése maga volt a

kifogástalan elegancia, tökéletes frizurájából egyetlen aranyló fürtöcske sem szabadulhatott ki, hogy hófehér nyakára hulljon. Michael udvariasan kihúzta neki a széket.

Appertan gúnyosan felhorkant.

– A nővérem nyilván nem tud magától leülni. Nem is tudom, hogy boldogult az érkezése előtt.

Michael a fiatalemberre pillantott, aki a délutáni bokszmérkőzés emlékére halvány kékeslila monoklit viselt a szeme alatt.

– Egy hölgy mindig örül az efféle figyelmességnek – mondta.

– Talán ez a hölgy nem szereti, ha törékeny kis virágszálnak nézik – vetette közbe Cecilia szárazon.

– Igazán? – kérdezte Michael, aki még mindig mögötte állt, és próbált nem túl nyilvánvalóan gyönyörködni a dekoltázsában.

Appertan eltűzött sóhajjal félrefordította a fejét.

– Tehát egy férfi figyelmessége az ön számára nem a tisztelet jele? – firtatta az őrnagy.

– Cecilia, kérlek, vess véget mindnyájunk szenvedésének, és add ki az útját! – morogta a gróf az orra alatt.

– Hogyan, kérem? Nem hallottam tisztán, amit mondott – szólt Michael.

Az úrfi nem ismételte el szavait, az őrnagy pedig komótosan a saját székéhez ballagott.

A pácolt fácán és rizs fölött Cecilia jelentőségteljesen nézett öccsére.

– Amikor a gyámod megérkezik, van-e valami fontos ügy, amire fel kívánod hívni a figyelmét?

Oliver vállat vont.

– Nincs. Te úgyis megmutatod neki a birtok könyveit, amelyekkel egész nap bezárkózik majd egy szobába, aztán úgy tesz, mintha beszélgetni akarna velem. Végül abban a tudatban távozik, hogy megtette a kötelességét.

– Érdekes megoldás – jegyezte meg Michael. – Meggyőződik róla, hogy minden rendben, de az már nem érdekli, hogyan érték ezt el. Ez pedig mindkettőjüknek megfelel. Nagy szerencséje van, uram.

– Ugyan miért?

– Mert a nővére segít önnek a birtok ügyeiben.

A „segít” szó persze meg sem közelítette a valóságot, tekintve, hogy az ifiúr fikarcnyit sem törődött a kötelességeivel, de az őrnagy nem akarta egészen magára haragítani. Cecilia pedig annyira szerette az öccsét, hogy feláldozta érte a saját jövőjét. De hogyan fogja érezni magát, ha a gróf úrnak már nem lesz rá szüksége?

– Lady Cecilia is szerencsés, mert azt teheti, amit akar, főleg, amióta a velem kötött házassággal felszabadult a gyámság alól.

Szerintem a legtöbb gyám ragaszkodott volna hozzá, hogy a munka legnagyobb részét ő végezze.

– Őlordsága igen elfoglalt – mondta Cecilia. – Számos törvényjavaslatot nyújtott be a Felsőházban, és saját birtokai helyreállítása is épp elég idejét veszi igénybe.

– Helyreállítás? – kapta fel a fejét Michael. – Ezek szerint leromlott állapotban vannak?

– Úgy emlékszem, szokványos karbantartási munkákról beszélt, amelyeket időről időre el kell végezni, ha az embernek kiterjedt birtokai vannak – felelte a lady.

Appertan közelebb hajolt az őrnagyhoz

– Persze, ön erről nem sokat tudhat – súgta oda.

Michael felvonta a szemöldökét.

– Miért ne tudnék? Nekem is vannak földjeim és vidéki házam.

– Ahogy nekem is „segít” a nővérem és a gyámom, úgy önnek is ott az öccse. Úgy tűnik, egyikünk sem szeret a földbirtokok ügyes-bajos dolgaival foglalkozni. De én legalább nem menekültem el.

– Ön szerint tehát az, aki elhívást érez hazája szolgálatára, egyszerűen csak menekül?

– Biztos vagyok benne, hogy nem úgy gondolta – szabadkozott Cecilia, szúrós pillantást lövellve öccse felé. – Nem lehetne legalább egy békés esténk? Vacsora után itthon pihenhetnénk, ahogy régen szoktuk, ahelyett, hogy a városba rohannál mulatni, Oliver.

Játszanék a zongorán, te pedig énekelhetnél.

Michael sikertelenül próbálta maga elé képzelni a családi idillt.

Appertanre nézett, és abban a pillanatban mindketten tudatára ébredtek, hogy talán nem lenne tanácsos Ceciliát egyedül hagyniuk.

Vagy a gróf csak színlelte a testvéri aggodalmat?

– Maradok egy kicsit – egyezett bele végül Oliver. – De ne feledd: őt még nem fogadtad el hivatalosan családtagként.

A lady arcát halvány pír futotta el, és olyan bájos volt így, hogy Michael nem tudott neheztelni rá. Nem mintha egyébként neheztelt volna. Hiszen a kezdetektől tudta, hogy meg kell küzdenie a kegyeiért. Nem adta könnyen a szívét, de annál édesebb lesz a győzelem, ha végül sikerül elnyernie.

A közelgő estére gondolt – és az éjszakára, amelyen nem hagyhatja egyedül a feleségét.

12. fejezet

Cecilia követte a férfiakat a nagy szalonba, ahol az egyik sarokban zongora állt, körülötte székek és díványok a „közönségnek”. A lady magában azt kívánta, bárcsak Penelope is eljött volna vacsorára, mert egyszeriben nevetséges izgalom uralkodott el rajta. Oliver egyértelműen szívesebben lett volna máshol – lehet, hogy a nővére már csak intézői minőségében érdekelte. Lord Blackthorne pedig kifejezte, hogy szeretne a férje maradni, és most mindent megtett, hogy őt is egyetértésre bírja. Ettől sarokba szorítva kellett volna éreznie magát, mégis alig tudta levenni a szemét az őrnagyról, és szívesen megcsókolta volna újra.

De ha házasok maradnak, búcsút inthet tökéletes életének. Most maga irányítja a sorsát, a pénzügyeit, és senkinek sem kell elszámolnia.

Lord Doddridge kivételével, persze. De öccse gyámja nem szólt bele az ügyeibe, Oliver pedig még kevésbé, legalábbis a birtokkal kapcsolatban. Aztán megjelent Lord Blackthorne, aki az apjuk iránti tiszteletből most megbízható embert akar faragni Oliverből. Nemes cél, és Cecilia is azt szeretne volna, hogy öccse – majd egyszer – képes legyen a munkára, amelyet egyelőre ő végzett helyette.

Hacsak nem önzőbb, mint gondolná, és a háttérből szívesen irányítaná továbbra is ő a birtokot. Lehet, hogy ezért nincs ínyére, ahogy Lord Blackthorne igyekszik hatással lenni Oliverre.

Figyelte az öccsét, ahogy konyakot tölt magának, és némileg vonakodva az őrnagyot is megkínálja, aki azonban nem kért az italból.

– Teljesen ébernek kell maradnom, ha szeretném megérteni ezt a könyvet – mondta, Jane Austin *Büszkeség és balítélet* című regényét felmutatva.

Cecilia elfordult, hogy Lord Blackthorne ne lássa mosolyogni. Ki gondolta volna, hogy egy ilyen józan férfi humoros is tud lenni? De jobb, ha nem ismeri meg vonzó tulajdonságait. A zongorához lépett.

– Bár vállaltam, hogy játszom, kedves lord, ne higgye, hogy tehetséges vagyok! Minden ifjú hölgyet megtanítanak zongorázni.

Az öcsém viszont...

– Nem fog énekelni – fejezte be helyette a mondatot Oliver. – De szívesen lapozok neked.

Cecilia igyekezett leplezni csalódottságát, titkon remélve, hogy öccse meggondolja magát. A hangszerhez lépve próbált visszaemlékezni, milyen is volt, amikor utoljára családként ültek le a szalonban, hogy együtt töltsék az estét. Emlékei közül bombayi kis házuk képe emelkedett ki, abból az időből, amikor másik öccse, Gabriel még élt, és Oliverrel bolondoztak, mosolyt csalva édesanyjuk örökké aggodalmas arcára.

– Mire gondol most? – kérdezte az őrnagy, aki az egyik díványon foglalt helyet.

– A gyerekkoromra, amikor apánknak zenéltünk – felelte Cecilia erőltetett mosollyal.

– Mérheteretlenül büszke volt mindkettőjükre – felelte Blackthorne.

– Voltak éjszakák, amikor nem aludhattunk, mert készenlétben kellett állnunk. Ilyenkor a családunkról beszélgettünk, és a néhai Appertan gróf mindig szívesen mesélt.

– Miket mondott? – kérdezte szomorkásan Cecilia, miközben egy dallamot kezdett játszani, amelyet kívülről ismert.

Oliver úgy tett, mintha a kották teljesen lekötnék a figyelmét.

– Sokat beszélt az ifjú gróf etoni kalandjairól – felelte –, különösen egy bizonyos esetről, amelyben íjak és nyilak is szerepet kaptak.

Oliver továbbra is a kották fölé hajolt, de már nem keresgélt közöttük. Fejét félrefordítva fülelt. Cecilia a mulatságos családi emlék felidézésétől sem lett kevésbé szomorú.

Lord Blackthorne Oliverre nézett.

– Tényleg azt akarta bebizonyítani, hogy át tudja lőni mestere talárját a lábánál, anélkül, hogy őt magát eltalálná?

Oliver arcán hosszú ideje nem látott őszinte mosoly terült el.

A lady felnevetett. Egy pillanatig olyan volt, mintha visszakapta volna az öccsét, vagyis aki az öccse volt apjuk halála előtt.

Az ifjú gróf italát kortyolgatva az őrnagyra nézett.

– Odaszögeztem szegényt egy fához. A többiek hősként ünnepeltek, pedig alaposan kikaptam utána.

Lord Blackthorne a fejét csóválta.

– Szerencséje, hogy nem lőtte át a lábát, vagy más testrészét.

Kegyedről is sokat beszélt az édesapjuk – nézett most Ceciliára. – Ahhoz képest, hogy váltig állítja, mennyire nem szerette kalandos életmódjukat Indiában, ön is elég vakmerő tudott lenni.

– Mondja, miket mesélt rólam? – érdeklődött Cecilia leplezetlen kíváncsisággal.

Az őrnagy halványan elmosolyodott.

– Úgy hallottam, már gyerekkorában is szívesen indult hosszú sétákra... akár engedély nélkül is. Van itt a közelben egy várrom, ha jól tudom.

A lady hátravetett fejjel kacagott. Lord Blackthorne csillogó szemmel bámulta. Cecilia zavarában a zongora billentyűin végigfutó ujjaira összpontosított.

– Akármit mondtak mások, én meg voltam róla győződve, hogy titkos tömlöc rejtőzik alatta – mondta. – Meg kellett nézmem.

– Tetszik ez a kalandvágó lelkület – jegyezte meg az őrnagy halkán.

A lady nem mert a szemébe nézni.

– Nos, komoly bajom is eshetett volna.

– De nem esett – felelte Blackthorne. – Úgy tudom, megtalálta a pincét, és azt hitte, raktár helyett gonosz lovagok börtönéül szolgált.

– Az volt a kedvenc búvóhelyem – emlékezett vissza Cecilia. – Nagyobb koromban szerettem ott tanulni, gyertyafénynél. Már rég nem jártam ott. Tényleg elég veszélyes.

– Szívesen megnézném – felelte az őrnagy.

Hosszú másodpercekig bámultak egymás szemébe. A lady elképzelte, ahogy körbevezeti Lord Blackthorne-t a romok között.

A férfi ezt nyilván bizonyítéknak venné arra, hogy mégiscsak kiváló katonafeleség válhat belőle, aki nem fél kalandos tájakra elkísérni őt. Elfordította a tekintetét.

– Gondolom, ön nem volt ilyen merész iskolás korában – jegyezte meg Oliver.

– Nem jártam iskolába.

– Miért? – kérdezte kertelés nélkül a fiatalember.

– Apám nem volt hajlandó odaküldeni. Inkább tanítókat fogadott mellém. Cecilia ismét a billentyűkön szaladó ujjait tanulmányozta. Szóval otthon tanult? Merőben szokatlan egy vikomt fia esetében.

Oliver felmordult.

– Néha én is azt kívántam, bárcsak otthon maradhattam volna.

Tűnődve nézett az őrnagyra.

– Ön pedig talán épp arra vágyott, hogy iskolába mehessen?

– Igen. Azt hallottam, sokszor talál ott az ember életre szóló barátokat. Szerencsére ez a seregben is így van.

– Hiányoznak önnek? – kérdezte Cecilia, akinek eszébe jutott Hannah, és összeszorult a szíve.

Az őrnagy arcán sötét árnyék vonult át, de olyan gyorsan, hogy a lady azt hitte, talán csak képzelődött.

– Valójában a két legjobb barátom velem együtt érkezett Angliába.

– Ismerhetem őket?

– Rothford és Knightsbridge.

Rothford hercege és Knightbridge grófja. Nem épp alantas közlegények. A két magas rangú úr bizonyára már fiatalon tiszti rangot vásárolt magának, és Blackthorne felettesei lehettek. Úgy tűnik, az őrnagy tekintélytisztelő ember, Oliverrel ellentétben.

– Mindketten eladták a tisztségüket, és hivatalosan leszereltek – folytatta Blackthorne. – Amikor visszatérek Indiába, ők már nem lesznek mellettem.

Amikor visszatér Indiába. Ez a félmondat meglepetésére elszomorította Ceciliát. Hiszen ő akarta, hogy elmenjen – akkor miért bánkódik a gondolatra?

Feszült csend borult a szalonra, ezért a lady időszerűnek látta, hogy témát váltson.

– Ön milyen gyermekkori emlékeit idézte fel bajtársainak a hosszú, álmatlan éjszakákon?

– Nem sok mesélnivalóm akadt – felelte az őrnagy, szórakozottan végigsimítva a kezében tartott könyv borítóján.

– Olyan tökéletes gyermek volt?

– Az unalmas jobb szó lenne – mondta Lord Blackthorne szárazon.

– Amikor csak tehettem, az ólomkatonáimmal játszottam, bonyolult csatarendbe állítva őket a könyvtárszobában. Anyám megengedte, hogy napokig ne pakoljam el őket, így egész háborúkat vívhattam velük. Amikor ebből kinőttem, hadtörténeti könyvekbe és harctéri emlékiratokba temetkeztem.

– Nahát, ön aztán tényleg unalmas volt – jegyezte meg Oliver, és egy kottalapot tett a nővére elé, és a pohara alján megmaradt kevéske konyakot méregette.

Cecilia arra gondolt, milyen magányos lehetett Lord Blackthorne gyermekkorára.

– Az öccse mivel foglalatoskodott, amíg ön a katonaéletre készült? – érdeklődött.

Az őrnagy a fejét ingatta.

– Békákat engedett a csatamezőimre, elrángatott magával horgászni, és néha beleegyezett, hogy botokkal kardozzunk.

– Mi is vívhatnánk – szólt közbe Oliver.

– Semmi fegyveres küzdelem – ismételte Cecilia korábbi figyelmeztetését.

A lelke mélyén örült, hogy Lord Blackthorne el tudott játszani a testvérével gyerekkorában. Legalább vannak szép emlékei azokból az időkből. Ahogy neki is vannak emlékei Gabrielről, csak épp sosem beszéltek róla, mintha nem is létezett volna. Nyilván az apja sem emlegette, mert az őrnagy sem tudott róla, hogy volt még egy fivérük.

– A másik öcsém, Gabriel, szintén vakmerő kölyök volt – szólalt meg. – Emlékszel, Oliver, amikor Bombayben szembekerült egy falka kóbor kutyával?

Oliver megdermedt, és Cecilia attól félt, hiba volt megemlítenie az ikerbátyját.

– Nagyon fiatal lehetett még akkor – mondta Blackthorne.

– Nyolcéves volt – idézte fele Oliver. – Cecilia mondta neki, hogy maradjon a kocsiban, de nem hallgatott rá. Én meg adtam alá a lovat.

– Esténként a tengerparti úton kocsikáztunk – mesélt tovább Cecilia. – A halászok rothadó tetemeket és... egyéb dolgokat hagytak hátra maguk után.

Az a szag... Emlékszel? – fordult borzongva az öccséhez.

– Hogy is felejthetném el – mormogta Oliver.

– Egy elvadult kutyafalka tanyázott ott, a tetemekből lakmározta.

Ha valaki elég ostoba volt ahhoz, hogy kiszálljon a kocsiból, és a fővenyen akarjon sétálni, üldözőbe vették. Gabriel eltökélte, hogy kipróbálja, meddig jut el, mielőtt észreveszik.

– Gondolom, a szüleik nem voltak elragadtatva – jegyezte meg az őrnagy.

– Persze hogy nem – mosolygott Cecilia. – De Gabriel alaposan kitervelt mindent. Egy óvatlan pillanatban kipattant a kocsiból, mielőtt anyánk megállíthatta volna. Egy olyan estét választott, amikor a Papa nem jött velünk. Anyánk sikoltozott, a kocsis tétovázott, hogy saját életét kockáztatva utánavesse-e magát, mi meg Oliverrel az ablakra tapadva lestük, mi történik. Gabriel húsz lépést tett meg, amikor a kutyák feltűntek egy bucka mögött. Mi ordítottunk, Gabriel rohant vissza a kocsihoz, és beugrott, mielőtt utolérték volna. Kacagva a padlóra vetette magát, anyánk becsapta az ajtót, és kopogott a kocsisnak, hogy indítson. A rémült lovak úgy nekiiramodtak, hogy mind nekiütődtek az ülés támlájának.

Cecilia mosolya elhalványult.

– Nagyon bátor fiú volt.

– És ez lett a veszte – tette hozzá Oliver, az ablak felé fordulva, mintha valamit is láthatna a kinti sötétségben.

– Hogyan halt meg? – kérdezte Lord Blackthorne.

Cecilia összerezett. Oliver nem szólt semmit, és neki sem igazán volt kedve feltépni a régi sebeket. Tíz éve történt.

– Mondd csak el! – szólította fel Oliver. – Te hoztad fel a témát.

Cecilia kicsit megkönnyebbült, hogy öccse nem okolja őt nyíltan fivérük haláláért. Anélkül is épp eléggé mardosta a bűntudat.

Az őrnagy komoly tekintettel tanulmányozta az arcát.

– Nyilvánvalóan fájdalmas emlék. Ha nem akar, nem kell beszélnie róla.

Cecilia Olivert nézte, és arra gondolt, milyen rossz lehet neki, hogy sosem beszélnek szeretett ikertestvéréről.

– Egy krokodil ölte meg – suttozta.

Az őrnagy arca elkomorult.

– Bizonyára azt hitte, valami trópusi láz vitte el – folytatta a lady fájdalmas hangon. – Félrelökött a szörnyeteg útjából. Megmentette az életemet.

Neki kellett volna rá vigyáznia. Ő a hibás, hogy a kisöccse meghalt.

Az ő csontjainak kellene temetetlenül, fellelhetetlenül heverniük valahol a folyó mélyén.

Várta, hogy Oliver szájából elhangozzék a vád, amelyet saját hangján annyiszor hallott már a fejében. Néha úgy érezte, folyvást csak erre vár.

– Ő lett volna Appertan ura. Sokkal méltóbb lett volna rá, mint én – mondta Oliver, majd poharát kiürítve újabb adag konyakot töltött magának.

– Ez nem igaz! – tiltakozott Cecilia.

Oliver nem felelt. Cecilia játszani kezdte a zongorán a darabot, amelyet öccse az imént elé tett, de ő nem kísértc énekszóval. Mintha már nem akarna olyan igazi testvére lenni többé.

Amikor véget ért a dal, Oliver felállt, és közölte, hogy neki mennie kell.

Michael Cecilia arcát figyelte. Látta rajta az átsuhanó, gyorsan a nyugodt derű álarca mögé rejtett csalódást és szomorúságot. Most, hogy hallotta, milyen tragikus körülmények között halt meg a fivére, nyilvánvaló lett előtte, hogy a lady mesterfokra fejlesztette érzelmei – és büntudata – leplezését. Bizonyára sosem tette túl magát azon, hogy ő életben maradt, míg az öccse nem. Most aggodalmas tekintettel figyelte megmaradt testvérét, amint kilép az ajtón, és öntudatlanul megérintette a nyakában függő medált.

– Kegyed igazán tehetséges – törte meg Michael a fiatalúr távozása után közékük telepedő csendet.

A lady felpillantott, aztán lesütötte a szemét.

– Köszönöm – dünnyögte.

– Az ifjú grófnak nem lesz baja – mondta Michael.

Szerette volna eloszlatni Cecilia aggodalmát, és boldoggá tenni. De ő nem kért ebből.

– Remélem – mosolyodott el halványan a lady.

– A medál a nyakában... van valami köze Gabrielhez?

Cecilia szomorú mosollyal nézett le az ékszerre, majd vissza a férfira.

– A két oldalán egy-egy miniatúra van az öcsémről, nem sokkal azelőtt készült, hogy Gabrielt elvesztettük. Ikrek voltak, de én mindig is meg tudtam őket különböztetni.

Kinyitotta a medált, és megmutatta Michaelnek a két nevető kisfiú képét, hajuk kicsit világosabb szőke volt, mint most Oliveré.

– A festő igyekezett rávenni őket, hogy komolyabb arcot vágjanak, ahogy az efféle portrék szereplőihöz illik, de ők... képtelenek voltak rá.

– Lord Appertan is meg szokta nézni a képeket? – kérdezte Michael, miután a lady becsukta a medált.

– Nem.

– Gondolom, amikor megörökölte a grófságot, újra megelevenedett bátyja elvesztésének emléke, hiszen most az ő helyébe lépett.

Természetes, hogy megviselte.

– Úgy gondolja? – kérdezte Cecilia reménykedve.

– Igen. Folytatjuk, amit eddig tettünk, és idővel meglesz a gyümölcse. Játszana nekem még egy dalt, kérem?

Cecilia bólintott, és Michael meglepetésére előbb dúdolni, majd énekelni kezdett a zongorakíséret mellé. A hangja tiszta volt, arca angyali a gyertyafényben. A férfi szívét békesség járta át, mintha gondjait a bezárt ajtókon kívül hagyta volna. Tudta, hogy a vágy egymás felé sodorhat két embert, de nem sejtette, hogy a csendes boldogság is ennyire vonzó lehet. Cecilia pusztá jelenléte is örömmel töltötte el. De hamarosan el kell köszönnie tőle.

A dal utolsó hangjai még ott rezegtek a levegőben, amikor a lady lassan talpra emelkedett.

– Azt hiszem, ideje visszavonulnom. Kérem, ne fáradjon...

De Michael már fel is állt.

– Elkísérem.

Cecilia az ajkába harapott, de nem tiltakozott. Michael átvette a gyertyatartót az előtérben várakozó Willtől. Kettesben mentek fel a lépcsőn, és a férfi azon tűnődött, vajon eszébe jut-e Ceciliának a múltkori baleset és a rémisztő érzés, hogy zuhanni kezd lefelé.

A lady arckifejezése semmit sem árult el.

– Úgy tudom, nemrég felvett egy őrt – jegyezte meg.

– Igen. Volt már két másik. A birtok nagy, és nem szeretném, ha a tolvajok azt hinnék, nem tartjuk szemmel.

– A házban is őrzátoznak?

– Őrjárat? Kedves uram, ez nem egy ellenséges terepen állomásozó regiment.

– Bocsássa meg, ha nem a megfelelő szót használtam, de bizonyára tudja, hogy értettem.

Cecilia felsóhajtott.

– Talbot feladata, hogy éjszakára minden bejáratot bezárjon, és évtizedek óta kitűnő munkát végez. A szolgák tudják, hogy éjjel nem szabad kijárniuk. Biztonságban vagyunk, őrnagy úr.

Michael majdnem felnevetett azon, hogy a felesége őrnagy úrnak szólította, de túlságosan aggódott, hogy nemsokára órákra egyedül kell hagynia. Bármelyik szolga bejuthat hozzá éjjel.

Amikor a hálószoa ajtajához értek, Cecilia gyorsan kinyitotta, és sietve jó éjt kívánt. Szinte bemenekült, és azonmód be is csukta maga mögött az ajtót. Michael hallotta, ahogy elfordítja a kulcsot a zárban.

Lemondóan sóhajtott, hiszen nem is várt sem búcsúcsókot, sem meghívást, hogy csatlakozzon a feleségéhez. Őrült, hogy Cecilia biztonságban van a zárt ajtó mögött, és ő majd gondoskodik róla, hogy az öltözőszoba felől se juthasson be senki. Saját hálójába érve az ágyat hívogatóan megvetve találta, de nem szándékozott belefeküdni. Azért kicsit széttúrta a takarókat, hogy a szolgák ne fogjanak gyanút. A felesége veszélyben van. Az öltözőszobába ment, amelyet érkezése óta a lady nem látogatott, így valamiféle senki földje lett belőle. Fülét az ajtóra tapasztva hallotta, hogy odabent Cecilia a komornájával beszélget, valamin nevettek is. Ettől megnyugodott.

Aztán amilyen gyorsan csak tudott, lesántikált a lépcsőn, az ablakokon beragyogó sápadt holdvilágnál, és ellenőrizte az összes bejáratot. Ez majdnem egy órájába telt. Talbot szerencsére ismét lelkiismeretes munkát végzett.

Amikor visszatért az öltözőszobába, már nem hallotta Ceciliát beszélgetni. Kezét a kilincsre tette, és eszébe jutott az alvó lady látványa. De nem próbált meg bemenni. Csendben levette a zakóját és a csizmáját, és leheveredett az öltözőszobába készített díványra, amely eredetileg a komorna pihenésére szolgált, arra az esetre, ha éjszakára az úrnője közelében kellene maradnia.

Elaludt, de a katonák könnyű, zaklatott álma szállt rá. Ahogy mindig, most is halott bajtársai tértek vissza hozzá. Bizonyos szempontból könnyebb volt újra és újra átélni haláluk pillanatát, mint az, amikor az életükről álmódott. Most azonban a lehetséges jövőt látta, amelyet ezek a katonatársak sosem élhetnek meg. Látta Appertan elhunyt grófját leszerelni, és újra kézbe venni birtoka irányítását, példájával okítva a fiát, és nyugalmas éveket biztosítva leányának. Látta két elesett bajtársát hazatérni Angliába, egyiküket a feleségéhez és a gyermekéhez, a másikat a húgához, akit ki akart házasítani, mielőtt maga is feleséget keres.

Kényszerítette magát, hogy felébredjen. Ezek a bajtársai meghaltak – a Birodalom véget nem érő törekvése, hogy erős maradjon, sok katona véráldozatát követelte. Ő azonban életben volt, és nem érzett bűntudatot a megváltoztathatatlan dolgok miatt. Mit akartak hát üzeni neki ezek az álmok?

Még órák voltak hátra reggelig, de Michael felkelt, röviden hallgatózott Lady Cecilia ajtajánál, majd újra körbejárt, hogy ellenőrizze a bejárati ajtókat. Zárva volt mind, de ez nem jelentette, hogy nincs veszély.

* * *

Cecilia hajnal előtt ébredt, amikor a látóhatárt már egy új nap ígérete vonta szürkés derengésbe. Fáradtnak érezte magát. Az éjjel többször is hallott lépteket az ajtaja előtt, és olyankor teste megfeszült a félelemtől. De senki sem próbálta lenyomni a kilincset.

Bizonyára egy szolga sietett arra, hogy a tivornyázásból hazatérő Olivert rendbe szedje.

Vagy a nyugtalan Lord Blackthorne. Csodálkozott, hogy nem akarta a szobájába kísérni. Amióta megcsókolta, mintha sosem maradt volna el mellőle, ami főleg azért zavarta, mert érezte, mennyire vonzódik a férfihoz.

Mire Nell megérkezett, a lady már felöltözött, sőt, a haját is összefogta. A komorna a fejét csóválta.

– Rengeteg ma a teendőm – magyarázkodott Cecilia. – Elfogadhatóan nézek ki?

Elvett egy pirítóst a tálcáról, belekortyolt a kakaóba, és már indult is az ajtóhoz. Eltökélte, hogy a félelem nem fogja akadályozni megszokott életvitelében.

– Meg sem várta a választ! – kiáltott utána csípőre tett kézzel Nell.

– Bocsánat! – szabadkozott a lady, de már nyitotta az ajtót.

Odakint Lord Blackthorne ült egy tájképet ábrázoló festmény alatt.

– Gondoltam, elkísérem a reggeli sétájára – emelkedett fel.

Cecilia hátrapillantott a válla fölött, és látta, hogy Nell érdeklődve és helyeslő arckifejezéssel figyeli a jelenetet. Mióta vannak oda a szolgálói lord Blackthorne-ért, még a saját komornája is? Szúrós pillantást vetett Nellre, aki gyorsan a ruhákkal kezdett foglalatoskodni.

A lady vissza akarta utasítani a kíséretet, de tudta, hogy akkor Lord Blackthorne gyanút fogna, és még jobban ragaszkodna hozzá, hogy vele menjen. Kényszeredetten elmosolyodott hát, visszatette a maradék pirítóst a tálcára, és megengedte, hogy a férje mellészegődjön. Az őrnagy egy kosarat cipelt, amely minden lépésénél hozzáütődött az ép lábához.

– Mi van benne? – kérdezte bizalmatlanul.

– Reggeli. Minden jel szerint a szakácsuk úgy véli, kegyed nem eszik eleget. Mintha én is mindössze egyetlen pirítóst láttam volna a kezében, és annak is ott hagyta a felét.

– Kémkedik utánam? – torpant meg a lady felháborodottan.

A férfi a botjára támaszkodott, és lenézett rá.

– A szakácsa hozzám fordult, ahhoz, akit a személyzet előtt a férjének mond... bár erről ön még nincs teljesen meggyőződve.

Cecilia elpirult.

– Ezt már megbeszéltük. Csak néhány nap telt el. Még nem döntöttem.

– Miután pedig csókolóztunk, mintha még kevésbé óhajtana időt tölteni velem.

A lady felszegett fejjel továbbindult.

– Csak azért, mert ön fenn akarja tartani ezt a házasságot, én még nem biztos, hogy szintén erre vágyom.

– Minél később jut elhatározásra, annál nagyobb lesz a botrány.

Igaza volt. Cecilia még nem gondolkodott el igazán komolyan a kérdésről, számításba véve az összes lehetőséget. Túlságosan elfoglalta az aggodalom öccse jövőjéért – és a gyanús „balesetek” miatt.

– Lord Blackthorne, nem tudom, hogyan kezdhethék bízni önben – ismerte be.

Az előcsarnokban jártak, a tágas térben visszhangoztak a szavai.

Zavartan körbepillantott, de szerencsére egyetlen szolgálót sem látott a közelben.

– Ugyanakkor a házasság érvénytelenítése azt jelentené, hogy újra gyámság alá kerülök, azt pedig nem akarom.

– Ha találkozom Lord Hanburyvel, talán jobban megértem majd, mi ezzel a problémája.

– Lord Hanbury volt az én gyámom, Lord Doddridge pedig az öcsémé. Oliver... őt választotta, amikor apánk meghalt.

– Hogy mondta? – döbönt meg az őrnagy.

– Lord Doddridge apánk barátja volt, de nála ismerősebben mozgott a londoni körökben. Oliver úgy vélte, ő sokat tud arról, milyen teendői vannak egy újdonsült birtokosnak. Nem mintha az én szempontomból ennek túl sok jelentősége lenne.

– Már hogyne lenne! Appertan egy éven belül betölti a huszonegyet. Onnantól kezdve ő már nem áll gyámság alatt, ön viszont, ha gyámság alatt áll, nem fogja tudni olyan szabadon irányítani a birtokot és az öccsét – úgy tudom, ez volt az egyik oka, hogy meg akart házasodni, amellet, hogy hozzá akart férni a vagyonához. A feleségemként pénzügyeiben teljes szabadságot élvezhet, ugyanakkor férjeként elejét vehetem, hogy mindebből botrány kerekedjen, és megvédhetem.

– Mitől akar megvédeni? – suttogta Lady Cecilia a férfi szemébe nézve.

– Nem tudom – felelte halkán Lord Blackthorne.

Cecilia összerezzen, ahogy megérintette a karját.

– Miben van szüksége védelemre?

A lady elhúzódott.

– Ne legyen nevetséges! Nem fenyeget semmi veszély. Most pedig induljunk, ha komolyan el akar kísérni.

Megkönnyebbülésére az őrnagy hallgatásba burkolózott, így csendben élvezhették az őszi mezők aratás- és szántásillatát. A férfi nem kezdett semmitmondó csevegésbe, és Cecilia hálás volt ezért.

Szép lassan elengedte magát. A vidéki táj, mint mindig, most is megnyugtatta. A parasztok már kezdték megszokni, hogy együtt látják őket, és nem küldtek többé gyanakvó pillantásokat a lord felé – pedig talán kellett volna, emlékeztette magát Cecilia.

Egy alacsony dombra felkaptatva láthatták a New River London felé áramló vizét, és az Appertan Hall felkelő nap fényében megcsillanó ablakait. Cecilia körbenézett a birtokon, és büszkén gondolt arra, hogy családja milyen jól gondoskodott a földekről és a rajtuk élő és dolgozó emberekről. Nem egészen egy év múlva mindennek vége szakadhat, ha Oliver nem tér jobb belátásra.

– Reggelizzünk itt! – javasolta Lord Blackthorne.

A kosárból egy pokrócot vett elő, és ügyetlenül egymaga próbálta leteríteni, ami nehezen ment a sérült lába miatt.

– Talán megártott a tegnapi bokszt – jegyezte meg.

Cecilia megigazította a pokrócot. Meglepte, hogy az őrnagy hajlandó beismerni előtte akár a legkisebb gyengeséget is.

– Segítsek leülni? – kérdezte.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Rokkant azért még nem vagyok, Lady Cecilia.

A lady megadóan felemelte a kezét.

– Ön utalt rá az imént, hogy nincs teljesen jól a lába.

Botjával ügyeskedve Lord Blackthorne gond nélkül leereszkedett a pokrócra.

– Lássuk, mit készített nekünk a szakács!

A kosárban szeletelt sonkát, kenyeret, vaját, lekvárt, almát és egy üveg almabort találtak. Cecilia örült, hogy lefoglalhatja valamivel a kezét. Lord Blackthorne úgy bámulta, ahogy lehúzza a kesztyűjét, mintha már ez az

ártatlan művelet is elbűvölné. A szél kiszabadított néhány loknit a lady hajából, ő pedig türelmetlenül gyúrta a füle mögé. Megdöbbenésére a férfi elkapta a kezét, és maga simította hátra a hajtincseket, ujjával a szükségesnél kicsit hosszabban elidőzve az arcánál. Cecilia megreszketett, és kénytelen volt a szemébe nézni.

– Kérem, ne! – suttogta.

– Mit ne? – kérdezte halkán a férfi. – Ne érintsem meg a feleségemet? Nyilvános helyen vagyunk, ahol mindenkivel elhitette, hogy ez a házasság valódi.

A lady kihúzta magát.

– Ez nem igazságos.

– Tudom, viszont ez az igazság. Azt mondja, holnap vendégséget rendezünk. Az enfieldi hölgyekhez hasonlóan...

– Akik szintén ott lesznek – szakította félbe Cecilia.

– Sokan úgy tudják, hogy leveleim rabul ejtették a szívét.

A lady lenézett a térdére, amely szinte hozzáért az őrnagy combjához. A férfi hátradőlt, egyik kezén támaszkodva. Cecilia tudta, hogy azért, mert tanulmányozni akarja az arcát.

– Így van – suttogta.

– Hogyan viselkedjek? Mit szeretne? Azt ne kérje, hogy eltűnjek, mert az nem lehetséges.

– Viselkedjen úgy, ahogy szeretne – felelte Cecilia egyszerűen. – Nem mondhatom meg egy felnőtt férfinak, hogy mit tegyen. Csak arra kérem, hogy ne próbáljon senkivel... bizalmaskodni.

– Csak nem attól fél, hogy jól ismert szokásomhoz híven túl barátságos leszek? – kérdezte az őrnagy gúnyosan.

– Tudom, hogy rettentő kínos helyzetbe hoztam – tette a kezébe az arcát a lady, mielőtt újra felnézett. – Nem volt tisztességes önnel szemben, hogy rávettem erre a házasságra. Mielőbb el kellene innen mennie, mielőtt még lehetetlenebb dolgokra kérem. Ha eldöntöttem, majd... értesítem. A családja is bizonyára hiányolja már.

– Távozzak most, hogy letagadhasa, hogy a férje vagyok? – érdeklődött szelíden az őrnagy.

– Mindeddig nem engedtem, hogy a férjem legyen. És valószínűleg nem is fogom.

– Jog szerint...

– Egyelőre nem tudjuk, mit mond a helyzetünkről a jog.

– A társadalom szemében...

– Hagyja abba!

Cecilia gyerekes mozdulattal a férfi szájára tapasztotta a tenyerét, de hamarosan semmi gyerekes nem volt benne. Lord Blackthorne elkapta a kezét, és egy pillanatig ott tartotta az ajkánál, aztán a nyelvével megérintette csupasz bőrét. Cecilia levegő után kapott, és úgy érezte, egész testét elárasztja a forróság.

A férfi eleresztette, Cecilia pedig védekezően a mellkasához szorította a kezét.

– Érzett-e valaha ilyet más férfi kézcsókjától? – kérdezte felé hajolva Lord Blackthorne.

– Ez nem kézcsók volt, hanem... hanem...

Nem is tudta megfogalmazni, micsoda.

– Szeretném még jobban megízlelni – suttogta a férfi, és a kezébe fogta az arcát.

Cecilia ajka szétnyílt, ahogy elképzelte, hogy újra megcsókolja.

Nem először képzelte maga elé, milyen lenne. Lord Blackthorne egészen közel hajolt, tenyere forrón sütötte a bőrét. Azt hitte, csak egy pillanat választja el a következő csóktól.

– Nem akarok... adósság lenni, amellyel az apámnak tartozik – suttogta.

– Magam sem gondoltam volna, de ami köztünk van, sokkal több ennél. Hát nem érzi?

– Nem, nem érzem! – pattant fel a lady. – Most pedig álljon fel, összehajtom a pokrócot. Vissza kell mennem.

A férfi egész úton hallgatott. Cecilia előtte haladt. Nem akarta látni az arcát, nem akarta érezni a forróságot, amelyből ízelítőt adott neki az imént.

Talbot a bejáratnál várta őket.

– Lady Cecilia, Lord Doddridge megérkezett, és a dolgozószobájában várja.

Ceciliát elöntötte a megkönnyebbülés, mintha izzó bőrére hűs vizet locsoltak volna.

– Köszönöm, Talbot, máris megyek.

A válla fölött hátrapillantott az őrnagyra, de kerülte a tekintetét.

– Legyen kellemes délelőttje, uram! – köszönt el tőle.

A férfi meghajolt, egyik kezében a kosárral, a másikban a botjával, és túlságosan mindentudóan nézett rá. A lady elsietett, hogy találkozzon öccse gyámjával. Végre újra önmagának érezhette magát, a dolgozószobájában, ahol ő irányít, nem úgy, mint ott a dombtetőn, ahol azt sem tudta, mit akar.

13. fejezet

Michael tűnődve nézte, amint Cecilia gyakorlatilag elmenekült előle, és észrevette, hogy még Talbot is felvonta a szemöldökét, ahogy távolodó alakja után nézett.

– Elvihetem a kosarat, uram? – kérdezte aztán a főkomornyik udvariasan.

– Elkísérem a cselédszárnyba – felelte Michael, és átadta a kosarat.

Ha ezzel kíváncsivá tette is Talbotot, a tapasztalt szolga arcán ebből semmi sem tükröződött. Együtt sétáltak hát a kastély tizennyolcadik században épült szárnyába, elhaladva a borospince, a söröspince és a mosogatókonyha mellett.

– Mit tud nekem mondani Lord Doddridge-ről? – kérdezte Michael.

– Türelmes gyámja az ifjú Lord Appertannek – felelte Talbot habozás nélkül.

– Lady Ceciliától úgy tudom, nem régóta a gyámja – jegyezte meg Michael.

– Én is így hallottam, uram – erősítette meg a főkomornyik.

Michael nem volt teljesen elégedett a válasszal, de tudta, hogy a hűséges öreg szolgából nem lesz könnyű kicsalogatni, amit tudni akar.

– És milyen volt az előző gyámja? – firtatta.

Talbot megvárta, amíg az arra járó cseléd lány lesütött szemmel elhalad mellettük, aztán intett Michaelnek, hogy kövesse egy kis szobába – nyilván a saját dolgozószobájába –, ahol íróasztal és néhány szék állt. Kicsiny ablaka a kertre nézett, ez is azt mutatta, mennyire megbecsült tagja ő a személyzetnek.

– Uram, nem egészen értem, mit kíván tőlem...

– Csak egy kis segítséget, Talbot. Az úrnője megkért, hogy támogassam Lord Appertant a rangjához méltó viselkedés elsajátításában. De ha nem ismerem a körülményeket, hogyan segíthetnék? A lady láthatóan aggódik az öccse miatt, és ha bármivel is hozzájárulhatok, hogy jobban érezze magát, szeretném megtenni.

Talbot tétovázott, és Michael abban a pillanatban rádöbbsent, hogy ha bármit is tud házasságuk jelenlegi körülményeiről, nem fog neki segíteni. De a főkomornyik végül intett, hogy foglaljon helyet, ő maga pedig nem az íróasztala mögé ült le, hanem Michael mellé.

– Méltóságos uram, én csak a főkomornyik vagyok – kezdte halkan.

– De Mrs. Ellisonnal együtt ifjúkorunk óta ennél a háznál szolgálunk. Mindketten hön áhítjuk, hogy a gróf úr és Lady Cecilia is elégedett legyen. Hogy tudok-e személyes dolgaikról? Talán egy keveset, de eszembe sem jutna bárkinek is továbbadni ezeket, még Lady Cecilia férjének sem. Hogyan bízhatnának meg bennem, ha kikotyognám, amit kötelességeim teljesítése közben véletlenül meghallottam? A gyámjaikról talán elmondhatok néhány dolgot, de nem hinném, hogy különösebben hasznos lenne, amit tudok.

– Érthető, hogy így érez – felelte Michael, és karba tett kézzel tanulmányozta a főkomornyik arcát. – Akkor kérem, meséljen nekem az ifjú gróf előző gyámjáról, aki egyben Lady Cecilia gyámja is volt.

– A szüleik már régen elrendezték, hogy szükség esetén édesanyjuk egyik unokatestvére lesz a gyámjuk, aki a grófi vagyontól nem számíthat örökségre. Ez a rokon azonban vidéken élt, és csak elvétve látogatott Londonba. Az ifjú Appertan gróf azonnal lázadni kezdett ellene, mivel gyámjuk szinte sosem járt a városban, és Appertan Hallba is csak nagy ritkán tette be a lábát. Úgy tudom, Lady Cecilia ezt annak tudta be, hogy a kuzin számára túl nagy feladatnak bizonyult megfelelő védelmet biztosítani egy ifjú örökös számára, és nehezen tűrte a fiatal gróf... heves vérmérsékletét.

– Amint az ifjú Appertan megörökölte a grófi címet, jogában állt megválasztani saját gyámját, és Lady Cecilia elmondása szerint Lord Doddridge megfelelt az elvárásainak.

– A fiatal emberek általában szeretnek a saját fejük után menni – mondta Talbot. – Lord Doddridge engedékenysége ezt lehetővé tette, neki csak az számított, hogy a birtok ügyei rendben legyenek.

Amikor Lady Cecilia alkalmasnak bizonyult ennek biztosítására, Lord Doddridge úgy ítélte meg, elegendő havonta egyszer Appertan Hallba

látogatnia, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e a birtok körül. De ezt bizonyára uraságod is tudja.

– Hallott olyasmiről, hogy Lord Doddridge esetleg maga kereste fel az ifjú Appertan grófot, hogy felajánlja neki gyámságát?

– Felajánlja? – töprengett Talbot. – Mármint, valami mögöttes szándékkal?

Michael bólintott.

– Sajnálom, uram, de ilyesmiről nem tudok.

– Nincs semmi haszna a gyámságból?

– Úgy tudom, nincs.

Ennek így nem volt semmi értelme. Azt pedig Michael mégsem kérdezhetette meg a főkomornyiktól, hogy Lord Doddridge jól járna-e Lady Cecilia halálával.

– Köszönöm, Talbot. Ma este Lord Doddridge is ott lesz a vacsoraasztalnál, és nem lett volna alkalmam Lady Ceciliától tájékozódni róla. Igazán sokat segített. Kérdezhetnék még a személyzet új tagjairól, akiket nemrég vettek fel?

A főkomornyik a homlokát ráncolta.

– Csak hárman vannak, uram, és mindössze az egyikük tartozik az én felügyeletem alá. Az új szobalány, Susan, Mrs. Ellison keze alatt dolgozik, Parsons, az új őrszem pedig a fővadászunk beosztottja.

Francis, a kisasas különféle apró megbízásokat lát el, és a lakájok kisebb feladatait, ha ők épp túl elfoglaltak.

– Hány éves a fiú?

– Tizenhét. Természetesen később inas szeretne lenni. Mi vagyunk az első munkaadója.

A fiú tehát elég idős ahhoz, hogy bajt keverjen, ha akar. Susannak is lenne rá lehetősége, de Michael emlékezett rá, milyen őszinte rémület ült ki a lány arcára, amikor a szobor lezuhant az emeletről.

– Kegyelmes uram, talán adtunk valami okot arra, hogy megkérdőjelezze az új szolgálok felvételének indokoltságát?

Michael szívesen elárulta volna Talbotnak, miért kérdezősködött valójában, de nem akarta, hogy gyanúja ismertté váljon a személyzet előtt.

– Susan, a szobalány is az újak közé tartozik, és aggaszt, hogy lezuhant az a szobor. A feleségem meghalhatott volna.

– Őérte is aggódik. Ez teljesen érthető – nézett rá Talbot komolyan.

– A hivatásom miatt valószínűleg hosszabb időszakokat kell majd egymástól távol töltenünk.

Milyen furcsa, hogy amíg Ceciliát személyesen meg nem ismerte, mennyire nem zavarta ez a gondolat, most viszont olyan nehezen akarta elfogadni, hogy azt sem tudta, hogyan fogja elviselni.

– Biztonságban kell tudnom őt, Talbot. Megtenné, kérem, hogy utána néz a három új szolgáló háttérének?

– Természetesen, uram. Szólok a tisztartónak, és intézkedünk.

Michael botjára támaszkodva felállt.

– Köszönöm. Tudom, hogy a szó szoros értelmében nem tartozom a birtok urai közé, de nagyra értékelem, hogy komolyan veszi aggodalmaimat.

– Lady Cecilia gyakran említi, milyen sokra tartotta uraságodat a néhai gróf. Örülök, hogy őszintén törődik úrnónkkal, figyelembe véve, hogy...

A főkomornyik itt félbehagyta a mondatot.

– Figyelembe véve, hogy látatlanban vettem nőül? – fejezte be helyette Michael.

Talbot kurtán bólintott.

– Több mint elégedett vagyok a döntésemmel – tette még hozzá Michael, és titkon remélte, hogy egyszer majd Cecilia is így látja.

* * *

Másnap hajnalban Cecilia büszke volt magára, amiért már kicsivel napfelkelte előtt sikerült elhagynia a kastélyt. Odakint bizonyára nem fenyegeti semmilyen veszély, hiszen saját emberei veszik körül.

Szüksége volt a sétára, hogy rendezhesse a gondolatait, de Lord Blackthorne-nal a sarkában ezt nem tudta volna megtenni. Hosszú nap állt előtte, először Lord Doddridge kérdéseire kellett válaszolnia, amelyek előző napi beszámolója kapcsán esetleg felmerültek; aztán elő kellett készíteni az esti vendégséget.

Az öreg lord szokásához híven igen kedélyes volt, és a jól végzett munka elismeréseként megpaskolta Cecilia fejét, mintha a kedvenc idomított kiskutyája volna. Természetesen értékelte, hogy a lady jól ellátta a birtok igazgatását, mivel így neki kevesebb teendője maradt, de meglehetősen leereszkedően bánt vele.

Cecilia gondolatai, mint mostanában mindig, Lord Blackthorne felé kalandoztak, aki megpróbálta elcsavarni a fejét, hogy rávegye a házasság véglegesítésére. Láthatóan el akarta nyerni a bizalmát, miközben a lady legtöbbször úgy érezte, csak önmagában bízhat.

Eszébe jutott, hogy pánikba esve azt javasolta az őrnagynak, látogassa meg a családját. Tudta, hogy ezt nem fogja megtenni.

Aztán rájött, hogy akár Appertan Hallba is meghívhatná a családot, és az éjjel levelet írt az őrnagy anyjának, amelyet ma reggel küldött el az egyik inassal. Fél napba fog telni, mire odaér vele. Ismét gratulált magának.

A nap első sugarai már beragyogták a látóhatárt. Cecilia intett a kertészeknek, lovászoknak, fejjőlánnyoknak és béreslegényeknek, akik mellett elhaladt. A kastélytól eltávolodva szokásos útvonalán sétált végig a patak mellett. Az ösvény az erdőbe kanyarodott. Érezte az avar illatát, és megcsodálta a színes őszi lombokat. A lehullott levelek már vastag szőnyeget képeztek a talajon, és Cecilia szórakozottan rugdosta őket, miközben próbálta bizakodó gondolatokkal lefoglalni elméjét.

Aztán a talaj hirtelen mintha eltűnt volna a lába alól. Olyan gyorsan történt, hogy csak kapálózni tudott, ahogy belezuhant a gödörbe, amelyet valaki álcázásként ágakkal és levelekkel fedett be.

Az oldalára esett, és egy pillanatra elállt a lélegzete az ütés erejétől.

Döbbsenten és szédelegve próbált a hátára hengeredni, és úgy érezte, minden csontja átrendeződött. Teste fájdalommal tiltakozott a mozgás ellen. Néhány végtelennek tűnő másodpercig csak hevert ott, és a lombkoronán átsejlő borús égboltot szemlélte, miközben lágyan hullottak rá a száraz levelek és a szitáló eső.

A hűvös, nedves párából valamelyest kitisztult a feje, és nehézkesen felült. A talaj csupa sár volt, átázott szoknyája a lábára tapadt. Bár minden mélyebb lélegzetvételnél fájdalmat érzett, legalább a fejét nem ütötte be.

Végtagjai is mozogtak, és nem látott vért. Szerencséje volt, gondolta, miközben karját szorosan maga köré fonva kuporgott a verem fenekén.

Aztán ráébredt, hogy előző nap pont ugyanezen az ösvényen ment végig, és a gödör még nem volt sehol. Miért akarna valaki lyukat ásni az erdő közepén? Nyilván nem kutat akartak építeni, hiszen kunyhó nem volt a környéken, a patak pedig olyan közel csörgedezett, hogy a gödör alján folyamatosan szivárgott be a víz.

Cecilia egy gyökérbe kapaszkodva talpra küzdötte magát, és rájött, hogy nem éri el a gödör peremét. Lábujjhegyre állva újra és újra megpróbált megkapaszkodni, de a nedves föld minden próbálkozásnál meglazult, és az arcába hullott. Telement vele a szeme és a szája, amitől könnyezve köhögni és öklendezni kezdett.

Csapdába esett.

Rettegve simult a verem falához, mintha arra számítana, hogy valaki mindjárt lőni kezd rá, mint egy sérült őzre vagy hasonló, feláldozható teremtményre.

Talán valaki szándékosan tette ezt vele?

Nem, az nem lehet. Bizonyára baleset volt. Ha valaki szándékosan ásta a gödröt, tudnia kellett, hogy szinte mindennap ezen az ösvényen jár, ahogy tegnap is tette. Bárki könnyen rátalálhat itt, különösen Lord Blackthorne, aki mostanra már egész biztosan kívülről fújja az összes szokásos útvonalát.

Talán egyesek úgy vélik, az őrnagynak érdeke fűződik ahhoz, hogy ne találjon rá, de ő ilyesmit nem volt hajlandó elhinni róla. Bárki állított is neki csapdát, tudnia kellett, hogy hamar megérkezik a felmentő sereg, ami azt jelenti, hogy csupán sérülést akart okozni neki, nem megölni – hacsak nem hitte, hogy a zuhanásba bele fog halni.

Fázósan összekuporodott, és érezte, hogy az egyik harisnyája teljesen átázott. Valahogy elvesztette a fél pár cipőjét, eszmélt rá csodálkozva.

Aztán elkezdett segítségért kiabálni.

Mivel mindennap erre járt, tudta, hogy az erdei út mennyire elhagyatott tud lenni. Főleg rossz időben – döbönt rá, amikor az eső szitálás helyett immár rendesen hullani kezdett. Még hangosabban kezdett kiáltozni,

közben azzal biztatta magát, hogy valakinek hamarosan feltűnik a hiánya, és a keresésére indul.

* * *

Michael a reggelizőszobában állt, és az ablaktáblákon végigfolyó esővíz függönyén át nézte a borús tájat. Az állkapcsa már fájt, mert napkelte óta összeszorított fogakkal várta, hogy Cecilia visszatérjen reggeli sétájából, amelyre nélküle indult el. Az ösztönei azt súgták, hogy ne hagyja egyedül, és most érezte, hogy valami nincs rendjén.

Már rég haza kellett volna érnie.

Hátranézve látta, hogy Lord Doddridge a legnagyobb lelki nyugalommal falatozik a szalonnás gombából, alaposan megken vajjal egy zsömlét, és ráérősen böngészi az újságot. Apró termetű, ráncos öregúr volt, de egyenes háttal járt, mint aki kész szembenézni a kihívásokkal. Talán azt hitte, mindenki más olyan, mint ő, ezért nem aggódott Ceciliáért?

Vagy azért, mert neki is köze volt ahhoz, hogy még nem tért vissza?

Appertan gróf szinte királyi tartással trónolt karosszékében, és szemét forgatva nézett Michaelre.

– Kint érte az eső, és fedél alá húzódott, hogy kivárja a végét. Semmi ok az aggodalomra.

Aztán félrefordította a tekintetét, mert nagyon is jól tudta, hogy Michael aggódni fog, akármit mond is neki. Vagy netán a bűntudat miatt nem mert a szemébe nézni?

A bizonytalanság volt a legrosszabb: Vajon valóban meg akarja-e ölni valaki a feleségét, és ha igen, kicsoda? De ez most nem volt olyan lényeges, mint megtalálni őt, és megbizonyosodni róla, hogy nincs semmi baja.

– Nem várhatok tovább tétlenül! – jelentette ki, és sietve a kijárat felé sántikált.

Lord Doddridge kíváncsian pillantott fel. Amikor reggel találkoztak, nem sokat szólt hozzá, csak a szemöldöke szaladt fel, miután Appertan Cecilia férjeként mutatta be neki, majd tetőtől talpig alaposan végigmérte, de nem nyilvánított véleményt. Most is csak a fejét csóválta, aztán újra az újságjába temetkezett.

– Zuhogó esőben nekiindul? – kérdezte rosszállóan Appertan. – A nővérem majd jól kineveti, ha rátalál; vagy összeszidja, amiért nem bízott benne, hogy önállóan is elboldogul.

– Én pedig boldogan alávetem magam bármelyiknek, ha tudom, hogy nem esett baja.

Michael Talbot felé fordult, aki szavai hallatán megkönnyebbülni látszott.

– Küldene, kérem, egy fiút az istállóba, hogy felnyergeltesse a lovamat, amíg én a kabátomért megyek?

Fél órával később már a zöld pázsittal borított parkon át vágatott.

Lóháton újra önmagának érezte magát. Cecilia szokott útvonalán ment végig, kérdezgetve az arra lézengő cselédeket és parasztokat, látták-e az úrnőt. Többen látták is arra sétálni, de visszatérni már nem – bár az idő nagy részét az eső miatt kunyhójukba visszavonulva töltötték. Egy óra hiábavaló keresés után a gyomrát megülő baljós érzés a szívét kezdte szorongatni, majd hasogató fejfájás képében is jelentkezett. Lady Cecilia ismeretségük rövid ideje alatt egyre fontosabbá vált számára. Indiába küldött vidám hangvételű levelei mindig jókedvre derítették, bár tudta, hogy mély fájdalom húzódik meg a sorok között. Idegenek voltak egymás számára, és Ceciliától senki sem várta, hogy törődjön apja régi bajtársával, mégis szívén viselte a hogylétét. De így tett birtoka minden lakójával, és kitartóan hitte, hogy öccse életét is rendbe tudja hozni, bár felnőtt fiatalemberként Appertannek kellett volna gondoskodnia a nővéréről. Mindenkiről mindig a legjobbat feltételezte, de most valaki talán meg akarja ölni – és ő tudott erről, csak ezt is egyedül akarta megoldani.

Az erdőbe érve Michael leszállt a nyeregből. Talán a lady eltévedt a sűrűben, vagy kificamodott a bokája, és fedett helyre bicegett.

– Cecilia! – kiáltotta, miközben az eső befolyt a gallérja alá, mint maga a hideg valóság.

A nyakában azt a régi, mindig megbízható feszülést érezte, amely most lassabb haladásra ösztökélte. Egyesek a gyomortájékon érzik meg a dolgokat, ő viszont a nyakizmaiban.

– Cecilia?

Mintha halk kiáltást hallott volna válaszul. Megdermedt, és látta, hogy a lova is ezt teszi, nyugtalanul forgatva a füleit. Lassan araszoltak előre, és a kiáltás egyre hangosabb lett, bár továbbra is erőtlen maradt.

– Itt vagyok! Vigyázzon a gödörre!

Amikor megértette a szavakat, megtorpant. A keskeny ösvénytpásztázva meglátta a mélyedést. Szitkozódva a gödör felé indult.

Cecilia szőke fejét már azelőtt meglátta, hogy a peremhez ért volna.

– Hát eljött értem! – kiáltotta a lady, aki a verem sáros falának támaszkodva állt.

Nem lehetett megállapítani, milyen színű ruhában indult útnak, a haja és az arca csupa sár volt. De élt, meg tudott állni a lábán, és reményteljesen nézett fel megmentőjére.

– Megsérült? – kérdezte Michael.

A lady a fejét rázta.

– De nem tudok kimászni. Ha nem jött volna...

Cecilia hangja elcsuklott, és nagyot nyelt. Michael tudta, hogy attól félt, sosem találják meg.

– Én mindig eljövök önért, Cecilia – biztosította.

Aztán meglátta a követ a lady kezében, és a gyökerek mellett a falba vájta mélyedéseket.

– Csak nem lépcsőt akart ásni?

A lady kék szeme büszkén felcsillant.

– De igen. A föld azonban nagyon sáros, és nem voltam biztos benne, hogy elbírja a súlyomat, még ha a gyökerekbe kapaszkodom is.

– Kegyed igazán találékony – mondta Michael őszinte csodálattal, és a sárréteg alatt is látta, hogy hitvese mélyen elpirul a bóktól. – És nem vesztette el a fejét. Fogja meg a kezem, kihúzom innen!

Cecilia keze csúszós volt a sártól, és Michael érezte, hogy reszket.

Húzni kezdte, a lady pedig lábait a gödör sáros falán megvetve igyekezett kievickélni. Végül kijutott a veremből, és összezsuklott a férfi ölében, aki erősen tartotta, és csak csókolta és csókolta a haját, annyira megkönnyebbült, hogy épségben rátalált. A csatamezón sosem félt úgy, mint most, amikor azt hitte, a feleségének baja esett.

Cecilia néhány pillanatig remegve kapaszkodott belé, a mellkasán érezte szíve vad kalapálását. Aztán ráébredt, mennyire átfázhatott, mert a keze jéghideg volt.

– Mi történt? – kérdezte Michael, miközben két tenyere közt melengette felesége kezét.

– Nem tudom – felelte Cecilia összekoccanó fogakkal. – Az egyik pillanatban még vígan sétáltam, a másokban már zuhantam lefelé. Szerencsém van, hiszen a nyakamat is törhettem volna!

A férfi a tenyerébe fogta kihúlt arcát.

– Hála Istennek, hogy nem esett komoly baja! Éreztem, hogy valami nincs rendjén, bár mindenki más bizonygatta, hogy nyilván csak behúzódott valahova az eső elől.

– Köszönöm – suttogta Cecilia szemlesütve.

– Most menjünk haza! Majd ha megmelegedett, mindent megbeszélünk.

Michael látta, hogy a lady lázadó arckifejezéssel elbiggyeszti a száját, mint aki eltökélte, hogy nem lesz itt semmiféle beszélgetés.

De ő nem fogja annyiban hagyni. Felállt, és felsegítette Ceciliát, aki nehezen kecmertgett talpra.

– Jóságos ég, milyen nehéz a szoknyám így sárosan! – kiáltott fel erőltetett könnyedséggel.

– A ló elbírja.

A lady kihúzta magát, és megbotránkozva nézett a férfira.

– Együtt fogunk a nyeregbe ülni?

Michael értetlenül nézte felesége sárosan is bájos arcát.

– Tisztában van vele, miket beszél? Tán gyalogolni akar ilyen időben? Először felszállok én, aztán felhúzó.

Cecilia tiltakozásra nyitotta a száját, de az őrnagy nem törődött vele. Nyeregbe pattant, rögzítette a botját, és kinyújtotta a kezét.

A lady eltúlzott sóhajjal, megadóan belekapaszkodott, cipő nélküli lábát a kengyelbe tette, mire a férfi érdeklődve pillantott átázott harisnyájára. Aztán felrántotta maga elé, pedig tudnia kellett, hogy Cecilia mögé szándékozott ülni.

– Ez így... kényelmetlen – duzzogott a lady.

Michael hátrább csúszott, hogy a nyeregkápa ne nyomja Cecilia csípőjét.

– Nekem is, de én csendben szenvedek – jegyezte meg.

Persze ez egészen másfajta szenvedés volt, mint amire a lady gondolhatott, mivel elsősorban testének szoros közelsége okozta.

Kinyitotta a kabátját, és beburkolta Ceciliát, hogy melegen tartsa.

Érezte, hogy a karcsú test megfeszül, és azt hitte, a lady tiltakozni fog, de végül ernyedten nekitámaszkodott. Némán tették meg a hazavezető utat, és Michaelt nem lepte meg, hogy Talbot, Mrs. Ellison és Nell már a tornácon várta őket, láthatóan megkönnyebbülve, hogy úrnőjük előkerült. Az ifjú gróf nem volt velük.

Mrs. Ellison és Nell azonnal Cecilia mellett termettek, és már vitték is magukkal. Talbot Tomot és Willt szalajtottá, hogy mindkettőjük szobájába készítsenek forró fürdőt. Michael lelki szemei előtt egy pillanatra megjelent a kép, hogy feleségével egy kádon osztoznak, de gyorsan el is hessegette – legalábbis egyelőre.

Talbot rémülten meresztette rá a szemét.

– Méltóságos úr, kérem, mondja el, mi történt! Szegény Lady Cecilia szörnyű állapotban van.

Michael ekkor meglátta Appertant, aki a szalon ajtajából figyelt, szorosan mögötte a kezeit idegesen tördelő Lord Doddgridge.

– Önt is érdekli? – szólt oda a sógorának.

– Miféle kérdés ez? – komorodott el az úrfi.

Michael szúrósan nézett rá.

– Még jó, hogy nem hallgattam magára. Beleesett egy verembe.

– Miért nem a szokott útvonalán sétált? – firtatta ingerülten a gróf.

– Azon ment. Az a gödör tegnap még nem volt ott.

– Azt mondja, verembe esett? – visszhangozta Appertan. – De hát nem is sántít!

– A gödör épp csak annyira volt mély, hogy ne tudjon kimászni. Meghallottam a segélykiáltását.

A gróf elhúzta a száját, a hajába túrt, aztán újra Michaelre nézett.

– Hálásan köszönöm a hősie mentőexpedíciót. Most menjen, és hozza rendbe magát, mielőtt még megbetegszik itt nekünk!

– Elkísérem, Lord Blackthorne? – ajánkozott Talbot.

– Boldogulok – felelte Michael, és Appertanre nézett. – Hamarosan beszélünk.

– Felteszem, előbb a nővéremmel váltana egy-két szót. Ha Cecilia akarja, elhalaszthatjuk a mai vacsorát.

Michael kísértést érzett, hogy a nevében döntsön a vendégség elnapolásáról. De sok látogató érkezik majd, akik mind a lady ismerősei – köztük több lehetséges gyanúsított. Egyébként sem nyilatkozhat Cecilia helyett.

– Tudatom önnel az elhatározását – felelte hát.

Felment a szobájába átöltözni, aztán a feleségéhez indult.

14. fejezet

Cecilia még a fürdő után is reszketett. Nell rá akarta beszélni, hogy bújjon be az ágyba néhány forró vizes palackkal, de a lady hallani sem akart róla. Egyszerű, kényelmes ruhát húzott, és türelmetlenül felszállt a szobájában, míg a komorna meghozta az ebédre szánt répalevest és teát.

– Nem vagyok beteg – fintorgott az ételre Cecilia, amikor egyedül maradt.

De lelkileg nagyon is rosszul érezte magát. Megszokta már, hogy mindig ura a helyzetnek, de ezek a balesetek megrémítették.

Legszívesebben bebújt volna a takaró alá, és ki sem tette volna a lábát a szobájából. Ez nem mehet így tovább! A félelem és bizonytalanság lassan felőrölte, és már nem tudta, kiben bízhat.

Lord Blackthorne kivételével. Kimentette a veremből, ezzel megerősítette abbéli hitében, hogy nem ő áll a balesetek mögött.

Nell elárulta, hogy férje egész reggeli alatt aggódott érte, míg Oliver azt mondogatta, hogy bizonyára csak az eső miatt nem tért még vissza.

Mintha nem akarta volna, hogy rátaláljanak.

Érezte a kikívánkozó könnyeket, de tenyerét a szemére tapasztva megálljt parancsolt nekik. A sírás itt nem segít.

Valaki kopogott. Cecilia kihúzta magát, és igyekezett uralmat venni érzésein, mielőtt behívta az illetőt. Nem lepte meg, hogy a férje volt a látogató, aki sötét szemével alaposan végigmérte. Régi ruhájában, haját egyszerű lófarokban viselve a lady egyszeriben ápolatlannak és szedett-vedettnak érezte magát – ez persze nevetséges volt azok után, ami történt vele. Úgy látszott, Lord Blackthorne van rá ilyen hatással.

A férfi becsukta maga mögött az ajtót, és botjára támaszkodva tovább vizslatta Ceciliát.

– Végzett a szemlével? – érdeklődött gúnyosan a lady.

– Látom, a tisztálkodás eredményes volt – felelte az őrnagy.

Cecilia erre majdnem elnevette magát, bár cseppet sem találta szórakoztatónak, ahogy a férfi méricskéli.

– Hogy érzi magát?

– Fáj, amikor levegőt veszek – felelte tétován.

– A bordái.

– A doktor is ezt mondta. Megütöttem magam, de szerencsém volt. Nincs különösebb teendő, azon kívül, hogy sokat kell pihennem, és meleg fürdővel enyhíthetem a fájdalmakat.

Gondolatai visszarepítették a hideg, sáros gödörbe, ahol a fejére hulló esőben azon tépelődött, milyen lesz csapdába esett állatként ott pusztulni.

– Próbáljon nem gondolni rá – szólt Lord Blackthorne gyengéden.

Cecilia döbbenten pislogott.

– Alig több mint egy hete találkoztunk először, és ön máris a vesémbé lát.

– Talán baj, hogy együttérzek a feleségemmel? Ön szerint engem nem kísért a gondolat, mi lett volna, ha nem találom meg időben? Ahogy elnézem, önt is hasonló rémképek gyötrik.

A lady halványan elmosolyodott.

– Kérem, mondja el részletesen, mi történt – váltott hivatalos hangnemre az őrnagy. – Utána értesítjük a rendőrséget.

Cecilia felkapta a fejét.

– Arra nincs szükség. Biztos egy orvadász ásott vermet, hogy...

– Elég ebből az ostoba játékból! Ne tegyen úgy, mintha nem látná az igazságot! – szakította félbe a férfi.

Odabicegett hozzá, olyan közel, hogy a lady már csak hátravetett fejével tudott a szemébe nézni.

– Maga sem hiszi, hogy ezek balesetek voltak. Most már ideje szembenézni a valósággal, hiába szeretné, ha máshogy lenne.

– Mire céloz?

– Mind aggódunk önért, és beszéltünk a történekről. Miss Webster elmondta a grófnak, amit öntől hallott, ő pedig elárulta nekem. Kegyed attól tart, valaki ártani akar önnek, vagy talán meg is akarja ölni.

Cecilia valóban maga mondta ezt Penelopénak, de a férje szájából egészen más volt visszahallani a rideg, kegyetlen állításokat.

Egyszeriben nagyon is valóságosnak érződtek.

– Azt hiszem, ezentúl minden titkomat megtartom magamnak.

Lord Blackthorne felmordult, és idegesen a hajába túrt.

– Ez a válasza? Hogy azt kívánja, inkább ne mondta volna el? Talán jobb lenne, ha azt hinném, csak balszerencséje volt, és amikor a rosszakarója végül sikerrel jár, mind azon emésszük magunkat, hogy bár tudtuk volna?

Cecilia félrefordította a tekintetét. Hallotta a férfi hangjában a feszültséget, bár nem beszélt hangosabban. Nem az az ember volt, aki elveszti az önuralmát, és meggondolatlanul cselekszik.

– Lord Blackthorne...

– Kérem, szólítson Michaelnek. Olyan régóta hív mindenki őrnagynak vagy Blackthorne-nak, hogy már lassan elfelejtem a keresztnévemet.

– Michael – suttogta Cecilia.

A férfi mintha valamelyest nyugodtabbá vált volna erre. Érezni lehetett a hangján.

– Amikor a gödörbe esett, senkit sem látott vagy hallott?

– Csak önt, amikor megérkezett.

– A balesetek akkor kezdődtek, amikor a kastélyba érkeztem. Ön képesnek tart engem ilyesmire?

– Nem.

– Mivel győzhetném meg, hogy... – folytatta a férfi, de aztán rájött, hogy a lady várakozása ellenére nem igennel felelt. – Gondolom, azzal, hogy ma megmentettem, sikerült meggyőzőnöm az ártatlanságomról.

– Nem teljesen erről van szó. Egyszerűen sosem hittem, hogy ilyet tenne, még akkor sem, ha naivnak tartottam magam ezért.

A néhai Lord Appertan mindig csakis a legnagyobb elismeréssel írt az őrnagról, pedig éveket töltöttek együtt a legmostohább körülmények között. Amióta a kastélyba érkezett, bár a házasság jövőjével kapcsolatban más nézeteket vallott, mindig tiszteletben tartotta Cecilia kívánságait, és még az öccsének is próbált segíteni.

– Köszönöm – mondta halkán a férfi, tekintetébe egy pillanatra gyengédség költözött.

A lady ettől nyugtalanító, édes fájdalmat érzett.

Michael megköszönte a torkát.

– Akkor hívasson rendőrt! – javasolta újra.

Cecilia lehunyta a szemét.

– És mit mondjak neki, Michael? Hogy megbotlottam a lépcsőn? Hogy az egyik szobalány beismerte, véletlenül lelökött egy szobrot, ami történetesen pont a fejem fölött volt? Most meg beleestem egy gödörbe? A konstábler úr mindennap lát olyan vermeteket, amelyeket orvadászok ástak.

Ám a legfontosabb ok, amiért nem akart rendőrt hívni, az volt, hogy leginkább az öccsének lett volna indítéka, hiszen ő irányította az életét. Persze, mivel Olivernek csak egy szavába került volna, hogy ez ne így legyen – és mert annyira szerette őt –, Cecilia nem volt hajlandó ilyen gonoszsgot feltételezni róla, és nem akart az ifjú gróf hírnevén csorbát ejteni azzal, hogy bárki más meggyanúsítja.

– Michael, nincs semmilyen bizonyíték.

– De ha értesítjük a rendőrséget – érvelt a férfi –, legalább résen lesznek.

– Jobban, mint most ön, aki itt lakik?

– Ezek szerint megbízik bennem mint védelmezőjében?

– Nem tudom, mit higgyek.

Cecilia rémületére a hangja elcsuklott, és torka köszörülésével igyekezett leplezni gyengeségét. Csak nem fog olyanná válni, mint az anyja? Mindig próbált magabiztos lenni, anyja viszont sem önmagában, sem a körülötte levő férfiakban nem bízott soha. Talán az utóbbit tekintve ő is ugyanolyan, csak nem vette észre? Nem bízott meg Oliverben, hogy irányítani tudja a birtokot, sem Michaelben, hogy jó férje tudna lenni. A félelmek szerencsétlen, a férjére görcsösen ráakaszkodó asszonnyá tették az anyját, aki a rettegés miatt a boldogság minden apró lehetőségét elszalasztotta.

Mindennek a gyökere a bizalom volt, Cecilia pedig nem tudta, hogyan bízjon bárkiben, önmagát kivéve. Hogy lehet ez, amikor olyan csodálatos édesapa adatott neki? Talán, mert úgy érezte, egyetlen férfi sem érhet a nyomába. Talán a bizalom hiánya miatt nem akart sosem megházasodni, és emiatt örült, amikor kézbe vehette a birtok ügyeit. A lehető legnagyobb ballépésnek tűnt, hogy valaki másra bízta magát. Inkább egyedül maradt volna.

– El kellene halasztanunk a vacsorát – szólalt meg hirtelen Michael.

Az ablak előtt állt, és a parkot bámulta hideg, higgadt arccal.

Appertan Hall neki csak egy épületet jelentett, de Ceciliának az élete fontos részét, amely legalább annyira létszükséglet, mint a vér. És van valaki ebben a kastélyban vagy a birtokon, aki holtan akarja őt látni.

– A vendégek között néhány lehetséges gyanúsított is felbukkanhat – vetette fel Cecilia. – Ön katona, a felderítés és nyomozás is a feladatai közé tartozik, vagy nem?

– Már hozzákezdtém – szögezte le Michael.

– Valóban? És mire jutott eddig?

– Ma nem lesz időm beszámolni róla. Hacsak el nem halasztja a vacsorát. A lady felszegte az állát.

– Nem.

A férfi ekkor odalépett hozzá, olyan hirtelen, hogy Cecilia majdnem hátratántorodott. Michael átfogta a derekát, és egészen közel hajolt.

– Vigyázni fogok önre, Cecilia – ígérte elszántan.

De hogy is tudna – gondolta a lady –, ha valaki, aki jól ismeri és valaha szerette őt, most az életére tör? Nem, nem szabad ilyen sötét gondolatoknak teret engednie! Nem biztos, hogy Oliver az. Lehet valaki más is.

Hátrább húzódott, Michael pedig elengedte a derekát.

– Akkor vacsoránál találkozunk – köszönt el Cecilia.

Az őrnagy mintha még mondani akart volna valamit, de aztán összeszorította a száját, biccentett, és az öltözőszoba ajtaja felé indult.

Félúton meggondolta magát, és hátraszólt a válla fölött:

– Ne higgye, hogy egy kis bicegés meg tud állítani, Cecilia. Gondoskodom a biztonságáról, kerüljön bármibe.

Azzal távozott, Cecilia pedig két karját maga köré fonva nézett utána. Néha azt kívánta, bár ő is olyan nő lenne, aki egy férfi lába elé omolva esdekel, hogy mentse meg.

De őt nem olyan fából faragták.

* * *

A lady a nap nagy részét a hálószobájában töltötte, ahova Mrs.

Ellison időnként benézett, hogy egyeztesse a vacsora ülésrendjét, és megtanácskozza vele az utolsó pillanatokban felmerülő problémákat.

Cecilia örült, hogy gondolatait lefoglalhatja valamivel, mert különben folyvást a lehetséges gyanúsítottak jártak az eszében.

Amikor Mrs. Ellison felvetette, hogy még mindig lemondhatják a vendégséget a sajnálatos balesetre hivatkozva, a lady hallani sem akart róla.

Késő délután Talbot tájékoztatta, hogy Penelope és Oliver a könyvtárszobában várják. Vacsora előtt nem szívesen beszélgetett velük, mert így várható volt, hogy a balesetről fogják kérdezni, de nem volt választása. Örült, hogy Talbot mellészegődött kíséreeül, amikor lement a földszintre. Benyitott a könyvekkel megrakott, bőrfotelekkel berendezett szobába. Penelope aggodalmas képpel méregette egyszerű öltözékét, Oliver pedig az elmaradhatatlan konyakospohár fölött pillantott rá.

Amikor Talbot becsukta az ajtót, Cecilia végignézett magán, és könnyed hangon közölte:

– Még nem volt alkalmam átöltözni a vacsorához.

Penelope odaszaladt hozzá, megragadta a karját, és az arcába bámult.

– Úgy nézel ki, mintha mi sem történt volna!

Cecilia öregnek és fáradtnak érezte magát, mint egy erejét veszített istenség.

– Elhiheted, hogy a fájó tagjaim egészen másról árulkodnak.

– Van egy kék folt az arcodon – állapította meg Oliver.

Cecilia megérintette a kérdéses helyet.

– Azt hittem, Nell ügyesen elrejtette.

– Lehet, de én túl jól ismerlek – felelte Oliver, és újratöltötte a poharát.

Cecilia toroka összeszorult, és érezte, hogy bármelyik pillanatban eleredhetnek a könnyei.

– Tudod, ki ásta a gödröt? – érdeklődött Penelope.

Cecilia a fejét rázta.

– Talán valaki egy őzet akart elejteni? – nézett rá félrehajtott fejjel Oliver.

Cecilia tétovázott. Nem volt benne biztos, hogy öccse elhiszi majd, amit válaszol.

– Nagyon remélem. De időközben értesültem róla, hogy egyikőtök sem tartotta magában, amit korábban mondtam az aggodalmairól. Most már

Lord Blackthorne is tudja, hogy szerintem az utóbbi napok „balesetei” nem véletlenül történtek.

Penelope behúzta a nyakát.

– Jaj, drágám! Azt hittem, az öcsédnek igazán elárulhatom. Rosszul gondoltam?

Cecilia megfogta barátnője kezét, és bágyadtan rámosolygott.

– Megértem, hogy aggódtál értem.

A fivérére pillantott.

– Te meg bizonyára úgy vélted, a férjemnek is joga van tudni a dologról.

Oliver vállat vont.

– Ezek szerint nem te magad mondtad el neki. Talán azért, mert azt hiszed, ő akar megölni?

Penelope hangosan levegő után kapott, Cecilia pedig megmerevedett. Maga is meglepődött, mennyire erős késztetést érzett, hogy megvédje Michaelt a vádaskodástól.

– Nem – mondta végül. – Nincs indítéka. A halálom esetén semmit sem örökölné. Emellett hosszú éveken át apánk bizalmas barátja volt.

Oliver ismét megrántotta a vállát.

– Ő meg én elég sok lehetséges gyanúsítottat számba vettünk.

– Azt ígérte, mindent el fog mondani nekem.

– Ahogy azt neked is tenned kellett volna velem – jegyezte meg Oliver.

Arckifejezése dacos és sértődött volt, mintha most jött volna rá, hogy a nővére nem bízik meg benne. De honnan tudhatta volna, milyen gyanú gyötri Ceciliát? Hiszen azt még maga sem akarta elhinni.

Penelope aggódalmasan nézett egyikükről a másikukra.

– Szörnyű napod volt, barátném. Ha tudtam volna, hamarabb idejövök, hogy segítsek a vacsora előkészületeinél.

– Mrs. Ellison olyannyira kézben tartja a dolgokat, hogy nem sok teendőm akadt eddig. De nagyon kedves tőled.

– Leülhetnél egy kicsit pihenni, én pedig felolvasnék neked – ajánlotta Penelope.

Cecilia először vissza akarta utasítani, de barátnője annyira szeretett volna segíteni, ha csak ilyen aprósággal is. Végül elmosolyodott.

– Az jó lenne!

– Nem baj, Oliver? – nézett Penelope a vőlegényére.

A fiatalember a poharával intett.

– Rendes tőled, hogy segítesz. A biliárdszobában leszek.

Bármit megtesz, hogy nyugta legyen tőlük, nézett utána Cecilia halvány mosollyal. Aztán lehervadt a mosoly az arcáról, és fájdalmat érzett a mellkasában, de nem az esés miatt.

El fogja veszíteni az egyetlen megmaradt öccsét is?

* * *

Michael még a vendégek várható érkezése előtt lement a szalonba.

A falakat díszítő régi fegyvereket tucatnyi lámpa világította meg.

Minden asztalon friss virágok töltötték meg a vázákat, illatuk szinte émelyítő volt.

Nehezére esett a gondolat, hogy hamarosan vendégeket kell fogadniuk, a délelőtti történetek után. Cecilia bátorságát – vagy makacsságát – bizonyította, hogy mégis megrendezik a vacsorát.

A férfi az üvegajtóhoz sétált, és kinézett a parkra, ahol az alkony árnyai, mint hosszú ujjak mutattak a kastély felé.

Logikus lett volna, hogy Cecilia őt gyanúsítsa, hiszen a „balesetek” akkor kezdődtek, amikor ő a kastélyba jött. Mégsem tette – talán kezd megbízni benne? Ez reménységgel töltötte el, amíg eszébe nem jutott, hogyan nézett fel rá Cecilia a földön fekvve, amikor a szobor leesett, és ő kihajolt a korláton, hogy lássa, mi történt. Érkezése éjjelén majdnem legurult a lépcsőn. Mégis tagadta, hogy mindez több lenne véletlennél, és eljátszotta, hogy minden rendben van.

Azt hitte, azért tartja tőle a távolságot, mert annyira ragaszkodott hozzá, hogy fenntartsák a házasságot, miközben Cecilia vonakodott ettől. Emellett ott voltak még az öccse problémái, és a bizonyosság, hogy előbb-utóbb ki kell adnia a kezéből a birtok irányítását, amelybe annyi fáradságos munkát fektetett. Számos oka volt rá, hogy zaklatott legyen – nem csoda hát, ha Michaelben eleinte fel sem merült, hogy az életét félti.

A lady szobáját elhagyva Talbothoz ment, aki addigra már utánanézett az új szolgálók hátterének. Egyedül Francist, a kisinast vették fel ajánlólevél

nélkül, de az árva fiút a parókia nevelte, és mindenki ismerte a faluban. Talbot ugyan hallott róla egy-két olyan történetet, hogy néha összeverekedett más kölykökkel, vagy horgászni ment munka helyett, de egyik sem utalt arra, hogy gyilkos hajlamai lennének. Ugyanakkor lehetősége bőven kínálkozott volna, hiszen a kisasas az, akit mindenhova szalajtanak a házban, ezért fel sem tűnik, ha nincs a helyén. De miért árna vermet az úrnőjének?

Semmi haszna nem lenne belőle, bosszúállásra pedig mi oka lehetne, amikor Ceciliát a személyzet minden tagja szereti?

Az új őr, Parsons Enfieldben nőtt fel, aztán Londonba ment, majd visszatért, hogy feleségével és két kisgyermekével éljen. Londoni ajánlóleveleiben csupa jót írnak róla. Ráadásul az örök szigorú beosztás szerint járják a birtokot, és rendszeresen jelentenek egymásnak. Azonnal feltűnt volna, ha valamelyikük a kastélyban ólálkodik. És Susan, a szobalány? Láta az őszinte rémületet az arcán, amikor a szobor leesett, és a lelke mélyén egészen biztos volt benne, hogy ártatlan. Két bátyja is a kastélyban szolgál. Milyen indítéka lett volna? Nem volt logikus, hogy a személyzet tagjai között keresse a gyanúsítottat.

Merengését hangok zavarták meg. Felpillantott, és rájött, hogy az árnyékban áll, mert a belépő Miss Webster és Lord Appertan nem vették észre. A leány láthatóan el volt ragadtatva a gróftól, rajongó tekintetével követte minden lépését, és amikor a fiatalember felé nézett, csábosan mosolyogva dobálta a haját. Michael évtizedekkel idősebbnek érezte magát mindkettőjükénél. Nagyon rég volt már, hogy egy ifjú hölgy az ő figyelmét akarta felkelteni. És akkor is legfeljebb azért, mert az apja összevissza hazudozott családjuk anyagi helyzetéről.

Bár Appertan tudatában volt Miss Webster kitüntetett figyelmének, amikor menyasszonya épp nem tartotta szóval, tekintete a távolba révedt. Vajon a nővére miatt aggódik, vagy éppen a lebukástól fél?

Hogyan lehetne biztosítani, hogy egyszer se maradjon kettesben Ceciliával? Hiszen az öccse! Michael szövetkezett Talbottal és Mrs. Ellisonnal, hogy az úrnő sehová se mehessen kíséret nélkül, bár ha ezt Cecilia megneszeli, bizonyára felháborodottan tiltakozik majd.

Mrs. Ellison kíséerte a szalonba. Michael összeszorította a fogát, mert eszébe jutott, milyen vörös lett a házvezetőnő arca, amikor tájékoztatta, hogy Lady Cecilia nem az ő karján kíván bevonulni.

– Úrnőm nagyon zaklatott mostanában – szabadkozott Mrs. Ellison. – Adjon neki időt, méltóságos uram! Hozzászokott, hogy mindent egyedül csinál, szegénykém.

Michael vonakodva beleegyezett a dologba, és most, hogy Cecilia végre megérkezett, megkönnyebbülést érzett. A lady egy pillanatra megállt a küszöbön, és először az öccsére és Miss Websterre pillantott, akik csendesen beszélgettek, észre sem vették őt. Életteli kék szeme most szomorúnak és fáradtnak látszott. Michael el sem tudta képzelni, milyen érzés lehet azon aggódni, hogy talán a tulajdon öccse, akit részben ő nevelt fel, gonosztevő lehet.

Amikor az úrfi felnézett rá, Cecilia arca mosolyra derült. Bár öröme színlelt volt, Michael szíve mégis összefacsarodott az együttérzés és a vágyakozás furcsa elegyétől. Aranylő haját feltűzve viselte, néhány kedves, göndör fürt a nyakát csiklandozta. Kék ruhája kiemelte a szeme színét, felső részén gyöngyök csillogtak. Csupasz válla egyszerre láttatta sebezhetőnek és kívánatosnak. A kivágása pont olyan mély volt, amelyet egy férjes asszony még megengedhet magának, és az említett férjre meg is tette a hatását. A dereka igazán vékony volt, szoknyája kihangsúlyozta a csípőjét és kecses mozgását.

Amikor a tekintetük találkozott, mintha megállt volna az idő. Ha egy londoni bálon pillantotta volna meg őt, tudta volna, hogy számára oly elérhetetlen, akár egy istennő az egyszerű földi halandóknak. Csak homályosan észlelte, hogy Miss Webster elégedetten Lord Appertanre mosolyog, mintha helyeselné Cecilia választását. A gróf nem mosolygott vissza menyasszonyára.

De Cecilia a felesége, és mindent meg fog tenni, hogy így is maradjon, akármit gondol is a kedves sógor. Odabicegett hozzá, és meglepetésére a lady kecses pukedlivel üdvözölte, amitől még jobban be lehetett látni a ruhája kivágásába. A felismerés, hogy más férfiak tekintete is odatévedhet, keserű féltékenységet ébresztett Michaelben, és ettől nem volt elragadtatva.

Hogyan fogja elviselni, ha több ezer mérföld választja majd el tőle, és arra kell gondolnia, hogy ilyen öltözékben forog a társaságban?

– Igazán fess ma este, kedves lord – szolt hozzá Cecilia.

– Végre megérkezett a bőrönd a ruháimmal – felelte Michael. – Bombayben is jártunk estélyekre, de bizonyára kegyed is emlékszik.

– Valóban igyekeztünk a lehető legjobban leutánozni az itthoni társas eseményeket – felelte a lady.

Most, hogy ilyen közel volt, Michael észrevette hitvесе arcán a púderrel elfedett kék foltot. Gyengéden megérintette az ujjával, mire Cecilia megreszketett.

– Fáj? – kérdezte halkán.

A lady a fejét rázta.

– Csak ha erősen megnyomom.

Michael utoljára még végigsimított puha bőrén, aztán leengedte a kezét.

– Legyen óvatos! – figyelmeztette. – Ugye, tisztában van vele, hogy nem hagyhatja el egyedül a szalont?

– Igen, tudom.

Cecilia szinte megkönnyebbülni látszott, amikor Talbot bejelentette az első vendégeket. Az idős Mrs. Webster érkezett a fiával és a menyével, vagyis Miss Webster szüleivel. Olyan bizalmasan viselkedtek Appertannel, mintha már rég a családjukhoz tartozna. Mi a titka az ifjú grófnak, hogy mindenki így közelít hozzá? – tűnődött Michael ingerülten.

Ekkor Cecilia várakozásteljes és büszke mosollyal fordult felé, és a következő fél órában vagy két tucat barátjának és szomszédjának mutatta be. Michael tudta, hogy sokan közülük már nagyon szerettek volna vele találkozni, és feszengve tűrte, ahogy kíváncsian vizslatták. A családjával nem sokat forogtak a társaságban, miután anyja hozományát felemésztették a nemesi életmód költségei.

Szerencséjére katonai múltja most nagyban segítette, hogy megtalálja a helyét, hiszen Bombayben a néhai Appertan Gróf barátjaként sok estélyen megjelent. Most ő volt a fő látványosság, de nem vártak tőle egyebet, mint hogy érdeklődve hallgassa a társalgást, és válaszoljon a kérdésekre.

Meglepetésére az ifjú Appertan több cimborája is felbukkant, köztük Rowlandson is. Cecilia nem különösebben foglalkozott ezzel, bár Talbottal gyorsan egyeztetett a vacsora ülésrendjéről. Michael hűvös, éles, de haragtól mentes pillantásokat vetett Rowlandsonra, aki ettől furcsamód zavartnak tűnt.

Amikor Cecilia kicsit magára hagyta, átvágott a tömegen, hogy váltson néhány szót a fiatalemberrel.

– Meglep, hogy itt látom, uram – szólt hozzá alig leplezett megvetéssel.

– Bizonyos voltam benne, hogy pusztán tévedésből nem kaptam meghívást – felelte Rowlandson, zavartan keresve szemével a tömegben Appertant.

Michael elkomorodott.

– Talán elfelejtette, mi történt a fogadóban néhány nappal ezelőtt?

– Elég sokat ittam – vallotta be a fiatalember. – Emlékszem, hogy beszélgettünk, de arra már kevésbé, hogy miről. Remélem, nem sértettem meg uraságodat valamivel.

– Hogy engem? Rátámadt egy felszolgálólányra, és erről váltottam önnel néhány szót. Következményeket helyeztem kilátásba, ha ilyesmi még egyszer előfordul.

Rowlandson elsápadt.

– Igazán? Bocsásson meg, hogy nem emlékszem a történetekre.

A kezére nézett, mintha a konyakospoharat hiányolná belőle.

– Talán kevesebbet kellene innia – jegyezte meg Michael gúnyosan.

Persze az is lehet, hogy mindenre emlékszik, csak nem vallja be.

Talán ő és a cimborái még mindig haragszanak Ceciliára, amiért gyakorlatilag kitiltotta őket a kastélyból, és visszafogta öccse költekezését. Egy részeges ember könnyen gátlástalanná válhat. Aki képes egy felszolgálólány ártatlanságára törni, az talán nem áll messze attól sem, hogy ártani akarjon Ceciliának.

– Igaza van, uram – vont vállat Rowlandson. – Hagyom, hogy az ital elvegye az eszem, pedig nem lenne szabad.

Úgy látszott, lehet rá hatni, így Michael megpróbált ebből előnyt kovácsolni.

– Gondolom, nehéz ellenállni az alkoholnak, amikor Lord Appertan és a barátai egyik pohár itókat gurítják le a másik után.

Rowlandson bánatosan bólintott.

– Így van. Amikor látom, hogy ők semmit sem tagadnak meg maguktól, én sem bírok ellenállni.

– Ez a szerencsejátéokra is igaz? Láttam, hogy aznap éjjel többen kártyáztak, de nem tudom, Lord Appertannek ez mennyire volt ínyére.

– Hogy mennyire volt ínyére? – nevetett Rowlandson. – Ugyanúgy szeret fogadni, mint a többiek.

– Szóval az ilyesmi gyakran előfordul az önök társaságában?

– Pont olyan gyakran, mint bármelyik férfitársaságban.

– Gondolom, így hamar elfogy a havi járandóságuk.

Rowlandson elvörösödött, és kerülte Michael tekintetét.

– Velünk néha előfordul, de Appertan mindig észnél van.

Az őrnagy nem éppen ezt a jellemzést adta volna az ifjú grófról.

– Ezek szerint ő nem rabja a szerencsejátéknak?

– Tudja, hol a határ. Nem úgy, mint... néhányunk.

Michael nem gondolta, hogy Rowlandson arca még az előbbinél is vörösebb lehet. Lehalkította a hangját, mint aki nem akarja, hogy másik is meghallják.

– Aznap éjjel hölgytársaságot is vártak. Talán a gróf úr inkább a szórakozásnak ezt a formáját részesíti előnyben?

Rowlandson feszengeni kezdett.

– A hölgyeket mások rendelték oda, nem Appertan. A szebbik nemhez való viszonyulása megdöbbentően unalmas. Hűséges a menyasszonyához, ésatöbbi. Pedig az esküvő előtt mindenkinek joga van egy utolsó kis kalandhoz, nemdebár?

Szóval mindig észnél van, és húszéves létére még csak nem is szoknyabolond? Miért nem emlékezteti ez arra a Lord Appertanre, akit az elmúlt napokban megismert?

Michael körbenézett a szalonban.

– Nem sok barátját látom itt. Visszamentek Londonba?

– Néhányan igen, de a legtöbben egyórányira laknak innen. Régebben Appertan Hallban szálltunk meg, de az utóbbi időben...

Itt egy pillanatra elhallgatott, mintha nem akarna a ház úrnőjére a férje előtt panaszkodni.

– Persze nem róhatom fel Lady Ceciliának – folytatta végül, igyekeztén őszinte képet vágni –, hiszen a társaságból többen is csapták neki a szelet, és egyikük nem épp illendő módon fejezte ki szándékait. De Appertan nem árulta el, ki volt az. Bármelyik lehet azok közül, akik most legyeskednek körülötte, nem igaz? – biccentett a ház úrnője felé.

Michael odakapta a fejét. Cecilia a csillár alatt állt aranyló fénybe öltözve, és némelyik „legyeskedő” túlságosan is közel merészkedett hozzá. Bámuló tekintetükben csodálat és lemondás tükröződött, de ki tudhatta, mi jár a fejükben valójában?

Cecilia bájosan és szerényen mosolygott, mint aki már elfelejtette, milyen a hódolat tárgyának lenni. Michael elméjének hátsó zugából ekkor megszólalt egy hang: ez még egyszer nem történhet meg!

Azonnal megálljt parancsolt a gondolatnak, mintha egy elszabadult versenyló kötőfékjét rántaná meg. Cecilia nem olyan, mint az anyja, legfeljebb abban hasonlít, hogy ő is szép és gazdag.

Michael anyjáról fiatalkorában úgy hírlett, meglehetősen lazák az erkölcei, és könnyű prédának bizonyult hozományvadász apja számára, akinek a leány családja még hálás is lehetett, amiért megszabadította őket tőle.

Szégyenletes történet volt, Michael csak apja részegen elejtett szavaiból tudott róla. Még olyasmit is mondott, hogy Michael öccse, Allen talán nem is az ő fia. Michael viszont mindig is úgy látta, hogy anyja a lehető legtöbbet hozta ki a helyzetéből. Sosem panaszkodott, amiért vagyonuk fogyatkozásával egyre inkább kiszorultak a társaságból; sem amiatt, hogy a családja hallani sem akar róla.

Gyermekeit szeretettel, lelkiismeretesen nevelte.

Michael sikeresen számúzta gondolataiból az apja szájából elhangzott szörnyű vádakot, amíg a Ceciliát körülvevő hódolók seregét meg nem látta. Most már tudta, miért örült a lelke mélyén, amíg jelentéktelen külsejű

leánynak hitte, és miért döbbsent meg annyira szépsége láttán: megijedt, hogy ő is úgy jár, mint az apja.

Bár megfogadta, hogy nem követi el ugyanazt a hibát, végül ő is egy gyönyörű, vagyonos fiatal hölgyet vett el. Nem számított, hogy nem kért a hozományból. Egy külső szemlélő alighanem csak annyit látott az egészből, hogy ravaszul rávett a házasságra egy gazdag örökösöt.

A vendégek tekintetében most már nemcsak érdeklődést vélt felfedezni, hanem sötét feltételezéseket is, és beletelt egy kis időbe, amíg kiverte a fejéből ezt az ostoba gondolatot. Ő tudta magáról, hogy kicsoda, és hogy távolról sem olyan, mint az apja. Csak az számított, hogy Cecilia hogyan vélekedik róla.

– Lady Cecilia! – kiáltott ekkor egy fiatalember az ajtóból.

Michael nem látta, ki az, de hallotta, ahogy a vendégek döbbsenten levegő után kapnak, majd sustorogni kezdenek. A tömeg utat engedett egy szőke, kissé rendezetlen hajú fiatalembernek, aki boldogságtól ragyogó arccal, sietős léptekkel közeledett a ház úrnője felé.

– Lady Cecilia! – mondta ismét, megragadva a hölgy mindkét, kesztyűbe bújtatott kezét. – Tegnap érkeztem haza a Kontinensről, és egyenesen Enfieldbe jöttem, hogy láthassam kegyedet!

A szüleimmel még nem is beszéltem...

– Roger – érintette meg az ifjú karját idegesen egy idősebb hölgy. –

Nem is tudtam, hogy hazaértél!

– Tudom, anyám – felelte a fiatalember, de a szemét nem vette le Ceciliáról. – A házvezetőnő mondta, hogy itt vagy. Micsoda szerencse!

– Sürgősen beszélünk kell – mondta az anya, és segélykérően pillantott körbe a teremben, de ha a férje ott volt is, nem lépett elő.

– Lady Cecilia, ön elragadó – folytatta Roger, aki továbbra sem tudott elszakadni a látványtól. – Látom, már levetette a gyászt.

Michael feléjük bicegett, de nem sietett túlzottan, mert kíváncsi volt, hogyan folytatódik a jelenet. Cecilia ráemelte döbbsent tekintetét, és a férfi ráébredt, hogy nyilvánvalóan nem egészen érti Roger lelkesedését.

– Mr. Nash – kezdte a lady.

– Bizonyára megengedi, hogy alkalomadtán meglátogassam – vágott közbe Roger. – Elmehetnénk kocsikázni, és micsoda piknikeket tartottunk régen!

Mrs. Nash csak tátozott.

– Természetesen drága anyámat is magunkkal visszük gardedámnak – fordult hozzá ragyogó mosollyal a fiatalember. – Lady Ceciliára az illetlenség árnyéka sem vetülhet.

Michael odaért melléjük, meghajolt, majd belekarolt a feleségébe.

– Cecilia, kedvesem, bemutatna, kérem, az ismerősének?

Nash ránézett, és a ragyogó mosoly lassan lehervadt az arcáról, amikor végre megértette a helyzetet.

– Mr. Nash, engedje meg, hogy bemutassam a férjemet, Lord Blackthorne-t.

15. fejezet

Cecilia szinte szédült a fáradtságtól és a szomorúságtól, amikor látta, hogy Mr. Nash hitetlenkedve és zavarodottan bámul rá.

Nyilvánvalóan nem tudta, hogy férjhez ment. Annak idején nagy hévvel igyekezett elnyerni a kezét, de szüleinek engedelmességgel európai körútra indult, mert családjá túl fiatalnak tartotta ahhoz, hogy feleséget keressen magának.

Bizonyára hallotta, hogy Cecilia gyászol, ezért azt hitte, rengeteg ideje van az utazgatásra, és visszatérve ott folytathatja az udvarlást, ahol abbahagyta.

Most pedig ott állt előtte Lord Blackthorne, egyik kezével a botjára támaszkodva, de katonához méltó délceg testtartással, komoly és magabiztos arckifejezéssel, és érett férfiassága mellett Mr. Nash rajongó iskolásfiúnak tűnt. Ha Michael legalább egy kicsit elmosolyodott volna, talán könnyebb lett volna a fiatalembernek. De az is lehet, hogy inkább nehezebb. Az őrnagy pusztá megjelenése is harcra kész férfi benyomását keltette, mintha Mr. Nash versenybe szállhatna Cecilia kegyeiért, ő pedig állna a kihívás elébe.

Ez természetesen meg sem közelítette az igazságot. Roger Nash lánykorának távoli emléke volt, amikor tucatjával ostromolták a hozzá hasonló fiatalurak, ő pedig egyszerre találta ezt hízelgőnek és bosszantónak. Michael színre lépése most azzal fenyegette, hogy elveszti korábbi magabiztos, tartózkodó önmagát. Ellenállhatatlan erővel vonzotta magához, és már-már képes lett volna mindent kockára tenni, csak hogy... egymáséi lehessenek.

– Bocsásson meg, Lady Cecilia – mondta Mr. Nash mereven, aztán biccentett Michael felé. – És ön is, Lord Blackthorne, ha megsértettem volna. Nem volt tudomásom róla, hogy Lady Cecilia férjhez ment.

– Ez érthető – felelte Michael. – Én ugyanis Indiában tartózkodtam, amikor távházasságot kötöttünk.

Cecilia majdnem felszisszent Mr. Nash zavarodott arckifejezése láttán. Mintha nem értené, miért kötött így házasságot, amikor annyi helybéli fiatalember közül választhatott volna. Most is többen eljöttek korábbi hódolói közül. Hiszen szomszédok voltak – ha a szüleiket meghívta, őket sem hagyhatta ki.

Mr. Nash szertartásosan meghajolt.

– Fogadja jókívánságaimat, Lady Cecilia.

Aztán elvezette az édesanyját, aki láthatóan rettentő kínosan érezte magát.

– Jól van? – súgta oda Michael.

– Igen – nyomott el egy sóhajt a lady.

A férfi szinte védelmezően hajolt fölé – vagy inkább birtoklóan? Ki tudja, mit gondolnak a vendégek. Cecilia mindenesetre őszinte aggodalmat hallott a hangjában, és érezte, hogy erős karjával támaszt akar nyújtani neki. Eszébe jutott, ahogy reggel felnézett a gödör fenekéről a férfi elszánt, eső áztatta arcára. Soha életében nem örült még annyira senkinek.

– Úgy tűnik, nem egy fiatalember van a jelenlévők között, akit elszomorított házasságunk híre – jegyezte meg Michael komoran.

Cecilia a vendégek kedvéért megpróbált mosolyogni.

– Meglehet. De sok hölgy is van itt, akik most, hogy látják önt, úgy vélik, végül is jól választottam.

Michael értetlenül bámult rá, mire a lady szomorúan ingatni kezdte a fejét.

– Ön, kedves uram, meglehetősen jóvágású férfi, és vikomt. Én pedig egy gróf lánya vagyok, szép hozománnyal. Mindketten köthettünk volna hagyományosabb módon is házasságot.

– Jóvágású férfi vagyok? – vont a szemöldökét Michael.

– Arra vágyik tán, hogy legyezgessem a hiúságát? Csak arra utaltam, hogy miután az ismerőseim látták önt, már kevésbé tartanak különcknek, amiért a felesége lettem.

A férfi arca ismét ritkán látott, halvány mosolyra derült.

– Tehát frigyünk különcségből kötöttet?

– Nem, az irányítás miatt – suttogta Cecilia, és hirtelen nedvességet érzett a szemében. – Azt hittem, ha egy távoli országban élő férjet választok, én irányíthatok. Ahogy, azt hiszem, Oliverrel is teszem, bár nem szándékosan alakítottam így a dolgokat.

A férfi nem szólt erre semmit, csak átható tekintettel nézte őt, mintha laboratóriumi kísérletet figyelne meg.

– De valójában semmit sem tudok irányítani, igaz? – kérdezte Cecilia, jól begyakorolt műmosolyra húzva a száját.

– Ez nem igaz – felelte Michael komolyan. – Egy egész grófi birtok fölött uralkodik. Nem tudom, hányan vették ezt észre a jelenlévő férfiak közül.

Cecilia vállat vont, de az elismerő szavak titkon büszkeséggel töltötték el.

– Ami pedig az egész háznépet aggasztó rejtélyt illeti, meg fogjuk oldani, hogy ön se nyugtalankodjék.

– Nyugtalankodni? Az enyhe kifejezés – felelte Cecilia, aztán dermedten kapaszkodott férje karjába, amikor meglátott valakit közeledni. – Itt jön egy korábbi udvarlóm, aki a „nem” választ sosem fogadta el egykönnyen. Most talán hasznomra lesz az ön jelenléte.

Michael szeme huncutul megcsillant.

– Ha egy gyönyörű nő akar használni, nem bánom.

Cecilia felhúzta a szemöldökét.

– Használni? Milyen gonosz kifejezés!

– Sok más értelme is lehet, amelyeket szívesen bemutatnék önnek.

A lady nem teljesen értette, mire céloz a férfi, de azt sejtette, hogy valami illetlenségre, amit mégis valahogy... izgalmasnak érzett.

Micsoda örült nap ez, néha még a saját gondolatait sem tudja értelmezni!

A vacsoráig hátralevő fél órában Cecilia úgy csimpaszkodott férje karjába, mintha támasz nélkül nem tudna megállni a lábán. Úgy tűnt, a kissé már becsípett Oliver remekül mulat magában a jeleneten, Penelope pedig kíváncsian mosolygott rájuk. Michael hatalmas természetével veszedelmes férfi benyomását keltette, aki azonban mindig ügyelt a civilizált viselkedésre, bár ez csak vékony fedőrétegnek tűnt rajta. A lady örült, hogy

férje olyan fenyegetően tornyosul a tömeg fölé, amelyben már szinte senkiről sem tudta, megbízhat-e benne.

Ezek a szomszédai – lehet, hogy egyikük meg akarja ölni? Talán jobb is lenne, ha így lenne, mert akkor legalább nem az öccse lenne az. Ó, Istenem, csak ne az öcsém legyen az!

Oliver a gyámja, Lord Doddridge mellett állt. Utóbbi még mindig olyan zavart és aggodalmas képet vágott, mint amikor kiderült, hogy Cecilia verembe esett. Halkan magyarázott valamit Olivernek, aki végig a poharába bámult, és időnként szórakozottan bólintott. Vajon Lord Doddridge aggódik-e amiatt, mi lesz a birtokkal, ha Cecilia kezéből kikerül az irányítás? Az ő teendői bizonyára megszorodnának, hiszen akkor gyakrabban kellene ellenőrző látogatást tennie.

Hacsak nincs köztük valami titkos megállapodás. Jaj, bárcsak le tudná állítani ezeket a gondolatokat!

Talbot végre bejelentette, hogy a vacsorát feltálalták. Cecilia igyekezett az evésre összpontosítani, nem pedig a férjére, aki Penelope mellett ült, de mintha szándékosan átbeszélte volna a feje fölött, a másik oldalán ülő Lord Carringtonnal társalognak, aki korábban szintén Cecilia udvarlója volt.

Tavaly még Hannah-t ültette volna Michael mellé, hogy így tegye zökkenőmentesebbé beilleszkedését a társaságba. Sosem gondolta volna, hogy Penelope ilyen könnyen átveszi majd elhunyt nővére helyét mind a közösségben, mind az ő szívében. Néha szinte el tudta hitetni magával, hogy meg sem történt a szörnyű tragédia.

Nem hallotta, miről beszélget Michael, ezért apja két barátjának eszmecserejét kísérte figyelemmel. Az idős úriemberek talán nem is voltak tudatában, milyen hangosan társalognak a néhai Lord Appertan Indából küldött leveleiről.

– Nem olyan, mint képzeltem – jegyezte meg Sir Eustace Venn reszketeg hangján.

Cecilia rájött, hogy a férjéről beszélnek, ezért úgy tett, mintha az asztalon sorakozó ételek kötnék le minden figyelmét. Az inasok épp a levest merték ki a vendégek tányérjába.

– Nagyon fiatalnak látszik – tette hozzá a csontos, beesett arcú Mr. Garnett. – Nem nézném ki belőle, hogy olyan tapasztalt és tehetséges katona, amilyennek Lord Appertan leírta.

Néhány vendég erre Ceciliára nézett, de egyikük sem intette csendre az idős urakat, és ő sem szándékozott kínos helyzetbe hozni őket. Valójában furdalta az oldalát a kíváncsiság, hogy mit mondanak még.

Sir Eustace hangosan szürcsölte a levest, aztán mindenki megkönnyebbülésére használatba vette a szalvétát.

– Könyörtelenül kitartó: így jellemezte Lord Appertan. Mindig többet tett, mint amit kértek tőle. Mind puskával, mind karddal halálos ellenfél.

– Nem fél használni a fegyvereit – tromfolt rá Mr. Garnett. – Egy alkalommal kifogyott a lőszere, és egy embert a bajonettjével szúrt le, a másikat meg a kardjával, szinte egyszerre. Rajta bezzeg egy karcolás sem esett. Kíváncsi lennék, hogyan sérült meg a lába.

A lady összerendezte a véres történetet hallgatva, aztán a férjére pillantott, aki elegáns alkalmi öltözéket viselt ugyan, de az arca olyan komoly volt, akár egy ítélőbíróé. A legtöbb hölgy bizonyára nem szeretne volna azt hallgatni, hogy a férje hogyan végzett ellenségeivel – de őt megnyugtatta, hogy Michael nem fogja feladni, amíg ki nem deríti, ki akarja őt bántani.

Most egy futó pillanatra Cecilia szemébe nézett, és a tekintete tele volt melegséggel és megértéssel.

Arra a röpke másodpercre a lady szinte biztonságban érezte magát.

De nem feledhette, hogy nincs biztonságban. Újra végigjáratta tekintetét kedves szomszédain, azon tűnődve, vajon egyikük gyilkos terveket sző-e ellene.

* * *

Vacsora alatt Michael azon igyekezett, hogy amennyire lehet, megismerje Lord Carrington jellemét. Penelope, aki kettőjük között ült, próbált részt venni a társalgásban, de az őrnagy legszívesebben rászólt volna, hogy maradjon csendben, mert a saját kérdéseit szándékozott feltenni. Meg akarta tudni, milyen ember Cecilia volt udvarlója. Vacsora után a kártyaasztalnál is csatlakozott a lordhoz.

Carrington meglehetősen arrogáns ember benyomását keltette, aki azt hiszi, mindent megkaphat, amit csak akar.

Cecilia mégsem az övé lett, gondolta Michael elégedetten, aztán majdnem megmosolyogta saját magát. Hiszen ő sem mondhatta, hogy Cecilia az övé volna.

Carringtont végül kizárta a gyanúsítottak köréből, mert kiderült, hogy jegyben jár egy ifjú hölgygel, akinek egy évig udvarolt.

Fél füllel hallotta, ahogy Cecilia aznapi balesetéről beszél a kíváncsi szomszédokkal, akik hallották hírét, hogy beleesett egy gödörbe. Olyan viccesnek állította be az esetet, mintha szó sem lett volna semmiféle veszélyről. Ha a tettes is a hallgatóság között volt, bizonyára megnyugodott, hogy senki sem tud gonosz tervéről.

Idővel a vendégek kezdtek elszállingózni. Talbot egymás után jelentette be, kiért érkezett meg a kocsis. Amikor az utolsótól is elköszöntek, Oliver pedig elment mulatni a barátaival, Michael látta, hogy Cecilia válla előreesik, mintha belefáradt volna, hogy büszkén kihúzza magát. A cselédlányok elkezdtek csendesen összeszedni az üres poharakat.

Michael átkarolta Cecilia derekát.

– Felkísérem a szobájába?

Még csak el sem húzódott tőle, ami jelezte, milyen kimerült lehet.

– Ha óhajtja, a karomban is felcipelhetem.

A lady erre halványan elmosolyodott.

– Nem, köszönöm, a lábaim még elbírnak – felelte, de az ellen nem tiltakozott, hogy Michael belekaroljon, és úgy vezesse az ajtó felé.

A lépcsőnél kaptak Willtől egy gyertyatartót, és úgy mentek tovább a családi szárnyba. Cecilia hálószobájában Nell a kandalló előtt bóbiskolt, de amint beléptek, mosolyogva felpattant. Michael magukra hagyta őket, és a saját szobájába ment, ahol Tom várta.

Will-lel felváltva láthatóan azon igyekeztek, hogy Lord Blackthorne komornyikjainak fogadja őket. Michael csak a zakóját és a csokornyakkendőjét vette le, aztán elküldte Tomot. Türelmetlenül járkált fel s alá, míg kopogtatást nem hallott.

– Mára végeztem – jelentette Nell.

Michael jó éjszakát kívánt neki, aztán az öltözőszobába ment, és bezörgetett Cecilia ajtaján.

Sokáig várakozott, olyannyira, hogy már-már azt hitte, felesége nem vesz tudomást a kopogásról. A keze már a kilincsen volt, amikor a lady kikiáltott:

– Jöjjön be, Michael!

A férfi belépett, és becsukta maga mögött az ajtót, majd nekitámasztotta a hátát, hogy uralmat vegyen magán. Cecilia vékony hálóköntöse csak még jobban kihangsúlyozta, milyen kicsi és törekeny. Aztán eszébe jutottak a gödör oldalába vájt lyukak, amelyek segítségével ki akart mászni. Sokkal erősebb, mint amilyennek látszik.

De most, hogy már letörölte arcáról a púdert, élesen sötéltett bőrén a kék folt, emlékeztetőül egy ismeretlen személy kegyetlenségére.

Cecilia a szoba közepén állt, bájos fejecskéjét kissé oldalra döntve.

– Talán elfelejtett valamit, uram?

– Talán inkább ön felejtett el valamit, ha azt hitte, egyedül hagyom éjszakára.

Cecilia zavart izgatottságot érzett, ami szokatlan volt egy olyan hölgy számára, aki minden helyzetben feltalálja magát. Michael közelebb lépett hozzá, hófehér ingének kigombolt gallérja látni engedte erős, napbarnított nyakát. Sötét szemével úgy nézte, mintha rá tudná venni... bármire.

– Michael, hiszen itt alszik a szomszéd hálószobában. Szerintem...

– Az utóbbi két éjszakát az öltözőszoba kanapéján töltöttem.

Cecilia szeme elkerekedett.

– Erről mit sem sejtettem.

– Mégsem tudtam megvédeni, igaz? Mostantól fogva vagy a legmegbízhatóbb szolgálói közül valaki, vagy pedig én leszek ön mellett, minden egyes pillanatban.

Cecilia tiltakozni szeretett volna. Úgy érezte, kezdi elveszteni az irányítást az élete fölött. De ostobaság lett volna veszélybe sodornia magát, csak hogy ő diktálhasson.

– Visszahívhatom Nellit – vetette fel.

– Erre semmi szükség.

A lady pillantása önkéntelenül is az ágyra esett.

– Van itt egy dívány – mutatott az ablak alatt álló bútorra Michael, amelyen elheveredve kényelmesen lehetett olvasni. – Sosem kényszeríteném önt semmire, amire nem áll készen.

Hosszú másodpercekig csak bámultak egymás szemébe, kettejük akaratának néma összecsapásában, amelyet a lady ezúttal nem nyerhetett meg.

– Hát legyen – dünnyögte.

Levett az ágyról egy párnát és az ágytakarót, és a díványhoz vitte.

Michael le akarta teríteni a takarót, de Cecilia nem engedte: ő rendezgette el. A férfi a botjára támaszkodva nézte.

– Nem arról van szó, hogy ne tudná maga megcsinálni – szabadkozott Cecilia. – Csak asszonyként ez az én kötelességem.

– Kötelesség – ismételte Michael lassan. – Érdekes szavazás.

– Nem *arra* az asszonyi kötelességre gondoltam – jött zavarba a lady.

– Cecilia – fogta meg gyengéden a karját Michael. – Kegyed mindent túlságosan komolyan vesz.

– Miért, ön talán nem? – pillantott hátra Cecilia a válla fölött, és még egyszer megigazította a párnát.

– Én is hajlamos vagyok a túlzott komolyságra, és talán emiatt ismerem fel, ha valaki szintén ezzel küzd.

– Képzelve – kezdte Cecilia mintegy mellékesen –, apám két régi barátja önről beszélgetett vacsora közben. Azt hiszem, ők is úgy vélik, hogy uraságod túlságosan komoly.

Michael lassan bólintott, de nem szólt.

– Nem is kíváncsi, miket mondtak?

– Nem hozta volna fel a témát, ha nem akarná elmesélni.

Cecilia a szemét forgatta.

– Elismerően szóltak az ön harctéren tanúsított könyörtelen kitartásáról, és több példát is említettek arra, hogy nem szokása feladni.

A férfi ismét némán bólintott.

– Hogyan várhatja, hogy megbízzak önben, ha nem hajlandó beszélgetni?
– sóhajtott ingerülten Cecilia.

– Nem sokat mondhatok, mert a háborús élményeim nem szeretném megtárgyalni kegyeddel. Nem fogom részletezni, milyen borzalmakat láttam, és mit kellett megtennem azért, hogy az embereim életét megvédjem.

Cecilia meglepve bámult rá. Apja mindig szívesen mesélt katonatörténeteket, bár civilek előtt szelídebb változatban adta elő azokat. Ha Michael csak szerénységből hallgat, azon nem csodálkozott volna, mert már többször is tanújelét adta, hogy nem az a hencegős fajta. Itt azonban, úgy tűnt, más is áll a háttérben.

– Úgy véli, nem érteném meg, hogy sok esetben nem volt választása, amikor cselekedni kellett? – kérdezte csendesen. –

Magam is éltem Indiában, ha elfelejtette volna, és apám sokszor olyasmiket is elmesélt, amikről talán jobb lett volna hallgatnia.

Michael egy darabig kifejezéstelen arccal bámult rá, mielőtt megszólalt:

– Bizonyos dolgokat épp elég volt átélni. Miért akarnám újra feleleveníteni őket?

A lady érezte, ahogy az együttérzés a szívébe markol, és jól tudta, mennyi áldozattal járt a haza szolgálata. Ha Michael nem akar róla beszélni, milyen joggal faggatná, vagy követelné, hogy feleljen a kérdéseire? Hacsak nem azért, mert szeretett volna neki lehetőséget adni, hogy könnyítsen lelki terhein.

Jóságos Teremtő, csak nem azért akarja elnyerni a férje bizalmát, mert ő is kész megbízni benne?

Mintha olvasna a gondolataiban, Michael megkérdezte:

– Ez azt jelenti, hogy hajlandó velem beszélgetni arról, milyen a kapcsolata az öccsével?

– Már elmondtam önnek – felelte Cecilia kurtán, és elkezdte elfújni a gyertyákat.

A férfi mozdulatlanul figyelte.

– Cecilia, ön megengedte nekem, hogy ma éjjel itt maradjak. Ez arra enged következtetni, hogy már nem tart attól, hogy ártani akarnék kegyednek. Boldog vagyok, hogy sikerült elnyernem a bizalmát.

– Attól, hogy nem gondolom gyilkosnak, még nem feltétlenül bízom önben – vágott vissza a lady.

Most először a férfi arcát igazi mosoly ragyogta be, tele örömmel és gyengédséggel. Cecilia lélegzete elakadt, és tudta, hogy Michael nagyon ritkán mutatja meg lényének ezt a részét a külvilágnak. De neki megmutatta.

– Ma este megbízott bennem, hogy távol tartom a régi udvarlóit – mutatott rá a férfi.

Ezt értelmetlen lett volna tagadni.

Michael lassan közelebb lépkedett.

– Úgy érzem, kihasználtak – dünnyögte tréfásan.

Cecilia az ajkába harapott, hogy elnyomjon egy mosolyt.

Derülsége azonban hamar izgatott bizonytalanságba váltott, amikor a férfi egyre közelebb jött, ő pedig hátrálni kényszerült a dívány széléig, majd a lendülettől lehuppant rá. Michael ott állt fölötte, kezét a háttámlán nyugtatva.

– Azt hiszem, ezért jár nekem valami – folytatta.

Gyengéden végigsimított Cecilia arcán, majd ujjait a hajfonatai közé csúsztatta. A következő pillanatban a lady hajfürtjei kibontva omlottak a vállára.

– Gyönyörű a haja – lehelte Michael.

Tekintetével szinte felfalta Ceciliát, akit rémület helyett az érintéshez viszonyítva aránytalan izgatottság fogott el. Még egyetlen férfi sem keltett benne ilyen érzéseket – talán ezért nem sikerült egyik ifjú udvarlónak sem elnyernie a kezét.

Ez volna a vágy? Ez a gyötrő sóvárgás, hogy még többet tapasztaljon? Mindig is kíváncsi természet volt, de ennyire még sosem akart felfedezni semmit.

– És mit gondol, mivel tartozom önnek? – suttogta a férfi szemébe nézve.

– Legalább egy csókkal – felelte Michael.

Azzal közelebb hajolt, míg lélegzetük egymásba olvadt. Ezúttal nem várt válaszra, de Cecilia nem is tudott volna megszólalni az izgalomtól. Ahogy ajkuk összeért, a korábbi gyengéd, óvatos csókra számított, de ez most

egészen más volt, heves és sürgető, mintha egy kalóz venné birtokba vágyai tárgyát, amíg végül a nyelvük is egymásra talált.

Ceciliának eszébe sem jutott tiltakozni, olyan elemi erővel ragadta magával a férfiből sugárzó szenvedély és, mint döbbenten ráébredt, a saját vágya is. Azon kapta magát, hogy keze felfelé kúszik Michael karján, és szorosán magához öleli.

Michael leereszkedett a dívány karfájára, és tovább csókolta, lassan hátradöntve a párnára. Ajkával felfedezte az álla vonalát, aztán a nyakát kezdte ízlelgetni. Cecilia torkából halk, vágytól ittas hangok törtek elő, amelyektől egy hölgynek el kellett volna szégyellnie magát, de ő mégsem jött zavarba. Magához szorította Michael fejét, ujjait dús, puha hajába temette. A férfi szája egyre lejjebb és lejjebb kalandozott, és szétnyitotta a hálóköntösét. Cecilia lélegzet-visszafojtva várta, mi fog történni, és tudta, hogy meg kellene állítania, hiába súgta egy kis hang a fülébe, hogy hiszen a férje.

Újabb és újabb csókok pettyezték végig hálóinge kivágását, és ő még többre vágyott, bár nem tudta, pontosan mire. A férfi ajka ekkor a vékony hálórúhán keresztül a keblét kezdte becézgetni, ő pedig hátrahajtotta a fejét, és a gyönyör meglepetéssel vegyes kiáltása szakadt fel belőle. Sosem gondolta volna, hogy létezik ilyen mindent elsöprő érzés, amely még csak fokozódott, amikor Michael keze a másik keblére vándorolt, és gyengéden masszírozni kezdte, míg Cecilia egész testében reszketett, és sóváran még többet követelt.

Kezét a férfi inge alá csúsztatta, hogy érezze forró bőrét. Michael felült, és egy mozdulattal megszabadult az ingétől. Cecilia csodálkozó tekintetét végigjáratta izmos mellkasán és a hegeken, amelyek a vállán, a karján és a bordái fölött húzódtak.

– Ó, Michael – suttogta, végigsimítva a legmélyebb sebhelyen –, mennyire fájhatott!

Cecilia felült, a férfi tekintete pedig kifejezéstelenné vált. Azt hitte, megtört a varázs, és az éjszaka már nem tartogat többet számára. De Cecilia lecsúsztatta a válláról a hálóköntöst, és Michael szemében újra kigyúlt a láng.

Megkönnyebbülve, vágytól ittasan suttozta a nevét, amitől Cecilia úgy érezte, a férfi számára ő az egyetlen nő a világon, és nincs halandó, aki nála fontosabb lenne neki.

Michael ekkor kibontotta a hálóingét összefogó szalagot, és Cecilia hófehér keblei szabaddá váltak. Szinte rémisztő volt ez a ruhátlanság, de a férfi keze és szája hamarosan betakarta csupasz bőrét, majd vágytól reszkető testét egészen megszabadította a selyem fogságából, és forró bőre egybeolvadt az övével. Aztán ölbe kapta Ceciliát, és az ágyhoz vitte, ahol gyengéden lefektette.

Cecilia ruhátlanul, kibontott hajjal hevert, és nézte, ahogy Michael is leveszi a nadrágját. Életében először látott férfit mezítelenül.

– Ó, Michael! – sóhajtott fájdalmasan, amikor meglátta, hogy a combján is hosszú vágások éktelenkednek.

Meg akarta érinteni őket, de a férfi elkapta a kezét.

– Ne most – suttozta. – Nekem ezek mit sem számítanak.

Hamarosan Cecilia is elfeledte a sebhelyeket, mert Michael teste szorosan hozzásimult, és a bőrén érezte lángoló bőrét. Annyira más volt, mint ő: ahol ő puha volt, ott a férfi kemény.

Újra csókolni kezdte, míg egészen megrészegedett, és egy épkézláb gondolat nem maradt a fejében, csak a mindent elborító, izzó sóvárgás. Szorosabban ölelte a férfit, és még közelebb akart kerülni hozzá.

Michael válaszolt a közeledésére, mind szorosabban nyomulva hozzá, mire egy egészen új, mélyebb vágy ragadta magával, és felkiáltott.

– Kérlek, Michael, mondd meg, mit kell tennem!

A férfi halkán belekacagott a nyakába, ő pedig döbbenten nézett fel rá. A tekintete csupa nevetés volt és csupa melegség.

– Mindent megmutatok – suttozta –, de ne siessük el. Hiszen egy életen át vártam rád!

Azzal kicsit távolabb húzódott, mire Cecilia újra magához akarta szorítani.

– Még nem, kis kíváncsi! Itt most én parancsolok.

Aztán újra csókolni kezdte, és keze felfedező útra indult a testén, amíg Cecilia minden óvatossága elpárolgott. Egészen átengedte magát a gyengéd

érintéseknek. Arcát a férfi vállába temette, mert nem bírta a szemébe nézni, miközben ilyen illetlen és csodálatos dolgokat művelt vele.

A vágy és öröm egészen magával ragadta, amíg már levegőt is alig kapott. A férfi eleinte gyengéden becézgette, majd egyre hevesebben, aztán végül újra fölé hengeredett.

Cecilia a nevét kiáltotta, miközben Michael ránehezedett, és testük összeforrt. Cecilia a reszkető vágy közepette pillanatnyi fájdalmat érzett, de inkább meglepetést, hogy ők ketten így egybe tudtak illeszkedni.

– Jól vagy? – kérdezte Michael, és megcsókolta.

– Jól vagyok. De kérlek...

A férfi mozogni kezdett, egyre gyorsabban és gyorsabban, míg Cecilia már azt sem tudta, hol ér véget a gyönyör egyik hulláma, és hol kezdődik a következő.

Tudta, hogy Michael is azt érzi, amit ő, amikor hangosan felnyögött, és arcát a vállába fúrta. Aztán lihegve elernyedtek, és Cecilia csak bámulta a férfit, csodálattal teli tekintettel.

16. fejezet

Ahogy Michael Cecilia nedves, kipirult arcát nézte, nem is emlékezett rá, mikor érzett utoljára ilyen békességet. A teste még égett a szenvedélytől, és szívesen újrakezdte volna, de a felesége most volt először férfival. Végre igazán a felesége lett.

Cecilia tágra nyílt szemmel fürkészte az arcát, mintha mély álomból riadt volna föl. Michael óvatosan visszahúzódott, és máris hiányzott neki, hogy testük egybeforrjon. Mintha egész életében őt kereste volna. A hátára fordult, és magához ölelte hitvesét. De Cecilia feszültnek tűnt, mintha az első meggondolatlan mozdulatára menekülni akarna. Michael szólni sem mert hozzá, csak csendesen simogatta a haját.

Meglepetésére Cecilia szeme lassan lecsukódott, és egyetlen hang nélkül álomba szenderült.

Amikor nőkkel került kapcsolatba, mindig is ő volt a csendes fél, ezért most meglepte Cecilia hallgatagsága. De felesége napok óta az életéért aggódik, talán éjszakákat töltött álmatlanul forgolódva, fülelve, nem hall-e közeledő lépteket. Bűnbánóan gondolt arra, hogy maga is nemegyszer járkált az ajtaja előtt – meg akarta védeni, de lehet, hogy ezzel meg is ijesztette.

Felkönyökölt, elfújta az utolsó gyertyát, aztán elrendezte a takarót kettejük fölött. Megcsókolta hitvese selymes haját, és csendben megígérte neki, hogy soha többé nem kell egyedül maradnia az aggodalmaival.

* * *

Cecilia lassan ébredezett, egész testét melegség járta át, és meglepődve látta, hogy az ablakon beragyog a nap. Elfelejtette behúzni a függönyt. És még életében nem kelt ilyen későn.

Aztán egyszeriben minden érzéke kiélesedett, amikor rádöbbsent, hogy az oldalán fekszik, Michael szorosán a hátához simul, egyik karjával átfogva a derekát, kezét a keblén nyugtatva, és egyikükön sincs ruha.

Teste megfeszült a megdöbbenéstől és a megbánástól. Michael halkan horkolt a fülébe. Felsőhajtott, és alig állta meg, hogy fájdalmasan fel ne

nyögjön, amivel bizonyára felébresztette volna a férjét.

Mit tett?

Elhálták a házasságot, így az érvénytelenítés többé szóba sem jöhetett. Az éjszaka emlékei egészen összekuszálták háborgó érzéseit. Úgy viselkedett, mint egy állat, hagyta, hogy teljesen eszét vegye a vágy, és megengedte, hogy Michael megtegyen vele...mindent.

Nem tagadhatja, hogy jó érzés volt, de megbocsájthatatlan, hogy ideáig süllyedt.

Nem maradhat ilyen közel a férfihoz, nem akarhatja őt ennyire, nem függhet tőle. Michael vissza fog menni Indiába, ő pedig nem tart vele. Lehet, hogy házasok, de attól még nem kell elveszítenie önmagát, és nem kell kétségbeesnie attól, hogy a férje elutazik. Úgy él tovább, ahogy eddig, saját kezében tartja az irányítást, és uralni fogja az érzéseit. Nem engedheti meg magának, hogy beleszeressen, hogy vágyjon utána – ezt Michaelnek is meg kell értenie.

Csak ahhoz kell a segítsége, hogy kiderítse, ki akar ártani neki.

De magasságos ég, milyen csodálatos érzés volt hozzásimulni csábító, forró testéhez! Szívesen átadta volna magát neki újra, hogy elsöprő férfiassága ismét vad szenvedélybe sodorja. Ehelyett összeszorította a fogát, és lassan az ágy széle felé araszolt.

Michael utánanyúlt, és visszahúzta.

– Jó reggelt, kedves feleségem – suttogta a fülébe.

Cecilia megreszketett, és úgy érezte, a mély hang behatol a bordái alá. A férfi keze már nem pihent a keblén, hanem simogatni kezdte, aztán más, érzékeny testtájakra vándorolt, a gyönyör izzó lángcsóváját húzva maga után.

Cecilia ellökte magától, és azonmód kipattant az ágyból.

Ruhátlanul, szédelegve állt a szőnyegen. Hol a hálóinge és a köntöse, amelyeket oly meggondolatlanul dobott le magáról az éjjel?

Michael félkönyökre támaszkodott, és gyönyörködve nézte.

– Csoda szép vagy így, napfénybe öltözve – mondta.

Cecilia ösztönösen eltakarta magát a kezével. A férfi felnevetett, és jólesően nyújtózkodott egyet. Cecilia megkövülten nézte, és

megdöbbenésére nagyon tetszett neki, ahogy az izmos férfitest nőies ágyneműi közt pihen.

Michael rávigyorgott, mint aki olvas a gondolataiban. Megbűvölte a látvány: a komor katonából a mosoly boldog szeretőt varázsolt.

Ceciliának megint az az érzése támadt, hogy rajta kívül senki sem láthatta még a nyugodt, elégedett Michaelt. Furcsa, édesen szomorkás érzés volt, amitől menten zavarba is jött, és sietve magára kapta a köntösét. Csak akkor merte kiengedni visszafojtott lélegzetét, amikor már az övet is megkötötte a derekán. Egy pillanatra behunyta a szemét.

Aztán hatalmasat ugrott, amikor a férfi mögé lopakodva hátulról hirtelen átölelte.

– Gyere vissza az ágyba! – kérte.

– Nem tehetem! – kiáltott Cecilia.

Michael elengedte, és Cecilia csak egy villanásnyi ideig pillantott rá, aztán teljesen elfordult tőle. De ennyi is elég volt, hogy lássa, mint hervad le férje arcáról az öröm.

– Kérem, vegye fel a nadrágját! Nem tudok beszélgetni, amíg... így néz ki.

Kis idő után a férfi halkán megszólalt:

– Jól van, most már felöltöztem. Beszélhet hozzám.

Cecilia megfordult, és látta, hogy a férfi nadrágban, de csupasz felsőtesttel áll ott, a botjára támaszkodva. Egy pillanatra megjelent lelki szemei előtt a combját éktelenítő, szörnyű sebhely. De most nem engedheti meg magának, hogy megsajnálja.

Nem tudott ránézni erőteljes, csupa izom mellkasára. Inkább bátran a szemébe fúrta a tekintetét, és igyekezett nem elszomorodni, amiért nem lát benne érzelmet. Néhány pillanattal ezelőtt még olyan boldog volt, de nem ringathatta abba a hitbe, hogy mostantól ilyen lesz az életük.

– Azt hiszem, megkapta, amit akart: a házasságunk immár visszavonhatatlan – mondta, és igyekezett megőrizni hangja szokásos szenvtelenségét. – Tudom, hogy én kezdeményeztem ezt a frigyet – tárta szét a karját –, de meg is akartam szüntetni, ön viszont elcsábított.

– Kegyed a feleségem. Mégis mit várt tőlem? Nem kényszerítettem, hogy szeretkezzen velem.

– Tudom – suttogta Cecilia –, nem is vádolólok semmivel.

Michael válla leereszkedett a megkönnyebbüléstől, és közelebb lépett.

– Akkor miért olyan zaklatott? – kérdezte halkán.

– Mert az, hogy együtt voltunk, semmit nem változtat meg köztünk! Ezt önnek is be kell látnia. Nekünk nem adathat meghitt családi boldogság. Ön visszatér Indiába, én pedig itt maradok.

A férfi felsóhajtott.

– Azt hittem, az éjszakánk után ráébred, hogy összetartozunk. Amikor Oliver nagykorúvá válik, átveszi a birtok irányítását. Kegyed szabadon utazhat.

– Először azt mondja, az öcsém talán az életemre tör, aztán meg úgy beszél róla, mintha felelősségteljes birtokos lenne. Most akkor melyik?

– Nem tudom – ismerte be Michael. – Először kiderítjük, ki akar ártani önnek, aztán majd megoldjuk a többit is.

– Én már tudom, hogyan akarom megoldani a többit – szögezte le Cecilia, és igyekezett nagyon határozottnak tűnni. – Önnek ott a hivatása, nekem pedig itthon a helyem. Nem tehetem kockára ilyen sok ember megélhetését azzal, hogy magára hagyom a birtokot.

– Én sem hagyhatom magára a családomat jövedelemforrás nélkül – sóhajtott a férfi. – Épp elkezdtem befektetni egy kisebb hajózási társaságba Indiában. Talán idővel...

– Csak úgy feladná a hivatását, amelyben oly kiemelkedően teljesít? – vonta kérdőre Cecilia. – Vagy azt gondolja, boldogan önnel tartanék Indiába? Nos, ez biztosan nem fog bekövetkezni. Az a föld az öcsém, az anyám, és végül még az apám életét is elvette. Tönkretette a családkunkat. Még egyszer nem hagyom, hogy ezt tegye velem.

Csak bámultak egymás szemébe, és Cecilia igyekezett összeszedettnek tűnni, de érezte, hogy kibuggyanni készülnek a könnyei, és tudta, hogy kivörösödött az orra.

Ekkor kopogtak az ajtón, amitől összerezzen.

– Kinyithatom a saját szobám ajtaját? – kérdezte. – Nem hiszem, hogy egy támadó először illedelmesen bezörgetne.

– Dehogynem, ha tudja, hogy így elaltathatja a gyanakvását – felelte Michael. – Ki az? – kiáltotta aztán.

– Nell, uram!

– Még bőven van megbeszélnivalónk jelenlegi helyzetéről – mondta, miközben gyorsan felhúzta az ingét, és betúrta a nadrágjába.

Cecilia szinte viccesnek találta a szavait. Most már könnyebb volt elfelejteni, hogyan csókolta az éjjel, mintha akkor egy másik ember lett volna.

– Ha megengedi, előbb felöltöznék. Hozatok fel reggelit, és nyugodtan beszélgethetünk itt fent, anélkül, hogy megzavarnának.

– Jól van.

– Gyere be, Nell! – kiáltott a komornának Cecilia, igyekeztén palástolni megkönnyebbülését.

Amikor a lány belépett, a lady tudta, hogy az arca feltűnően piros lehet. Az ágytakaró a díványon hevert összegyűrve, és rémületére meglátta a hálóingét mellette a padlón.

– Kértem önnek egy fürdőt, Lady Cecilia – mondta Nell. – Lord Blackthorne, Will önnek is melegíti már a vizet.

– Köszönöm, Nell – felelte a férfi.

Cecilia döbbenetére ekkor megragadta a kezét, és megcsókolta. El akarta húzni előle, és dühösen kérdőre vonni, hogy hallott-e egyáltalán valamit abból, amit az imént mondott neki.

– Reggelinél találkozunk, Cecilia – duruzsolta Michael, tekintetével üzenve, hogy még távolról sem fejezték be a beszélgetést.

A lady önkéntelenül is utánabámult, ahogy elhagyta a szobát.

– Várjon, milord, van itt uraságodnak egy üzenet – szólta utána hirtelen Nell. – A tegnap délelőtti ijedelem után meg a vacsora előkészületei miatt Will elfelejtett szólni, hogy válaszlevelet hozott a családjától.

– Válaszlevelet? – visszhangozta Michael értetlenül.

Cecilia összerezzen.

– A tegnapi... bonyodalmak közepette elfelejtettem önnek megemlíteni, hogy reggel üzenetet küldtem a családjának, és meghívtam őket ide. Úgy éreztem, miattam késlekedik, hogy látogatást tegyen náluk, és nem akartam, hogy az édesanyja azt higgye, a fia olyan nőt vett el, aki nem ismeri az illetet.

Michael hunyorgó szeméből nyilvánvaló volt, hogy magyarázatának egy szavát sem hiszi el.

– Hol van az a levél? – fordult Nellhez.

A komorna elővett a köténye zsebéből egy lezárt borítékot, és átadta. A férfi kiment a szobából, egy pillantásra sem méltatva feleségét.

Cecilia büntudatosan nézett utána, amiért nem szólt neki korábban a levélről, ugyanakkor bosszantotta is, hogy Michael nem osztja meg vele, mit válaszolt a családja. Persze ő is meggorrolna, ha a férje a háta mögött üzengetne a rokonainak. Ez olyan... alattomos cselekedet volt tőle.

Nell rendbe szedte a szobát, gondtalanul dudorászva még akkor is, amikor úrnője hálóingét szedte fel a padlóról. Úgy tett, mintha semmi különös nem történt volna. Amikor az ágyneműt húzta le, Cecilia behunyta a szemét, és halkán feljajdult, mert eszébe jutott, hogy a lepedőn talán láthatók a „nászéjszaka” nyomai.

– Nincs ezen mit szégyellni, Lady Cecilia – jegyezte meg Nell tárgyilagosan. – Tudtam, hogy miután kimentette abból a veremből, Lord Blackthorne nem hagyja magára éjszakára sem. És egy ilyen tüzes férfi nyilván nem tudott ellenállni úrnőm szépségének. Ideje is volt má' a dolognak. Mindenki látta, mennyire odavannak egymásért.

– Mindenki, rajtam kívül – dünnyögte mogorván Cecilia, aztán leült a fésülködőasztalához, és elszörnyedve bámulta a tükörben zilált haját, csupasz nyakát, és túlságosan is sokat mutató hálóköntösét. – Jóságos ég!

– A férfiak épp ilyen látványra szeretnek ébredni – jelentette ki Nell elégedetten.

– Te meg honnan tudod? – érdeklődött ingerülten Cecilia.

– Hallok dolgokat... – felelte a lány ártatlanul, aztán tovább dudorászott.

A lady a spanyolfal mögé vonult, amíg az inasok behozták a kádat és megtöltötték vízzel. A fürdő kellemes volt, Cecilia próbált nem gondolni

semmire, csak ellazulni, és hagyni, hogy Nell sürgölődjön körülötte.

A komorna együttérzően pillantott a zúzódásra az arcán.

– Szegénykém – sajnálkozott.

– Jól vagyok – nyugtatta meg Cecilia. – Megígérem, hogy ma sokat fogok pihenni.

– Nagyon helyes, úrnőmnek is jár egy kis kényeztetés.

Nell kuncogott, látva, hogy a lady mélyen elpirul e szavakra.

Cecilia folyvást az ajtót leste, mintha arra számítana, hogy Michael bármelyik pillanatban beronthat rajta, olyan dühös arccal, mint amikor Sir Bevis erőszakos közeledésétől kellett megvédenie őt Oliver biliárdpartiján. Örülnie kellett volna, hiszen ő akart egy kis távolságot kettejük között. A levéllel ezt alighanem sikerült is elérnie. Michael tehát nem bukkant fel, Cecilia pedig felöltözött, és várta reggelit. Aztán elküldte a szolgákat, az öltözőszobán átvágva egy mély levegőt vett, és kopogtatott férje ajtaján.

17. fejezet

Miután Michael visszavonult a szobájába, lenézett anyja kissé kusza kézírására, és vonakodva elmosolyodott. Cecilia nem szólt róla, hogy üzeni akar a családjának, és ezen nem kellett volna meglepődnie.

Hiszen minden lehetőséget megragadott, hogy ne kelljen vele kettesben maradnia – még az együtt töltött éjszaka után is. Szó sem volt itt semmiféle illendőségi megfontolásról, amikor meghívót küldött az anyjának.

Cecilia félt, de nem csak attól, hogy valaki az életére tör. Félt a házasságtól és az érzésektől, amelyeket egymásban ébresztettek.

Michael már-már hajlandó lett volna mindent feladni érte, még azt is, ami önmagává tette. De tudta, hogy ezzel csak saját önbecsülését és felesége tiszteletét ásná alá.

Cecilia nem akart függeni senkitől – tőle sem. De a körülmények rákényszerítették. Most pedig odaadta magát neki. Anyja levele figyelemelterelésnek épp jókor jött, legalábbis a feleségének.

De hitvесе nem szabadul meg tőle túl hosszú időre. Feltépte a borítékot, elolvasta a rövid üzenetet, sóhajtott egyet, aztán fürdőért csengetett. A komornyiki babérokra áhítózó Will és Tom mintha csak erre vártak volna, már meg is érkeztek a káddal. Michael árgus szemmel figyelte a fiúkat, akik tisztelettudó ábrázattal végezték feladatukat. Ugyan mire számított? Hogy valamelyikük képére egyszer csak sátáni vigyor ül ki?

Miután felöltözött, hamarosan kopogást hallott az öltözőszoba ajtaja felől.

– Jöjjön be! – kiáltotta.

Cecilia kinyitotta az ajtót, és ha furdalta is a lelkiismeret, amiért a háta mögött hívta meg a családját, kecsesen magabiztos léptei ennek semmi jelét nem mutatták. Magasan gombolódó ruhát viselt, de Michael most is úgy képzelte maga elé, ahogy az éjjel látta. Ezek után nehezen sikerült összeszedni a gondolatait, hiába tudta, hogy a jövőjéért harcol, és a legkisebb csata is döntőnek bizonyulhat.

Valahogy meg kell győznie a feleségét, hogy mégis tartson vele Indiába.

– Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek – nézett egyenesen a szemébe Cecilia. – Nem volt helyénvaló a tudta nélkül elküldenem azt a levelet, de abban a pillanatban úgy éreztem, ezt kell tennem.

– Mert én is lehettem volna a gyanúsított.

– Akkor már biztosan tudtam, hogy ez kizárt.

– Elfogadom a bocsánatkérését.

A lady meglepetten pislogott, aztán biccentett, és megfordult, mintha el akarna menni.

– Nem is érdeklí? – kérdezte a férfi.

Cecilia megtorpant.

– Természetesen érdekel, de nem várhatom el, hogy megossza velem egy magánlevél tartalmát – szólt hátra a válla fölé.

Merev tartásából és ökölbe szorított kezéből látható volt, milyen csata dúl a lelkében. Végül a kíváncsiság győzött.

– Jól van az édesanyja? – fordult vissza Michael felé.

A férfi bólintott.

– Alig várja, hogy lásson mindkettőnket. Öcsémrel együtt hajnalban indultak. Ebédre alighanem ideérnek.

Cecilia szeme elkerekedett.

– Nagy ég! Természetesen értesítem a személyzetet, de ön mit szól a látogatásukhoz?

– Szeretem a családomat, és örülök, hogy láthatom őket.

Cecilia megkönnyebbülten felsóhajtott, Michael pedig nehezen állta meg, hogy el ne mosolyodjon azon, ahogy egyfelől minden igyekezetével távol akarta tartani magától, másfelől viszont a világért sem akarta megbántani. Mindig törekedett az illendő viselkedésre, de talán azok után különösen, hogy az éjjel egy szűzies hölgy elképzelése szerint távolról sem illendő dolgokat tettek.

– Amiről kegyed nem tudhatott, hogy én még nem értesítettem a családomat a házasságunkról – árulta el Michael.

Cecilia pislogott, majd halványan elmosolyodott.

– Gondolhattam volna erre. Hiszen nem is ismertük egymást személyesen, és talán önnek is kétségei voltak, hogy valaha is igazán

házasok leszünk-e.

– Nekem ilyesmi eszembe sem jutott, nem úgy, mint kegyednek.

– Akkor hát miért nem árulta el a családjának? Közös ismerőseinktől is megtudhatták volna.

– Mint említettem, nem ugyanazokban a körökben mozognak, ahol kegyed és a családja. Londonba például sosem utaznak. Valójában azt gondoltam, jobb, ha személyesen közlöm velük a hírt, hogy egyúttal magyarázattal is szolgálhassak arra, miért kötöttem ilyen... megállapodást.

– Bizonyára a családja arra számított volna, hogy nekik is anyagi előnyük származhat e házasságból – feltételezte Cecilia.

– Szó sincs róla. A nagyapám és az apám is hozományvadászok voltak. Én viszont megfogadtam, hogy csakis saját fáradozásaimmal gondoskodom az enyéimről, és ha valaha is megnősülök, semmiképp nem a pénzért teszem. Most viszont a látszat szerint szembementem saját fogadalmammal, és elvettem egy gazdag örökösnot, anélkül, hogy valaha is találkoztam volna vele.

– Majd elmagyarázza nekik – felelte szemlesütve a lady. – Furcsamód kezdek lelkiismeret-furdalást érezni, amiért nem kapta meg a hozományt, amelyre minden férfinak joga van, amikor megnősül.

Michael odalépett hozzá, és nem bírta megállni, hogy két kezébe fogva fel ne emelje az arcát, amíg tekintetük találkozott.

– Nekem fontos, hogy ne érezzem úgy, mintha megvásárolt volna.

Olyan megállapodást kötöttünk, amely mindkettőnknek megfelelt, és a családom meg fogja érteni.

Lehajolt, hogy megcsókolja, de valahol számított rá, hogy el fog húzódni.

– Fényes nappal van, Michael – közölte kimérten.

– Úgy gondolja, a házastársak csak az éj leple alatt érinthetik meg egymást? – mosolygott a férfi.

– Sok teendőm van, hogy előkészítsem a házat a családja fogadására. Örülök, hogy találkozhatom velük. Ígérem, nem kell szégyenkeznie miattam.

Michael csodálkozva bámult rá.

– Szégyenkezni kegyed miatt? Ez sosem fog előfordulni, kedvesem.

Az utolsó szóra Cecilia összerándult, de a férfi eltökélte, hogy még sokszor fogja így szólítani. Tudta, hogy hitvese megpróbál majd távolságot tartani, de ő nem szándékozott annyiban hagyni.

Bármennyi időt tölthetnek is még együtt, minden egyes percet ki akart használni. Ha sikerül megnyernie, talán igazi házaspárként élhetnek.

– Beszélnem kellene Mrs. Ellisonnal – mondta a lady.

– Nem, először is a saját terveinket kell megtanácskoznunk.

– Akkor menjünk az én szobámba, ahol alighanem már kihűlt a bekészített reggeli. Csengetek inasért.

A szolgálóval megüzenték Mrs. Ellisonnak, hogy vendégek várhatók, aztán leültek a lady hálósobájában elhelyezett kis asztal mellé, és homárt, sonkát, tojást meg frissen sült zsemlét reggeliztek.

Michael farkasétvággal evett, de észrevette, hogy Cecilia alig nyúl az ételhez.

– Remélem, nem az anyámmal való találkozás miatt aggódik – jegyezte meg. – Biztosíthatom, hogy csodálatosnak fogja találni kegyedet.

– Ennek örülök – felelte halkán Cecilia. – Nem szeretném még jobban megnehezíteni a dolgát, hiszen már így is épp elég fejfájást okoztam önnek.

– Mármint azzal, hogy gyilkossági kísérlettel gyanúsított? – mosolygott a férfi.

A lady arca komoly maradt.

– Tegnap este láttam, hogy a régi hódolóimat vallatta. Sikerült valamit megtudnia?

– Nem gondolom, hogy Carrington vagy Nash volna az emberünk.

Ha utóbbi hamarabb tért volna vissza Angliába, mint ahogy mondja, azt könnyű lenne kideríteni. Az emberek szája könnyen eljár.

Carringtonnak pedig minden figyelmét leköti egy ifjú hölgy, akinek csaknem egy éve udvarol.

– Ó! – szólta megkönnyebbülten Cecilia. – Ezt örömmel hallom.

– Nem mintha el lettem volna ragadtatva attól, ahogy körülrongták kegyedet, mint méhek a mézet.

A lady szeme huncutul felcsillant.

– Maga mondta, hogy ártalmatlanok.

– Nos, nincs túl sok alapja azt feltételezni, hogy valaki bosszúból meg akar ölni egy nőt, mert nem ment hozzá feleségül, hacsak nem egy örültről beszélünk. Ami a többi szomszédot illeti, köztük sem indokolt keresgélni, kivéve, ha valamelyiküknek sérelmet okozott, vagy ártott a jó hírüknek...

Cecilia elkerekedett szemmel tiltakozott.

– Már hogy tettem volna ilyet? Őszintén kedvelem a szomszédaimat, és ez minden jel szerint kölcsönös.

– Ha utóbbi mégsem lenne igaz, a szolgálai bizonyára hallották volna az ő cselédeiktől. Talbot és Mrs. Ellison is biztos benne, hogy semmi nyugtalanító szóbeszéd nem jutott a fülükbe. Lord Doddridge ma megy haza. Ha távozott, átnézzük a könyvelést, hogy találunk-e benne valami szabálytalanságot.

Cecilia megdermedt.

– Mindennap átnézem a könyveket. Ha szabálytalanság lenne bennük, észrevettem volna.

– Persze, tudom. De Doddridge az öccse gyámja. Ki tudja, nincs-e közöttük valami titkos megállapodás.

A lady elfehéredett, de nem mondott ellent. Michael rájött, hogy bár nem akarta a legrosszabbat feltételezni, bizonyára benne is felmerült ez az eshetőség.

– Ami Appertan grófot illeti... – kezdte.

– Nem! – kiáltott fel Cecilia, és felpattant az asztaltól. – Ne merészelje azt mondani, hogy a tulajdon öcsém ártani akarna nekem!

– Az ital csúnyán kifordíthatja az embert önmagából – mondta Michael halkán. – Nemegyszer láttam, hogy milyen rombolásra képes.

– Oliverrel nem olyan!

Michael látta, ahogy a felesége szemét elfutja a könny, és maga is meglepődött, milyen mélyen átérzi a fájdalmát.

– Amíg nem zárhatjuk ki a gyanúsítottak köréből, jobb az óvatosság.

– Én kizárom! A szavát adta, hogy segít neki. Talán ki akar hátrálni az ígéretéből?

– Természetesen nem. Arra gondoltam, hogy miután Doddridge elment, Olivert is hívjuk magunkkal, hogy együtt nézzük át a könyvelést, és

befektetési lehetőségekről beszéljünk.

– Ez jó ötlet – ismerte be a lady mereven.

– A vendégek érkezéséről is szólnia kellene neki, hogy ne érje váratlanul.

– Mármost az, hogy ma este nem mehet mulatni, mert velünk kell vacsoráznia?

Michael felemelte a kezét.

– Ez egyedül az ön döntése.

Szerette volna, ha fesztelen marad kettejük között a hangulat, különösen, hogy a családját várták vendégségbe. De nem nézhette tétlenül, hogy Cecilia ennyire nem vesz tudomást a veszélyről, amibe Oliver sodorhatja.

– Cecilia, néha úgy érzem, önmagát vádolja öccse önző viselkedéséért, és ennek nem kellene így lennie.

A lady szeme felvillant.

– Oliver felnőtt fiatalember, a viselkedéséért csakis ő maga felel – folytatta a férfi.

– Meghalt az ikertestvére – mondta a lady halkán. – Nincs ember, akinek a lelkén ez ne ejtene sebet.

– Annak már tíz éve, Cecilia – jegyezte meg Michael.

– Egy ilyen veszteséget sosem hever ki az ember.

A lady arcán egy könnycsepp gördült végig, amelyet türelmetlen mozdulattal letörölt.

– A mai napig fáj nekem is.

– De ön ettől függetlenül sikeres, józan életet él.

– Az én hibám volt, Michael! – kiáltotta Cecilia. – Nekem kellett volna vigyáznom az öcsémre, de nem vettem észre a krokodilt!

Belemerültem az olvasásba, a saját kedvtelésemmek hódoltam ahelyett, hogy azt tettem volna, amivel a szüleim megbíztak!

– Ha képes a tizenhárom éves kislányt hibáztatni, aki akkor volt, ennyi erővel Gabrielt is hibáztathatná, hogy a krokodil elé ugrott.

Cecilia könnyei immár szabadon záporoztak.

– Ön ugyanúgy gondolkodás nélkül feláldozta volna érte az életét, Gabriel egyszerűen csak megelőzte. A lelke mélyén Oliver is tudja, hogy

szégyent hoz a testvére emlékére. Csak nem érdekli. Nem vádolhatja magát az ő viselkedéséért.

– Még ha komolyan gondolta is, amit az imént mondott, hogy nem hagytam cserben Gabrielt, én akkor is úgy érzem. Nem hagyhatom Olivert is cserben. Ön nem ismeri annyira, mint én.

– Akkor engedje kicsit lazábbra a gyeplőt! Töltsön egy napot úgy, mint bármelyik másik fiatal hölgy, nem pedig úgy, mint egy földbirtokos. Majd én elmagyarázom az öccsének a teendőket.

Cecilia tétovázni látszott, és Michael fájdalmas együttérzéssel figyelte, mint gyötri magát a bűntudattal, amelyre nem volt oka.

Hiszen nem tett semmi rosszat. Nem úgy, mint ő, aki hozott néhány hibás döntést pályája során, ami sok szenvedésbe, emberéletekbe került. A bánat váratlan erővel szorította össze a szívét, de jó mélyen elzárta magában éjjelig, amikor az álmok úgyis meglátogatják majd.

– Nem gondolom, hogy jó ötlet – mondta végül Cecilia. – Épp az édesanyja látogatása alatt.

– Akkor nem ma. Majd ha elmentek.

– Lehet, hogy egy hétig is itt lesznek.

– Kegyed nem ismeri anyámat. Nem akar majd sokáig zavarni, hogy kettesben lehessünk.

Cecilia a szemét forgatta.

– Mézeshetekről nem hallott még? Hivatalosan mi most azokat töltjük. Bár gyilkos szándékú gonosztevők felkutatása általában nem tartozik a friss házások szokásos kalandjai közé. Hagyja, hogy egy napig az öccse vezesse a birtokot! Vagy nem akarja, hogy tisztességes ember váljék belőle, aki jó férje lesz Penelopénak?

– Dehogynem akarom!

– Az ifjú Appertan sok szempontból apámra és a nagyapámra emlékeztet, akik elherdálták a vagyonukat. Bárcsak valaki észre térítette volna őket, mielőtt túl késő lett! Segítsünk az öccsének, hogy ne jusson hasonló sorsra!

– Tudom, hogy igaza van – felelte Cecilia halkán. – Csak nehéz egyetlen napra is magára hagynom a birtokot és a rajta élőket. Ugyanakkor apám

rám bízta Olivert. Egyiküket sem hagyhatom cserben. Jól van, úgy teszek, ahogy kívánja, és egy napra átadom Olivernek a birtok ügyeit.

Csak egy napra, gondolta Michael, Ceciliát figyelve, aki végre megnyugodott annyira, hogy enni tudjon. Meglepte, milyen nehezen adja ki a kezéből az irányítást, még ilyen rövid időre is. Valószínűleg sokára lesz még, amikor nem akarja többé ellenőrizni az öccsét, hiába válik hamarosan nagykorúvá. Győzködheti ő, hogy menjen vele Indiába, ha a felesége sosem érzi elérkezettnek az időt.

* * *

Cecilia késő délelőtt kikísérte a távozó Lord Doddridge-et a tornácig.

A lord többször is megjegyezte, mennyire örül, hogy nem szenvedett komoly sérülést, és őszintének is tűnt. De a lady mostanság nehezen bízott meg az emberekben, és azon tűnődött, lesz-e valaha is minden újra a régi. Mi lesz, ha nem találják meg a „balesetekért” felelős személyt? Élete hátralevő részét félelemben kell leélnie?

Michael az ajtóban állt, és Cecilia tudta, hogy őt figyeli. Hálás volt érte. Utána együtt mentek a dolgozószobába, ahol Oliver már várta őket, nagy duzzogva. Cecilia a birtok számadásairól magyarázott, és arról, mit ellenőrzött rajtuk Lord Doddridge. Öccse nem igazán szólt hozzá a témához, de legalább úgy tűnt, hogy odafigyel – néha még bólintott is. Aztán Cecilia és Michael felvázolta a befektetési lehetőségeket, a bányáktól a hajózási társaságokig, és Oliver feltett egy-két kérdést is. Amikor felvetették, hogy egy napra vegye át a birtok irányítását, először ki akart hátrálni, de Michael rámutatott, hogy egy okos tisztartó könnyen becsaphatja az urát, ha az semmit sem tud a dolgok rendjéről, ezért jobb, ha megismerkedik uradalma ügyeivel, még ha nem is ő fogja mindennap intézni azokat. Végül vonakodva beleegyezett a dologba.

Amikor Talbot bejelentette Michael édesanyjának és öccsének érkezését, az ifjú gróf elég kíváncsi volt ahhoz, hogy velük tartson az előcsarnokba.

Lady Blackthorne és kisebbik fia is sötét hajú volt, mint Michael, csak édesanyja fürtjei közé már ezüstös tincsek vegyültek.

Méltóságteljes és magabiztos fellépése feltűnő jelenséggé tette.

Nyilvánvaló volt, hogy szépsége egykor sok férfi figyelmét magára vonhatta. Fiatalabbik fia olyan volt, mint Michael kedélyesebb változata. Valamivel alacsonyabb és kevésbé erőteljes alkatú fiatalember, akinek a szeme csillogott, amikor elmosolyodott – úgy nézett ki, mint aki sokat mosolyog.

Michael széles vigyorral várta, hogy Talbot elvegye az érkezőktől a kalapjukat és sáljukat, aztán hatalmas karjával mindkettejüket egyszerre átölelte. Cecilia észrevette, hogy Lady Blackthorne szemébe a boldogság könnyei gyűlnek, amitől ő maga is majdnem könnyezni kezdett. Tudta jól, milyen érzés hónapokig, vagy akár évekig nem látni azt, akit szeretünk. Gabriel halála után, amikor anyjával visszatértek Angliába, hogy Oliver iskolába járhasson, ő is nagyon keveset találkozhatott az édesapjával. A közelmúltban pedig örök búcsút kellett vennie tőle, ahogy korábban édesanyjától és Gabrieltől. Talán ezért ragaszkodott annyira Oliverhez.

Most pedig ő maga is katonafeleség lett, gondolta szomorúan.

Michael hátrafordult, és intett neki. Cecilia előlépett, és engedte, hogy a férje kézen fogja.

– Anyám, hadd mutassam be a feleségemet, Lady Ceciliát, és öccsét, Appertan grófját.

Oliver meghajolt, Cecilia pedig pukedlizett, és meglepetten látta, hogy Lady Blackthorne hasonlóképp cselekszik, miközben ragyogó arccal néz fel rá.

– Sosem gondoltam volna, hogy ilyen örömteli meglepetésben lesz részem – mondta telt, dallamos hangján.

Cecilia elmosolyodott, és döbbenten érezte, hogy elpirul.

– Voltak kétségeink, hogy elsőszülött fiam megnősül-e valaha – tette hozzá Lady Blackthorne.

Michael felsóhajtott.

– Ő pedig az öcsém, Mr. Allen Blackthorne – mondta.

A fiatalember Cecilia keze fölé hajolt.

– Megtisztelő, hogy megismerhetem, Lady Cecilia. Ha tudtam volna, hogy Indiában ilyen gyönyörű feleséget lehet találni, magam is beálltam volna a seregbe.

– Nem Indiában találkoztunk – csúszott ki Cecilia száján az igazság.

Michael mintha mulatságosnak találta volna a helyzetet, anyja pedig kíváncsian nézett rá.

– Lady Cecilia és én levelezés útján ismerkedtünk meg, valamint édesapja is sokat mesélt mindkettőnknek a másiktól – magyarázta.

Cecilia bevezette a társaságot a szalonba, és észrevette, hogy miközben Mr. Blackthorne a berendezést csodálja, Lady Blackthorne folyvást csak őt nézi.

– Tehát úgy házasodtak össze, hogy sosem találkoztak előtte? – kérdezte értetlenül.

– Távházasságot kötöttünk, hat hónappal ezelőtt – árulta el Michael.

– Nem csoda, hogy nem merted elmondani – vigyorgott Mr. Blackthorne fejcsóválva.

Lady Blackthorne nem mosolygott. Az arcára volt írva, hogy aggódni kezdett a fiáért. Ijedten nézett Ceciliára, majd vissza Michaelre. Cecilia nem akarta feldúltni a családi békét, ezért odalépett a férje mellé, és megfogta a kezét.

Michael odakapta a pillantását, de ha meglepődött is, nem mutatta, csak gyengéden rámosolygott. Úgy, ahogy először a múlt éjjel látta mosolyogni, amikor ráérezte, hogy ezt az oldalát nem sokan ismerhetik rajta kívül.

Bármit is olvasott le az arcukról Lady Blackthorne, úgy tűnt, hogy megkönnyebbült tőle, és kissé felderült a tekintete.

– Nos, nincs jogom megkérdőjelezni a döntéseket, sem pedig aggódni miatta. Boldognak látszotok együtt – szólt Michaelhez. –

Lady Cecilia, köszönöm az üzenetét. Úgy tűnik, a fiam esze egészen máshol járt az utóbbi időben, és elfeledkezett az anyjáról.

Michael megszorította hitvese kezét, mintha ezzel akarná jelezni, hogy Lady Blackthorne csak viccelődik. Cecilia egy mosollyal jelezte, hogy érti a tréfát.

Néhány percig Michael sérüléséről beszélgettek, ő persze igyekezett meggyőzni őket, hogy nem is olyan súlyos, de Cecilia látta a hegeket, és tudta, hogy akár el is vérezhetett volna. Megreszketett a gondolatra. Amikor Talbot bejelentette, hogy feltálalták az ebédet, Cecilia a télikertbe vezette a

vendégeket, ahol az árnyas fák, páfrányok és kúszónövények között üldögélve úgy érezhették magukat, mintha a dzsungelben lennének.

– Gondoltam, jólesne az őszi napfényben ebédelni – magyarázta, amikor Oliver szemforgatással fejezte ki véleményét.

Nincs azzal semmi baj, ha egy fiatalasszony le akarja nyugózni az anyósát.

A fehér abrosszal leterített asztal a szökőkút mellett állt, a víz lágy csobogása megnyugtató aláfestéssel szolgált a beszélgetéshez.

Lady Blackthorne leplezetlenül bámulta menyét, és kisvártatva megkérdezte:

– Bocsássa meg kíváncsiságomat, de nem tudtam nem észrevenni a kék foltot az arcán. Remélem, nem esett komolyabb baja.

Az egész szomszédság „orvvadász-vermes balesetként” ismerte a történetet, így Cecilia most is ezt a változatot mesélte el.

– Ez rémisztő! – kapta a kezét a szívéhez Lady Blackthorne.

– Valóban az volt, de szerencsére nem kellett sokáig félnem. A fia egy órán belül kiszabadított.

Oliver csak az étellel volt elfoglalva, fel sem pillantott a tányérjából. Cecilia azzal nyugtatgatta magát, hogy biztos még mindig büntudata van, amiért azt hitte, csak az eső miatt nem ért haza.

Lady Blackthorne finoman megköszönte a torkát.

– Egy időben azt hittem, Michael egy közelben lakó ifjú hölgyet fog elvenni. De most, hogy találkoztunk, Lady Cecilia, örülök, hogy akkor úgy döntött, vár még a házassággal.

Cecilia felkapta a fejét, és csodálkozva pillantott a férjére, de közben nem mulasztotta el megköszönni anyósának a kedves szavakat. Azt hitte, Michael zavarba fog jönni, de csak az állkapcsa feszült meg egy pillanatra, mintha összeszorítaná a fogát.

– Anyám, tudja, hogy az egy percre sem volt komoly – jegyezte meg Allen, a bátyjára szegezve a tekintetét.

– Nem is vette észre, hogy apánk ötlete volt az egész? – tette hozzá Michael, Lady Blackthorne értetlen arckifejezését látva.

– Nem értem, miről beszélsz, és miért vagy olyan ingerült – pirult el Lady Blackthorne zavartan, és bűnbánó pillantást küldött Cecilia felé.

Michael felsóhajtott, és megszorította anyja kezét.

– Nem haragszom. Csupán azt hittem, tud apánk mesterkedéséről, csak nem tehetett ellene semmit.

Cecilia kíváncsian járatta a szemét a Blackthorne család tagjain, és tudta, hogy Oliver is hasonlóképp tesz.

– Az elődeim az érdekházasságot részesítették előnyben – magyarázta Michael.

Lady Blackthorne elsápadt, mint aki hallani sem szeret erről.

– Apám azt akarta, hogy én is így tegyek. Hazudott a szomszédunknak a vagyoni helyzetünkről, aki így azt hitte, gyarapíthatja családja gazdagságát és társadalmi megbecsültségét, ha hozzám adja a lányát.

Lady Blackthorne döbbenetesen kapott levegő után.

– Én erről mit sem tudtam! – suttogta.

– Ez az egyik oka, hogy el kellett hagynom a családi otthont – mondta Michael egy árnyalatnyit mentegetőző hangon. – Nem engedhettem, hogy ezt tegye egy jóra való leánnyal. Nem akartam, hogy a hölgy ragaszkodni kezdjen hozzám.

Cecilia tűnődve nézte a férjét. Vajon kedvelte azt a leányt? Bánta, hogy nem veheti feleségül? Mennyire eshetett nehezebbre feláldozni a büszkeségét, amikor őt elvette, tudván, hogy vagyonban és rangban fölötte áll? Nem csoda, hogy lemondott a hozományáról.

Lady Blackthorne szeme gyanúsán csillogott, de nem kezdett el könnyezni.

– Apád nem volt tökéletes, de a maga elhibázott módján jót akart neked.

Cecilia látta, hogy Michael ezzel nem igazán ért egyet, de nem mondott ellent. Továbbra is anyja kezét fogta, míg öccse arról kérdezgette, hol állomásozott a csapata Indiában. Mindenki megkönnyebbülni látszott a témaváltástól, kivéve Olivert, aki ismét a szemét forgatta.

– És te mivel foglalatoskodtál az utóbbi időben? – kérdezte most Michael a fivérét. – A leveleikben részletesen beszámoltál a birtok ügyeiről és a szomszédokról, de mintha valamit elhallgattál volna.

Cecilia meglepetésére Lady Blackthorne biztatóan pillantott kisebbik fiára.

A fiatalember elvigorodott.

– Ügyvédi irodát nyitottam St. Albansben.

Michael megdermedt, és még Oliver is abbahagyta az evést döbbenetében. Nem volt épp mindennapos dolog, hogy egy nemesember dolgozni kezdjen. Oliver önelégült pillantása azt üzent: „Mondtam, hogy szegények.” Cecilia nem vett róla tudomást, mert tudta, hogy Michaelt érzékenyen érinthette a hír.

Büszke férfi volt, aki sokat fáradozott azon, hogy birtoka működését maga finanszírozza.

– Elmondhattad volna – jegyezte meg Michael kifejezéstelen arccal. – Úgy tudom, több év ügyvédbojtárkodás után lehet csak saját irodát indítani.

– Előzőleg egy ismert jogász mellett dolgoztam – vallotta be az öccse. – Személyesen szerettem volna tudatni veled a hírt. Mindig is lenyűgöztek a birtokkal kapcsolatos jogi ügyek, és úgy döntöttem, ezzel szeretnék foglalkozni.

– Tehát örömet leled a munkában? – kérdezte Michael kételkedve.

Allen Blackthorne még szélesebben vigyorgott.

– Igen, szeretem magát a munkát és a vele járó kihívásokat is. Jó érzés, ha van mit csinálnom. Uraságod bizonyára érti, miről beszélek – nézett Oliverre –, hiszen hatalmas birtokot örökölt.

– Fontos, hogy hozzáértő személyekkel vegye körül magát az ember – adott kitérő választ Oliver.

– Magam is így találom – bólintott Mr. Blackthorne.

Cecilia nem bánta, hogy Oliver nem említette meg, neki milyen szerepe van a birtok igazgatásában. Sosem akarta kínos helyzetbe hozni, csupán segíteni, amíg maga is készen nem áll a feladatra. De Michaelnek igaza volt: ahelyett, hogy felkészítette volna, inkább pátyolgatta.

– Lady Cecilia – szólta Lady Blackthorne, aki láthatóan szerette volna elterelni a beszélgetést kisebbik fia munkájáról –, hadd mondjam el, mennyire örülök, hogy a fiam rátalált önre. Bevallom, a házasságom nem

volt boldog, és attól tartottam, hogy Michael emiatt sosem akar majd megnősülni. Mindig nagyon érzékeny gyerek volt.

Michael a szemét forgatta, öccse felhorkant, Oliver pedig elvigyorodott. Cecilia tartott tőle, hogy szeme csillogása őt is elárulja, de próbált komoly maradni a férje kedvéért.

– Érzékeny? Szívesen meghallgatnék néhány történetet arról, milyen volt a férjem gyerekként, Lady Blackthorne – mondta.

– Ó, nagyon érzékeny volt – válaszolt anyja helyett Mr. Blackthorne. – Érzékenyen elpáholt, amikor botokkal vívtunk, és érzékenyen evezett vagy úszott a tóban szinte végkimerülésig, hogy minden környékbéli fiút legyőzhessen a versenyeken.

Michael nyugodtan evett tovább, mint aki hozzá van szokva, hogy cukkolják, és már fel sem veszi. Cecilia meglepődött, ő maga mennyire kíváncsian hallgatja a történetet, és milyen jól érzi magát újdonsült családtagjai társaságában. Amikor Michael visszatér Indiába, legalább lesz kit meglátogatnia, és később Oliver gyermekei mellett a sógora utódait is elkényeztetheti.

Ebéd után felvetette, hogy sétáljanak egyet a kertben. Lady Blackthorne Michael bicegése miatt aggodalmaskodott. Michael ingerülten legyintett.

Oliver „halaszthatatlan teendőjére” hivatkozva kimentette magát, Cecilia pedig figyelmeztető pillantást lövellt felé, azt üzenve, hogy vacsoránál feltétlenül meg kell jelennie.

Mielőtt kiléptek a teraszra, Michael odasúgta Ceciliának:

– Maradjon mindig szorosan mellettem!

– Gondolja, hogy valaki esetleg rám lőhet? – kérdezte hitetlenkedve Cecilia. – Az eddigi támadások mind balesetnek tűntek.

– Tudja, hány ember hal meg „vadászbalesetben”?

Cecilia szeme elkerekedett, és nagyot nyelt.

– Ó!

Amikor kiléptek a házból, a férfi gyanakodva pillantott hátra.

– Jobban örültem volna, ha az öccse is velünk tart.

– Ostobaság! – felelte Cecilia hűvösen. – Nem kételkedem Oliverben, és szeretném, ha nem beszélnék többet erről.

Észrevette, hogy Lady Blackthorne őket figyeli, ezért kedvesen mosolygott, aztán belekarolt a férjébe, és a fejét egy pillanatra a vállára hajtotta.

– Nem akarok vitatkozni, ma semmiképp – mondta.

– Én sem – paskolta meg a kezét Michael.

De komor maradt, és Ceciliának is nehezebbre esett derűs arcot vágni. Szerencsére a sógora kérdegetni kezdte a birtokról, ami elterelte a figyelmét sötét gondolatairól. Lelkesen mesélni kezdett a malom bővítéséről, az istállókról, és arról, hogy hány paraszt bérel tőlük földet.

Amikor a tó melletti lugashoz értek, Lady Blackthorne meg is jegyezte:

– Lady Cecilia, ön bámulatosan sokat tud az öccse birtokáról.

– Nos... lenyűgözőnek találom a grófság ügyeit – vörösödött el Cecilia. – Amiben csak tudok, igyekszem segíteni Lord Appertannek.

Sétáljunk tovább ezen az ösvényen, és nézzük meg a római stílusú templomot, amelyet az őseim emeltettek!

Michael szája sarka megrándult a visszafojtott nevetéstől. Cecilia nem vett róla tudomást, hanem a táj szépségeit kezdte ecsetelni vendégeinek. Örült, hogy férjével ilyen kedélyes köztük a hangulat, de sejtette, hogy az éjjel lesznek bizonyos... elvárásai vele szemben, most, hogy véglegessé vált a házasságuk.

18. fejezet

Este Cecilia egy kád forró vízben ült, és próbált nem gondolni semmire. De ez nagyon ritkán sikerült neki, és most sem volt másként. Kénytelen volt a földműveléssel kapcsolatos képekkel lefoglalni elméjét, hogy ne Michael járjon az eszében, ott a szomszéd szobában.

Mely területeket kell parlagon hagyni tavasszal a vetésforgó szerint?

Michael ruhátlanul az ágyán, mellette, hozzásimulva...

Hangosan feljajdult, tenyerével a vízbe csapott, aztán elmerült benne. Amikor újra felszínre bukkant, hallotta, hogy kivágódik az öltözőszoba ajtaja.

– Mi volt ez a hang? – rontott be Michael.

Aztán meglátta őt a kádban, és földbe gyökerezett a lába.

Valahonnan a háttérből Nell kuncogása hallatszott.

– Magukra hagyjam önöket, milord?

– Azt majd én eldöntöm – szólt rendreutasítóan Cecilia.

– Elmehet, Nell, köszönjük – felelte Michael, mintha nem hallotta volna.

Cecilia komor ábrázattal süllyedt mélyebbre a kádban, mialatt a távozó Nell még mindig kuncogva becsukta maga mögött az ajtót.

Csend telepedett a szobára. Cecilia nem mert a férjére nézni, a vízen úszó szappant bámulta meredten. Sötét volt, csak néhány gyertya világított. Cecilia nagyon remélte, hogy Michael nem lát a vízfelszín alá.

De hiszen a múlt éjjel látott mindent – sőt, nem csak látta. Akkor most mire fel szégyenlősködik?

A férfi lassan közeledett felé, ajkán azzal a gyengéd mosollyal, amely mindig elbűvölte, és elfeledtette vele minden fogadalmát arról, hogyan akarja élni az életét.

Abban a pillanatban ráébredt, milyen könnyű lenne Michaelnek igent mondani bármire, csak hogy boldoggá tegye. Talán ő is boldog lenne – egy ideig. Aztán jönne a keserű megbánás.

– Megkedveltem az édesanyját – mondta.

A férfi értetlenül pislogott, és ekkor döbrent rá, hogy ezzel a témával remekül el lehet rontani bármilyen romantikus hangulatot.

Élt is a lehetőséggel.

– Elmeséli nekem, miért volt olyan boldogtalan a szülei házassága?

Michael odahúzott egy széket, és helyet foglalt. Cecilia úgy érezte, egyelőre ő győzött, de tudta, hogy előbb-utóbb ki kell szállnia a kádból.

A férfi felsóhajtott.

– Legnagyobbreszt már elmondtam az igazságot, vagy magától is kitalálhatta. Megfogadtam, hogy nem kötök érdekből házasságot, és ezt apám és a nagyapám ballépései miatt tettem. Ők ostoba módon a pénzt a boldogság elé helyezték, és amikor a pénz elfogyott, nem maradt, ami összetartsa a házasságot. Ez minden érintettnek szenvedést hozott, ezért, amikor észrevettem, hogy apám engem is hasonló útra akar terelni, inkább a távol-keleten próbáltam szerencsét a hadseregnél, és ami kevés a birtok támogatása után a zsoldomból maradt, egy hajótársaságba és a kereskedelembé fektettem.

– És azért döbrentette meg annyira, hogy az öccse ügyvédnek állt, mert sérti a büszkeségét?

– A büszkeségnek ehhez semmi köze – jelentette ki határozottan a férfi. – Amikor meghallottam, hogy Allen dolgozni kezdett, aggodás tört rám, hogy a támogatásom nem elegendő a birtok működésének fenntartására, és úgy éreztem, cserben hagytam a családomat. Attól féltem, hogy ilyen hosszú idő – tíz év – alatt sem sikerült javítanom a helyzetünkön. Az öcsém jobbat érdemel. Emlékszem, gyerekkorunkban magunknak kellett készítenünk lövedéket a puskáinkba, és ketten osztottunk egy lovon. Allen sosem panaszkodott.

Cecilia úgy sejtette, hogy Michael sem.

– De úgy tűnik, örömet leli a munkájában – folytatta Michael. – Ki vagyok én, zsoldos katonaként, hogy megmondjam neki, mit tehet és mit nem? Csak az a baj, hogy így rosszabbak az esélyei egy előnyös házasságra.

– Ugyanez elmondható a katonának állásról is, ön mégsem járt rosszul – jegyezte meg Cecilia.

Közben próbálta eldönteni, testének melyik részét takargassa a mosakodókendővel.

Michael elmosolyodott.

– De visszatérve az édesanyjára: ő tudta, hogy az apjuk csak a hozományáért vette el?

– Bizonyára önnek is vannak barátnői, akiknek emiatt kellett aggódniuk. Ahogy az ön fejében is megfordulhatott, hogy egyesek ilyen indíttatásból udvaroltak kegyednek. Úgy vélem, egy nő megérzi, ha nem szeretik. Igazam van?

Cecilia bólintott. Nem egy barátnője volt, akinek a szülei választottak vőlegényt.

– Nekem persze nem volt okom az aggodalomra. Apám sosem kényszerített volna arra, hogy a szívem ellenére házasodjam. De azzal, hogy annyit dicsérte önt a leveleiben, mintha ő terelt volna egybe minket.

– Ennek csak örülhetünk, nemde? – húzta kicsit közelebb a székét Michael.

Cecilia mélyebbre süllyedt a kádban, és a víz majdnem kiloccsant.

– Biztos, hogy nem gondol már arra a bizonyos hölgyre, akit az apja választott önnek?

– Már a nevére sem emlékszem... de kegyed libabőrös – dűnnyögte a férfi ravaszul. – Biztos kihűlt már a víz.

– Nem, dehogy, nagyon kellemes és pihentető a fürdő – sietett a válasszal Cecilia. – Lady Blackthorne tehát beleegyezett a házasságba, annak ellenére, hogy tudta, az apjuk nem szereti őt?

Michael mosolygott, de a hangja szomorúan csengett.

– Nem volt választása. Apám egyszer részegen elárulta, hogy ő sem akarta volna elvenni, ha nem lett volna olyan nagy a hozománya.

Cecilia csodálkozva nézett rá.

– Pedig az édesanyja csodálatos asszonynak látszik, és nyilvánvaló, hogy jól nevelte a fiait.

– Valóban csodálatos asszony, de abból, amit apám mesélt, úgy sejtem, annak idején laza erkölcsű leány hírében állott.

Ceciliának elakadt a lélegzete.

– Tudom, hogy ez mennyire megdöbbentő. Senki sem gondolná, aki találkozik vele. Az apja meg akart szabadulni tőle. Az a szóbeszéd járta, hogy több fiatalembert is bátorított, sőt, még ennél többet is tett.

– Ó, Michael, milyen szörnyű lehetett ezt hallani! Nem volt szép az apjától, hogy elkotyogta.

– Apám sosem érte be azzal, amit az élettől kapott. Mindig többre vágyott: több izgalomra, több pénzre, több tiszteletre. De a viselkedése nemigen adott okot az utóbbira. Ami anyámat illeti... talán fiatalon meggondolatlan volt, nem tudom. De később csodálatos asszonnyá érett, aki példamutatóan gondoskodott rólunk, és elviselte apánk nehéz természetét, legalábbis előtünk sosem panaszkodott rá.

Egy pillanatig úgy tűnt, mintha mondani akarna még valamit, de aztán összepréselte az ajkát, és üres tekintettel meredt a sötétségbe.

Cecilia magában csodálta Lady Blackthorne méltóságteljes, hosszú tűrését, amely oly éles ellentétben állt saját anyja folytonos panaszáradatával. Pedig kettőjük közül egyértelműen az anyósának volt nehezebb élete.

– Megértem, hogy nem fogadta el a hozományomat azok után, amit az apja miatt el kellett szenvednie – kezdte Cecilia lassan. – De ha a hozománynak legalább egy részét elfogadná, vehetne magának tisztí rangot.

A férfi elkomorult.

– Magasabb lenne a zsoldja, és többet juttathatna belőle a családjának. Értékes kapcsolatokra tehetne szert, amelyek segítenék üzleti vállalkozásában.

– Köszönöm kedves felajánlását, de nem élek vele. Elégedett vagyok azzal, amit saját erőmből elértem.

Cecilia bólintott, és remélte, hogy már önmagában attól, hogy felajánlotta a hozományt Michaelnek, kevésbé érzi majd úgy, hogy a férfi aránytalanul sokat tett érte. És valahol a lelke mélyén talán abban is reménykedett, hogy a beszélgetés nem rontotta el nagyon a férje hangulatát.

Valószínűleg nem, mert a férfi a következő pillanatban a kád szélébe kapaszkodva felállt, és másik kezét a vízbe mártotta.

– De Michael! Bizonyára készítenek önnek is fürdőt, ha csenget az inasoknak.

– Felesleges, hiszen itt van egy előttem.

Cecilia megbűvölten bámulta a férfi kezét, amely a szappanbuborékokat kavargatva egyre közeledett a kebléhez.

– Megmoshatnám a hátadat – suttogta.

Cecilia felemelte a fejét, és Michael lángoló tekintetétől úgy érezte, alig kap levegőt. A teste életre kelt, mintha a múlt éjjel emléke egész nap mélyen eltemetve szunnyadt volna benne, és most felébredne.

A férfi hirtelen lehúzta magáról az inget.

– Egyszerűbb, ha beülök én is – mondta.

Cecilia erre rémulten felpattant.

– Nem, nem, én már végeztem! Átadom a kádat!

Michael felnevetett, becsavarta egy törölközőbe, ölbe kapta, és az ágyhoz vitte.

– Nagyon sietős a hölgynek – suttogta a nyakába. – Majd később megfürdök, és talán rávehetlek, hogy csatlakozz hozzám.

Leültette az ágy szélére, és gyengéden megtörölgette. Cecilia zavarba jött, de közben érezte, hogy egyre jobban feltámad benne a vágy, amit immár értelmetlen lett volna tagadni.

A férfi csókolni kezdte, amíg végül minden ellenállása elolvadt, és karját a nyakára kulcsolva sürgetően visszacsókolta. Michael ajka felfedezőútra indult a testén, egyre lejjebb és lejjebb, míg végül az ágy elé térdelt.

– Michael, mit művelsz?

– Csak engedd el magad! – felelte a férfi. – Múlt éjjel annyira felgyorsultak az események, hogy nem volt idő mindenre.

– Erre igazán semmi szükség – dadogta Cecilia kétségbeesetten, de közben reszketett a vágytól és a kíváncsiságtól. – Hosszú volt a nap.

Bizonyára fáradt vagy, és...

Michael nem szólt, csak közelebb hajolt, és az élvezet új birodalmába vezette kedvesét. Cecilia végül már a szájára tapasztotta a kezét, hogy hangos kiáltásaival fel ne verje a házat.

Egész testében remegve várta, hogy újra és újra elborítsák a gyönyör hullámai, amíg végül elernyed.

A férfi feltérdelt, és elégedetten mosolygott rá.

– Látom, büszke vagy magadra – jegyezte meg Cecilia.

– Az vagyok. Semmihez sem hasonlítható érzés, amikor az ember örömet szerez a feleségének.

Cecilia nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon ezen, bár a szíve egy elrejtett zugában ott lüktetett a szomorúság is.

Michael levette a többi ruháját is, és melléfeküdt. Újra csókolni kezdte, amíg végül Cecilia már szinte könyörögni akart neki, hogy egyesüljenek. Amikor testük végül egybeforrt, úgy érezte, jó lenne örökre így maradni.

– Nem fáj? – suttogta Michael.

– Cseppet sem.

– Akkor jó – lehelte a férfi megkönnyebbülten.

Aztán mozogni kezdett, hol gyorsabban, hol lassabban, új és csodálatos érzéseket keltve Ceciliában, aki igyekezett minden pillanatot a lehető legteljesebben átélni, tudván, hogy eljön majd az idő, amikor mindezt nélkülöznie kell.

* * *

Michael hajnalban ébredt, és feszülten várta, hogy a felesége mikor menekül el mellőle, ahogy előző reggel is tette. De Cecilia édesdeden aludt, és a férfi felkönyökölve csodálta. Arcbőre nem volt olyan sápadt, mint a legtöbb angol szépségé, mert velük ellentétben ideje nagy részét a szabadban töltötte. Ez tetszett neki. Felemelte egyik aranylós hajfürtjét, és mélyen magába szívta virágokra emlékeztető illatát, amelyről most már mindig ő fog eszébe jutni.

Cecilia lassan kinyitotta a szemét, álmosan pislogott, de nem tűnt meglepettnek, hogy maga mellett találja. A férfi ettől megnyugodott.

Elfogta a vágy, hogy mosolyogni lássa, és tudta, hogy ez már a nyiladozó szerelem, amelynek semmi köze egy régi barát iránti elkötelezettséghez. Önmagáért akart Ceciliával lenni, és már nem tudta nélküle elképzelni az életét. De ez az érzés öröm helyett bizonytalansággal töltötte el, mert ifjú felesége ugyan eltűrte a közeledését, sőt vágyott rá, de még mindig

vonakodott megnyitni előtte a szívét. Ha vannak is gyengéd érzései, sosem fogja beismerni, és ő sem vallhatja be, hogy szereti, mert elijesztené.

Cecilia még nem állt készen rá, hogy megossza vele minden gondolatát és reményét. Michael szívesen beszélgetett volna vele

Allen jogi pályára lépéséről és aggodalmáról, hogy öccsének így nem marad elég ideje a birtok ügyeire. Cecilia átvehetné tőle a feladatot, de még nem érkezett el az idő, hogy ezt felvesse neki. Egyelőre Oliverrel kellett foglalkoznia.

Így hát csak rámosolygott a feleségére, és későbbre halasztotta a jövőre vonatkozó elképzelései felvázolását.

– Jó reggelt, kedvesem! – köszöntötte.

Azt hitte, megint tiltakozni fog a megszólítás ellen, de csak egy apró, gondterhelt ránc jelent meg a homlokán.

– Álmodtál az éjjel – dünnyögte aggodalmasan.

Michael magában szitkozódott. Elesett bajtársai álombéli megjelenése ellen nem tudott mit tenni.

– Sajnálom, hogy megzavartam a pihenésedet.

– Ne aggódj emiatt! Csak egyszer-kétszer mocorogtál és kiáltottál. Egyszerűen nem vagyok hozzászokva, hogy más is fekszik az ágyamban.

Cecilia pirulva húzta az álláig az ágytakarót.

– Miről álmodtál? – kérdezte.

A férfi megrántotta a vállát, és felült, mintha csak nyújtózni akarna. Nem mert Ceciliára nézni, mert hazudni készült neki.

– Nem igazán emlékszem. Talán harcról. Nem fontos.

– Borzasztó lehet mindennap az életedet kockáztatni – mondta Cecilia, és vigasztalón a hátára tette a kezét.

Michael ekkor döbbsent rá, hogy soha nem akarja neki elmondani, milyen önvád gyötri az apja halála miatt. De ha valóban nincs rá oka, mert nem az ő hibájából történt, akkor miért is nem akar beszélni róla? Ezen eddig nem gondolkozott el.

– Minél képzetesebb egy katona, annál inkább csökken a kockázat – felelte szórakozottan.

– Te nagyon elszántsak tűnsz.

Cecilia hangján hallatszott, hogy mosolyog. Michael odapillantott rá, és látta, hogy a felsőtestét csodálja. De hamarosan elkomorult az arca, és a férfi tudta, hogy most a sebhelyeit nézi.

– Ezek nem túl mély sebek – mondta hanyagul. – Inkább csak bosszantóak voltak, mint veszélyesek.

– El is fertőződhetek volna – korholta Cecilia.

– Talán igen, de nem így történt.

Ezúttal Michael kelt fel előbb az ágyból.

Cecilia érdeklődve figyelte. Együttléteik után úgy érezte, mintha jobban, bensőségesebben ismerné.

Érezte, hogy valamit titkol előle az álmokkal kapcsolatban. Lehet, hogy csak nem akarja megsérteni ártatlan lelkét a szörnyű részletekkel, gondolta ingerülten. De sejtette, hogy ennél többről van szó. Mit nem akar neki elárulni?

Jobbnak látta témát váltani.

– Bár nem tettél szemrehányást érte, idehívtam édesanyádékat, miközben valaki a kastélyban ártani akar nekem. Nem gondoltam rá, hogy esetleg őket is veszélybe sodrom. Csak szerettem volna megismerni a családot.

– Igen, tudom – felelte Michael, és közelebb lépett. – Nem aggódom miattuk.

– Miért?

– Mert nemrég beszéltem az öcséddel a biztonsági kérdésekről.

Miután beleestél a gödörbe, megerősítettük a külső őrséget, Tom és Will pedig egész éjjel felváltva virrasztott, és őrizték a családi szárnyat.

Cecilia elmosolyodott.

– Megbíztaál annyira az öcsémbe, hogy vele beszéld meg? Köszönöm.

Michael megvonta a vállát, és ebből Cecilia tudta, hogy még mindig nem bízik meg Oliverben, de ő a birtok ura.

Amikor Nell bekopogott, Michael távozott, és emlékeztette Ceciliát, hogy együtt mennek majd le reggelizni. Természetesen a férfi hamarabb elkészült az öltözéssel, és türelmesen várakozott a folyosón.

– Mintha máskor is vártál már volna itt rám – mondta Cecilia.

– Mintha akkor szándékosan kerültél volna.

– Ha nem fenyegetne egy rejtélyes gonosztevő, most úgy érezném, a férjem egy perc nyugtot sem hagy nekem.

Michael arra egy pillanatra elkomorult, és Cecilia sejtette, hogy kicsit megbántotta. De úgysem számíthattak idilli házasságra. Bármilyen történjen is köztük éjjelente, nappal jobb, ha mindketten a saját útjukat járják. Jobb, ha ezt nem felejtik el.

Michael anyja és öccse csatlakoztak hozzájuk a reggelinél, míg Oliver szokásához híven távol maradt. Bizonyára este is „halaszthatatlan teendője” akadt, amely hajnalig nem engedte nyugovóra térni.

Lady Blackthorne Ceciliát kérdezgette, láthatóan mindent meg akart tudni újdonsült menyéről.

– Izgalmas lehetett egy idegen országban felnőni – jegyezte meg ábrándosan.

Cecilia vállat vont.

– Talán. Kicsi koromban valóban kalandként fogtam fel.

Michael úgy nézett rá, mint aki eddigi beszélgetéseik alapján nem hiszi el, hogy valaha is szeretett Indiában élni.

– Anyám mindig apám mellett akart maradni, ezért nem telepedtünk le Bombayben, mint a többi katonacsalád, hanem mindenhová követtük a regimentet.

Allen Blackthorne elismerően füttyentett, miközben a pirítósát kente.

– Dzsungeleken és hegláncokon vágunk át, és minden egyes bevetést végigizgultunk a frontvonal mögül.

Észre sem vette, hogy a hangja egyre halkul, ahogy felidézi a rettegéssel töltött órák emlékét, amikor nem tudták, viszontlátják-e még élve az édesapját. Összerezcent, és mosolyt erőltetett az ajkára.

– Úgy tűnt, apám szerencsés csillagzat alatt született.

– Az nem szerencse volt, hanem tehetség és jó megérzések – helyesbített Michael. – Különleges képessége volt, hogy szinte olvasott az ellenség gondolataiban. Mintha hamarabb tudta volna, mit akarnak, mint ők maguk. Mindig tökéletes stratégiát dolgozott ki, amely sosem volt szükségtelenül kegyetlen, de kellőképpen határozottnak bizonyult. Az emberei, a felettesei és az ellenség egyaránt tisztelték.

Cecilia meghatottan és hálásan nézett a férjére.

– Ti nem találkoztatok, amikor Lord Appertan a seregben szolgált? – kérdezte Lady Blackthorne.

Michael a fejét rázta.

– Cecilia és az édesanyja visszatértek Angliába az ifjú Appertan gróffal, hogy itt járjon iskolába. Utána már csak ritkán látogattak Indiába, így nem volt alkalmunk megismerkedni. Az édesanyjával viszont egyszer találkoztam – fordult Ceciliához.

– Nem is tudtam – dűnnyögte Cecilia. – Anyám nem szeretett sokáig távol lenni édesapámtól.

Ez olyan ártatlanul és egyszerűen hangzott, pedig a valóság sokkal összetettebb volt. De Cecilia nem akart erre gondolni. Inkább magában megköszönte a férjének, hogy iránta való kíméletből nem említette Gabrielt.

De Gabriel megérdemelte, hogy megemlékezzenek róla. Így aztán ő maga mesélte el, hogyan mentette meg a kisöccse a krokodiltól, feláldozva érte az életét.

Lady Blackthorne a könnyeit törölgette.

– Ó, kedvesem, nem tudom, hogyan tudta ezt feldolgozni a családja. Szegény kicsikéim... és szegény szüleik. Nincs rosszabb, mint elveszíteni egy gyermeket. A drága Gabriel igazi kis hős volt.

Cecilia bólintott.

– Anyám soha nem lett már ugyanaz. Visszajött velünk Angliába, de közben látszott rajta, mennyire félti apánkat, és mennyire szeretne mellette lenni. Amikor viszont vele volt, apám leveleiből az derült ki, hogy olyankor meg értem és Oliverért aggódott. Mintha nem tudná eldönteni, hol a helye.

Amíg aztán végleg elhagyta Angliát, hogy a férjével lehessen. Neki és Olivernek is szükségük lett volna rá, de ez nem számított.

– Végül India anyámat is megölte.

A többiek hallgattak. Cecilia meglepetten nézett körbe. Lady Blackthorne tekintete tele volt együttérzéssel, Allené kíváncsisággal, Michael pedig mintha egészen máshol járna.

– Trópusi láz vitte el – magyarázta. – Mindig is fogékony volt az ottani betegségekre, de nem törődött vele. Utolsó óráin mellette lehettem, mert

épp ott voltam én is.

Most, hogy belekezdett a mesélésbe, nem tudta abbahagyni.

Leginkább Michaelnek szólt az egész, hogy megértse, miért nem akar vele menni soha.

– Én ápoltam. Rengeteget szenvedett. Apám úgy érezte, India és végső soron az ő hivatása lett a veszte. Sosem heverte ki igazán a gyászt. Ragaszkodott hozzá, hogy jöjjenek vissza Angliába, és mindenben segítsék Olivernek, hogy mi ketten legalább megmaradjunk egymásnak.

Michael eddig is tudta, hogy Cecilia mennyit szenvedett Indiában.

De ahogy most egymás szemébe néztek, megértette, mit akar mondani – túl sok szörnyű emléke kötődik ahhoz a vidékhez, és nem fogja meggondolni magát. Az ő szemében India az ígéret földje volt, amely sosem látott siker lehetőségével kecsegtette, Cecilia számára viszont a halált és veszteséget jelentette. Három családtagja vesztette ott életét – egyikük talán miatta. Ha elmondaná neki, azt nem biztos, hogy túlélné a házasságuk.

Korábban úgy gondolta, nem nagy dolog, ha nem mesél a múltjáról, de amikor Cecilia az álmairól kérdezte, rájött, hogy a titkolózás közel jár a hazugsághoz. Ha tényleg szereti őt, megteheti-e ezt vele? Eszébe jutott, milyen édes, szeretetteljes arckifejezéssel hallgatta, amikor az apjáról beszélt, de ez nem neki szólt.

19. fejezet

Szinte egész nap esett, és Cecilia felkészült, hogy neki kell szórakoztatnia a vendégeket, de meglepetésére Michael magára vette a feladatot. Biliárdozott az öccsével, és őt is tanígtatták, Lady Blackthorne pedig nevetve figyelte őket, és időnként hozzászólt a játékhoz. Oliver is csatlakozott hozzájuk egy rövid időre, és Cecilia erre a néhány percre elfeledkezett aggodalmairól, és élvezte, hogy újra szerető család veszi körül.

Michael úgy tervezte, hogy hamarosan meglátogatja családi otthonát, és őt is magával viszi, de Cecilia nem volt biztos benne, hogy ez utóbbi jó ötlet. A férje még mindig abban reménykedett, hogy magába tudja bolondítani, és feladja a birtokkal kapcsolatos álmait. De ez sohasem fog bekövetkezni.

Még egy nap telt el úgy, hogy nem történt újabb „baleset”, és Cecilia magában hálát adott az égnek.

Eltökélte, hogy aznap éjjel távol tartja magát Michaeltól, mert a házasságuk úgysem lehet soha olyan, amilyennek mindketten szerették volna. De végül mégis egy ágyban kötöttek ki, Cecilia pedig egy kis időre félretette gyötrő gondolatait, és átengedte magát az érzéseknek.

Michael hamarosan elaludt, de a lady még sokáig ébren feküdt, fájó szívvel latolgatva a jövőt. Észrevette, amikor a férfi álmodni kezdett, mert teste meg-megrándult, és érthetetlenül motyogott valamit.

Az arca eltorzult a gyötrelemtől. Cecilia gyengéden megrázta a vállát, mire olyan hirtelen ébredt fel, hogy a lady megugrott ijedtében.

– Valami baj van? – ült fel Michael, egy pisztollyal a kezében.

Cecilia tátott szájjal bámult rá.

– Nem... nincs semmi baj. A-azt meg hol szerezted?

A férfi felsóhajtott, és óvatosan visszacsúsztotta a fegyvert a párnája alá.

– Kellett valami, amivel megvédhetlek – mondta halkán. – Úgy gondoltam, jobb, ha nem tudsz a pisztolyról.

Cecilia nagyot nyelt, és a párnára meredt. Michael bizonyára élete nagy részében karnyújtásnyira tartotta magától a fegyverét. Számára nyilván természetes volt, Ceciliát viszont arra emlékeztette, milyen veszélyessé vált hirtelen a világ.

– Cecilia, miért ébresztettél fel? – kérdezte Michael.

– Megint álmodtál – nézett rá.

A férfi tétován, bánatosan fürkészte az arcát.

– Mi a baj? – simította meg a karját Cecilia. – Nekem elmondhatod.

Michael behunyta a szemét.

– Nem akartalak ezzel terhelni.

– Miért terhelne, hogy elmeséled az álmodat?

A férfi megcsóválta a fejét.

– Az, hogy rosszat álmodom, csak utóhatás. Újra és újra mondogatom magamnak, hogy a körülményekhez képest a legjobb döntést hoztuk meg, azt a döntést, ami erkölcsileg helyesnek tűnt.

És most együtt kell élnem a következményeivel, mint annyi mindennel, amit a háborúban tettünk Anglia nevében.

Cecilia érezte, hogy a férje erős karja megfeszül a tenyere alatt, aztán Michael megfogta a kezét.

– A döntés, amelyet hoztunk, sokak életére volt hatással, többek között a tiédre és az öcsédére is. Azt hittem, nincs bűntudatom miatta, hiszen csak segítettem az abban a pillanatban legjobbnak tűnő megoldást választani. De tévedtünk, Cecilia, és ez sokak életét követelte – az apádét is.

Cecilia szívét átjárta a fájdalom, és mélyet sóhajtott.

– Apád halála miatt nem élhetted többé a fiatal hölgyek megszokott életét, mert a birtok igazgatásának nehéz terhét vetted a válladra. Olivernek nem volt többé édesapja, aki a jó úton tartsa.

Amikor mindezt a saját szememmel is láttam, ráébredtem, milyen súlyos következményei voltak annak a döntésnek. Annyira sajnálom, Cecilia – suttogta Michael mélyszéles megbánással a hangjában.

Cecilia gombócot érzett a torkában. Nagyot nyelt.

– Mondj el mindent, Michael! Tudni akarom, még ha mindkettőnknek fájdalmas lesz is. De várj egy kicsit!

Felkelt az ágyból, hogy felöltözzön. Már nem szégyellte magát ruhátlanul a férje előtt, de mégsem akarta így meghallgatni a szörnyűségeket, amelyekkel vádolja magát.

Belebújt a hálóköntösébe, és amikor megfordult, látta, hogy Michael is felhúzta a nadrágját, és felé biceg.

– Odaadjam a botodat? – kérdezte.

A férfi türelmetlenül megrázta a fejét, és Cecilia tudta, hogy minél előbb túl akar lenni a vallomáson. Komoly arccal belekezdett a történetbe.

– Foglyokat kísértünk Rothforddal, Knightsbridge-dzsel, és egy kisebb különítménnyel. Úgy tájékoztattak, hogy egyszerű tolvajok, férfiak, asszonyok, sőt gyerekek is voltak közöttük. Láttuk, hogy éheznek, és azt hittük, csak a családjukat akarták ellátni. De egyesek azt suttogták, nem csak ezért tartóztatták le őket. Tudtak valamit.

Egy titkos telepre kellett vinnünk őket, ahol általában információt szoktak... kiszedni az emberekből.

Cecilia testén végigfutott a hideg, ezért maga köré fonta a karját.

– Ez elég baljósan hangzik.

– Az is volt, de sajnos néha az igazság kiderítése érdekében ilyen eszközökhöz kellett folyamodnunk. Nem gondoltuk, hogy néhány tucat csont és bőr falusi veszélyt jelenthet ránk. Ez volt az első tévedésünk. Becsaptak minket, Cecilia. Megtévesztettek, és szánalmat ébresztettek bennünk. Ezért úgy döntöttünk, szabadon engedjük őket.

Cecilia nem szólt semmit – mit is mondhatott volna? Tudta, hogy Michael mennyire bánja, hogy hibázott, de azt is, hogy a legjobb tudása szerint járt el.

– A „szegény éhező falusiak” erősítéssel tértek vissza, és ránk támadtak. Három emberünk veszett oda – köztük az édesapád.

Cecilia lehajtotta a fejét. Olyan volt, mintha a gyász sebei újra felszakadtak volna. De tudta, hogy a férfi is ugyanezt érzi.

– Rothford és Knightsbridge visszatértek Angliába, hogy valamiképp megpróbálják kárpótolni a másik két elesett katona családját. Bűntudatból érzik úgy, hogy az adósaik, míg én azt mondogattam magamnak, hogy tisztességből.

Adósság? Hát még most is csak annak tekinti őt? – gondolta Cecilia, de nem volt joga ennél többre vágni.

– A seregben azt tanultuk, hogy a bűntudat egy katona számára haszontalan érzelem, és döntéseinket nem szabad túlgondolni, mert az emberéletekbe kerülhet. Megfogadtam, hogy sosem fognak az érzelmeim vezérelni. De nem bírtam elviselni, hogy nőket és gyerekeket kínvallatásnak tegyenek ki. Embereknek kellett meghalnia a döntésem miatt, és látom, hogy milyen hatása volt a ti életetekre. Először azt hittem, kíméletből nem akarok beszélni neked erről, de rájöttem, hogy más oka van. Mégpedig a bűntudat és a szégyen. Annyira sajnálom, Cecilia. Nincs rá szó, milyen sokat ártottam neked.

Michael megragadta Cecilia karját, szemében mélységes megbánás és fájdalom tükröződött.

Cecilia azon tűnődött, nem kellene-e haragot vagy sértettséget éreznie, de még hasonló sem környékezte, csupán a kimondhatatlan szomorúság.

– Háborús helyzetben voltatok, Michael – mondta fáradtan. –

Az ismereteitek szerinti legjobb döntést hoztátok. Azt hiszed, mindent irányítható volt, ami azután történt? Hogy mások döntései nem játszottak szerepet az események kimenetelében?

Önteltség lenne, ha így gondolnád.

A férfi lassan leereszkedett a díványra, ő pedig melléült, és együtt bámultak a sötétségbe, felidézve a múlt árnyait. Cecilia tudta, hogy Michael gyermekségétől fogva megtanulta elrejtetni az érzéseit, és ezt a tudományát már mesterfokra fejlesztette. De a vele és Oliverrel töltött idő kétségeket ébresztett benne, és nyitottabbá tette. Cecilia most beleláthatott a lelkébe.

A férje felé fordult, és mélyen a szemébe nézett.

– Nem okolhatod magad Oliver viselkedéséért.

Michael összepréselte az ajkát.

– Miért nem? Szegény fiúnak tizennyolc évesen hirtelen egy birtok vezetése szakadt a nyakába.

– Már jóval apánk halála előtt is voltak velem gondok. Igazából Gabriel tragédiája indította el a folyamatot. Nehéz volt elfogadnom, de amikor valaki az ikertestvérét veszíti el, az sokkal súlyosabban érinti, mintha

egyszerűen csak a testvére lett volna. Oliver életében először érezte azt, hogy egyedül van a világon. Talán ezért lett annyira önfejű, mert úgy gondolta, csak magára számíthat. Anyánk pedig nem segített abban, hogy jó irányba fejlődjön.

– Hogyhogy?

– Kiváló példaképpül szolgált Olivernek az önzésre. Az egész élete arról szólt, hogy a Papa közelében maradjon, bármi áron. Úgy tűnt, attól fél, hogy ha nem tartja szemmel, apánk elhagyja őt, pedig sosem adott okot a féltékenységre. Legalábbis én így láttam – tette hozzá Cecilia tűnődve.

Michael megrázta a fejét.

– Sosem láttam édesapádat még csak ránézni sem más nőre.

Cecilia próbált mosolyogni.

– Én tudtam. De anyánk képtelen volt elhinni, és Oliver örökölte tőle az önbizalomhiányt, amelyet önző viselkedéssel próbál leplezni.

– Képesé teheti-e az önzés az öcsédet arra, hogy korábban számára is elképzelhetetlen dolgokat cselekedjen?

Cecilia megreszketett, mert értette, mire céloz a férfi.

– Nem értem, miért tenne ilyet – suttogta végül. – Hiszen boldogan átadom neki az irányítást, amiben csak szeretné.

– És ezt ő is tudja? – kérdezte Michael komoran. – Vagy van oka azt hinni, hogy nem bízol benne?

– Már hogyané bíznék benne! – pattant fel Cecilia. – Hiszen mindig mondtam, hogy ártatlan!

– Attól még érezheti úgy, hogy nem hiszel a képességeiben, és egész életedben ellenőrizni akarod majd.

– Ez nem igaz! – vágta rá Cecilia, és szinte émelyegni kezdett. És ha mégis igaz?

– Beleegyeztem, hogy miután édesanyádék elmentek, egy napra átvegye a birtok irányítását. De tudatni akarom veled, hogy bármikor kérdezhet, ha szüksége van rá. Ez olyan rossz lenne?

– Bárcsak tudnám, Cecilia, de az én ítélőképességemnek is ugyanúgy vannak korlátai, mint mindenki másénak. Csak annyit mondhatok, hogy szerintem bölcs dolog, hogy elkezdesz jobban a háttérbe vonulni.

Cecilia vállat vont.

– Néha azon tűnődöm, nem... titkol-e valamit Oliver, ami nagyobb hatással volt rá, mint képzelte.

Michael meglepetten nézett rá.

– Sosem kérdezted meg?

– Csak nemrég óta kísért ez a gondolat, és nem tudok tőle szabadulni. Nem mondtam el, mert motoszkált bennem a félelem, hogy mégis ő állhat a támadások mögött. De most már nem hiszem, hogy ez lenne, amit rejteget előlem. Beszélni fogok vele – szegte fel eltökélten az állát.

Michael elkomorult.

– Nem biztos, hogy jó ötlet sarokba szorítani.

– Erről szó sincs. Csak hangot adok aggodalmaimnak, mint szerető nővére. Talán a válasza végleg meggyőz arról, hogy nem ő a tettesünk.

– Szeretnék én is jelen lenni.

– Nem.

– Nem hagyhatlak egyedül vele.

Cecilia behunyta a szemét, és azon tűnődött, mikor fordult ki magából annyira a világ, hogy a tulajdon öccse is veszélyt jelenthet rá.

– Meglátjuk. Talán elrejtőzhetnél a teraszon, mint amikor az enfieldi hölgyek jöttek látogatóba.

Michael bólintott, és néhány percig mindketten gondolataikba merülve hallgattak.

– Csodálom, hogy a vallomásom után nem volt hozzám néhány keresetlen szavad – szólalt meg végül a férfi, két kezébe fogva felesége kezét.

– Épp eleget vádoltad magad – felelte Cecilia szelíden. – Apám saját fiaként szeretett téged, és ő lett volna az első, aki megért.

Michael óvatosan magához szorította.

– Cecilia – kezdte mérhetetlen gyengédséggel, aztán elhallgatott.

– Igen?

A férfi közelebb hajolt, és lassan megcsókolta.

– Köszönöm.

Visszafeküdtek az ágyba, és Michael mintha azonnal mély, álomtalan álomba zuhant volna, miközben Cecilia ébren feküdt mellette, azon tűnődve, vajon mit akart még neki mondani, és miért nem mondta el.

* * *

De Michael valójában nem aludt el olyan gyorsan, mint szeretett volna. Alig akarta elhinni, hogy Cecilia milyen nyugodtan fogadta a vallomását, hogy az ő döntése miatt halt meg az apja. Úgy érezte, nem érdemelte meg, hogy ilyen megértő legyen vele, ugyanakkor mérhetetlenül hálás volt érte. Annyira meghatotta, hogy majdnem bevallotta neki, hogy szereti. Nagy hiba lett volna. Házasságuk még mindig törékeny alapokon állt, és még távolról sem volt biztos, hogy megmarad. Sok múlott azon, hogy megfejtse, ki áll a „balesetek” mögött. De nem nyomozhatott tovább a rendőrség bevonása nélkül, neje pedig hallani sem akart az utóbbiról, amíg fennállt a veszélye, hogy ezzel árthat az öccsének vagy az öccse jó hírének.

Ettől Michael úgy érezte, védekezőállásba kényszerült. Sosem kezdeményezhetett, és óvatosan kellett bánnia a kérdésekkel. Csak annyit tehetett, hogy várta, mikor jön a következő támadás, remélte, hogy meg tudja akadályozni, és lefülelheti a tettést.

Reggel útnak indította anyját és öccsét, és örült, hogy a közeli viszontlátás reményében, jókedvűen intettek búcsút. Egyelőre nem említette visszatérését Indiába, mivel még nem tudta, mikor válik lehetségessé. De abban biztos volt, hogy nem fogja egy vidéki uraság unalmas életét élni. Ezzel Cecilia is tisztában volt.

Amikor visszatértek a házba, Oliver épp menni készült, mintha ki akarna bújni a feladat alól, amelyben korábban megegyeztek: jelesül, hogy aznap ő igazgatja a birtokot. Panaszkodni kezdett, hogy lóversenyre hivatalos, és Michael nem szólt semmit, de örömmel látta, hogy Cecilia kitart korábbi elhatározása mellett, és átadja a vezető szerepet az öccsének.

– Most mennem kell, megbeszélésem van Mrs. Elliottal a régi szárny berendezéséről – mondta Cecilia. – Ha megnősülsz, rengeteg partit és vacsorát fogsz adni, és Penelope biztosan szeretné, ha minden készen állna.

Azzal el is ment, Talbot kíséretében, aki Michael megkönnyebbülésére megígérte, hogy szemmel tartja.

Michael az ifjú grófhoz fordult.

– A tisztartó találkozni óhajt önnel. Délután pedig a városi bíróság ülészik Enfieldben, ahol megfigyelheti a bírák munkáját, ugyanis grófként hamarosan ön is közéjük fog tartozni. Óhajtja, hogy elkísérjem?

– Különben hogyan számolhatna be Ceciliának? – kérdezte a fiatalember komoran.

Bementek a dolgozószobába, ahol a tisztartó és a titkára már várták őket. A délelőtt jól sikerült, és a gróf viszonylag jókedvűen ült le az ebédhez. Cecilia nem kérdezett semmit a birtok ügyeiről, sem pedig Oliver.

Michael a feleségét figyelte, mert tudta, milyen nehéz lehetett kiadnia a kezéből a munkát, amelyet olyan büszkén és örömmel végzett. Magában azért fohászzkodott, hogy találjon magának valami hasznos elfoglaltságot, ha majd Appertan grófnak nem lesz szüksége a segítségére. Szomorúan gondolt rá, milyen kalandokat élhetnének át együtt Indiában, de egyre inkább lemondott róla, hogy ez valóra válhat.

Aztán a délutáni bírósági ülésen minden a feje tetejére állt. Az ifiúr ugyan időnként ásítással fejezte ki véleményét, de nagyrészt érdeklődéssel hallgatta a bíróság elé kerülő ügyeket. Aztán amikor egy fiatal férj lépett a tárgyalóterembe, akit azzal vádoltak, hogy nem támogatta a feleségét és közös gyermeküket, hirtelen kijelentette, hogy neki ebből elég volt, és sietve távozott. Michael fogcsikorgatva eredt utána, a városiak rosszálló suttogásától kísérve.

Hazaúton próbálta szóra bírni a fiatalembert, de Appertan komor gondolatokba merülten, némán lovagolt mellette. Sokféle oka lehetett a viselkedésének.

A kastély bejáratánál Talbot fogadta őket. Miss Webster és Cecilia bukkant fel a szalonból, előbbi igencsak komoly képet vágott, utóbbi pedig aggódalmasan pillantott a férjére. Appertan alig hallhatóan szitkozódott.

A sápadt és zavarodott Miss Webster merev pukedlivel üdvözölte az érkezőket.

– Kedves uram, úgy tűnik, ismét megfélemezett róla, hogy látogatóba ígérkezett hozzánk. A szüleim számítottak a jelenlétére.

Oliver futólag rámosolygott menyasszonyára, majd egyenesen a szalonba ment, hogy konyakot töltsön magának. Cecilia tiltakozásra nyitotta a száját, de meggondolta magát. Michael remélte, hogy kezd ráébredni: nem lehet anyja helyett anyja és gyámja helyett gyámja az öccsének, mert ezzel csak ront a helyzeten.

– Bocsásson meg, Penelope – fordult Oliver Miss Websterhez. – A birtok ügyeivel voltam elfoglalva, aztán egy bírósági tárgyaláson volt jelenésem Enfieldben.

– Természetesen megértem, hogy szólította a kötelesség – bólintott a menyasszonya.

– Legközelebb először egyeztettem a titkárommal a napi teendőket.

Michael meglepődött. Micsoda előrelépés! Létezik, hogy az ifiurat észhez térítette a délutáni tárgyalás, ahol láthatta, milyen az, amikor egy férfi nem teljesíti a kötelességét? Nehéz volt elhinni, hogy ennyitől megváltozhatott.

– Köszönöm a segítségét, Blackthorne – szólt hozzá Oliver. – Most pedig, Penelope, szeretnék négyszemközt beszélni kegyeddal.

– Természetesen – mondta Michael, és karját nyújtotta Ceciliának, aki először vonakodni látszott, de aztán belekapaszkodott, és távoztak a szalonból.

– Nyitva hagyjuk az ajtót, Penelope jó híre érdekében – mondta halkán, amikor kiértek.

De a gróf becsukta mögöttük.

Cecilia haragosan fordult oda, amiért az öccse ennyire nincs tekintettel menyasszonyára. Egy órán át vigasztalta szegény lányt, és most Oliver meggondolatlansága tovább ronthat a helyzeten.

– Nem tehetünk semmit – súgta oda Michael. – Gyere velem, hogy beszámolhassak a mai nap történéseiről!

Cecilia vonakodva, összeszorított fogakkal követte. Amikor kettesben maradtak, kifakadt:

– Látnod kellett volna Penelope arcát, amikor közöltem vele, hogy Oliver nincs itthon! Az apja azzal fenyegetőzik, hogy felbontja az eljegyzést, hiába gróf a lánya vőlegénye. Hiszen nem is törődik vele, akkor miért kérte meg?

Michael felsóhajtott.

– Talán ő is csak azt akarja, amit minden fiatalember, de egy tisztességes lánytól ezt csak házassággal kaphatja meg.

Cecilia elkomorult.

– Biztos voltak már kalandjai. Ha nem bír a vágyaival, azt csendben el tudta volna intézni.

– Rowlandson szerint nem látogat kurtizánokat, de még a könnyűvérű nőcskék iránt sem mutat érdeklődést, akiket időnként a fiatalurak szórakoztatására hívnak az ivóba.

– Gondolod, hogy csak testi vágyat érez Penelope iránt, és betöltésére nem látott más módot, mint megkérni a kezét?

Michael vállat vont.

– Már nem egy férfi cselekedett hasonlóan őelőtte. Örülök, hogy Talbot a közelben van – pillantott a szalon felé. – Így kevésbé aggódom Miss Webster erénye miatt.

Cecilia összerándult, mintha megütötték volna.

– Remélem, nem kívánod tőlem, hogy figyelmeztessem a barátnőmet egy olyan veszélyre, amelynek valódiságában erősen kételkedem.

– Ez így nem mehet tovább, kedvesem. Beszélnem kell az öcséddel, és nem csak annyit fogok kérdezni tőle, hogy van-e valami gondja.

– Csak nem akarsz elmondani neki, hogy szerinted ő az, aki az életemre tört? – kiáltott felháborodottan Cecilia.

– Gyanúsak találom a viselkedését. Amikor a tisztartóval beszélgettünk, voltak jó ötletei és érdekes kérdései, de délután a tárgyaláson nem tudott uralkodni magán, és gyakorlatilag kirohant a teremből az ülés vége előtt. Valami nincs rendjén veled, és tudnunk kell, mi az.

– Tényleg azt hiszed, hogy ő a tettes? – suttogta csüggedten Cecilia. – Az is lehet, hogy a támadót nem személyes ellentét vagy sérelem fűti, hanem a hatalom és a pénz utáni vágy. Olivernek nincs szüksége arra, hogy engem félreállítson az útból, mert anélkül is hozzájuthat ezekhez.

– De lehet, hogy ő ezzel nincs tisztában.

– Erre nincs bizonyítékunk! Lássuk, mi történik, ha teljesen visszavonulok a birtok ügyeitől. Tegyük úgy, mintha neked adnám át az

irányítást és az öcsém feletti ellenőrzést.

Michael egy pillanatra eltöprengett.

– Nagyszerű ötlet! – mondta aztán. – Ezzel talán a veszély is elhárul rólad.

– Nem ezért javasoltam. Nem akarom, hogy most meg te légy a célpont. De ha be tudom bizonyítani neked, hogy a támadások hátterében a hatalom és a pénz áll, és nem személyes okuk van, talán az is beigazolódnik, hogy nem Oliver a tettes. Kideríthetjük, ki akarja irányítani a grófságot, és akkor... és akkor...

A lady a férjére bámult, és rádöbbsent, hogy valami megváltozott.

– Már nem használod a botodat!

– Nem – felelte halkán a férfi.

Cecilia kihúzta magát.

– Akkor a dolgok visszatérhetnek a rendes kerékvágásba.

– Mi volna a rendes kerékvágás, kedvesem?

A férfi hangjában annyi gyengédség volt, hogy Cecilia kis híján elpityeredett.

– Az, hogy inkább az öcsédnek segítesz, mint hogy igazán a feleségem légy?

– Úgy vettél el, hogy tudtad: ez sosem lesz valódi házasság – mondta a lady kétségbeesetten.

Michael átölelte.

– Számomra ez valódi, Cecilia, és te is valódi vagy. A feleségem, akiről az én feladatomban gondoskodni.

– Hamarosan visszatérsz Indiába. Sok házaspár van, akik évente csak egyszer-kétszer látják egymást.

Most őt akarja meggyőzni vagy saját magát?

– Te beérnéd ennyivel? És ha a gyermekünket hordod a szíved alatt?

Cecilia felnézett rá, és nem tudta, mit mondjon. Legszívesebben könyörgött volna neki, hogy maradjon mellette, még ha fel is kell adnia érte szeretett hivatását. De Michael utólag talán megneheztelne rá, amiért erre rávette.

Vagy neki kellene elhatározásra jutnia? Bárhogy dönt is, valaki szenvedni fog miatta.

A férfi a hasára tette a kezét.

– Lehet, hogy már új élet növekszik benned, Cecilia.

A gyermekünk. Nem akartuk, hogy az érzelmek is szerepet kapjanak ebben a házasságban, de nem tudtuk elkerülni.

– Tiszteljük egymást – jelentette ki Cecilia. – Kérlek, tisztelj meg azzal, hogy nem kényszerítesz döntésre, amíg a családunk ilyen nehéz helyzetben van.

– A családunk. Jó ezt tőled hallani.

Cecilia hallgatta a férje erőteljes szívverését, és azon tűnődött, vajon egy harmadik, apró kis szív is lüktet-e már kettejük között. Ha egy másik emberi lényért is felelősséggel tartoznak, az mindent megváltoztat.

20. fejezet

Cecilia nem gondolta, hogy ilyen nehéz lesz hirtelen visszalépni a birtok irányításától, amely két éve minden egyes napját kitöltötte.

Michael két napon át dolgozott Oliverrel, aki nyugtalannak és szórakozottnak tűnt. A lady virágokkal, vacsoramennükkel és a régi szárny berendezésével volt elfoglalva. Ami a hímezgetést illeti, két év alatt kijött a gyakorlatból, és legszívesebben a szoba másik végébe hajította volna a kézimunkát. Haszontalannak érezte magát.

Biztonsági okokból nem hagyhatta el a kastélyt, és nem fogadhatott látogatókat sem. Ettől még rosszabb volt a kedve, hiszen megszokta, hogy mindig emberek között forgolódik. Egy szolgálja követte mindenhova, amitől még idegesebb lett.

Az utóbbi években annyira lefoglalták a feladatai, hogy elhanyagolta a barátságait. Most szorgalmasan írta a leveleket, hogy felelevenítse a régi kötelékeket. Nem voltak közeli unokatestvérei; nem tudta, hogy Oliverrel milyen lesz a kapcsolata hosszú távon, és Michael nemsokára visszatér Indiába. Lehet, hogy hamarosan teljesen egyedül marad. Ezt akarta?

Amikor átvette a birtok igazgatását, nem is gondolt arra, mi lesz később, ha a feladat terhe lekerül a válláról. Visszatekintve ostobaságnak tűnt, hogy nem tervezett előre.

A teraszra nyíló üvegajtón át bámulta a tájat, és a kezét a hasára tette. Talán mégsem marad egyedül. Korábban nem tudta elképzelni, hogy gyermekei lesznek, úgy vélte, nem lenne ideje az anyaságra.

Nem is vágyakozott rá úgy, mint sokan mások. Most viszont már a pusztá gondolat is reményt adott neki, hogy lesz még valakije, akit szerethet és óvhat, és aki összeköti Michaellel.

Ekkor a távolban feltűnt a férje és Oliver alakja, akik lóháton közeledtek az istállók felé. A fejüket egymás felé fordították, bizonyára beszélgettek. Cecilia magában azért fohászzkodott, hogy Michael megtalálja a megfelelő szavakat, amelyek elindítják Olivert az érettség felé vezető úton.

Aztán Michael hirtelen oldalra borult, és a nyereggel együtt leesett a lóról. Cecilia felkiáltott, és kivágta az ajtót. Talbot egy másodperc alatt mellette termett.

– Lady Cecilia, nem mehet ki!

– A férjem leesett a lóról – hadonászott Cecilia a park irányába. – Lehet, hogy megsérült.

Talbot hunyorogva nézett az istállók felé, majd felsóhajtott.

– Nos, akkor elkísérem.

Szinte futva tették meg az utat, le a márványlépcsőkön, végig a kavicsos úton, ahonnan nem lehetett látni a két férfit a bokroktól.

Amikor kiértek a pázsitra, látták, hogy Michael már felállt, és Oliver vállára támaszkodik. Cecilia érezte, hogy a megkönnyebbüléstől könnyek gyűlnek a szemébe.

– Michael! – kiáltotta.

A férfi felnézett, és messziről látszott, hogy a homlokát ráncolja, amiért odakint látja őt. Cecilia nem törődött vele. Minél közelebb értek, annál többször kellett magára parancsolnia, nehogy odarohanjon, és átölelje, mint valami ostoba fruska.

Jóságos ég, csak nem kezd beleszeretni?

Amikor odaért, egy horzsolást látott Michael állán, de egyéb sérülésnek nem volt jele.

– Cecilia, bent kellett volna maradnod! – korholta Oliver. – Te vagy a célpont.

– Úgy látszik, már nem csak én – felelte összeszorított fogakkal. – Michael, feltételezem, hogy nagyon régen volt már, hogy utoljára leesett a lóról.

A férfi felsóhajtott.

– Valaki majdnem teljesen átvágta a szíjakat. Nem bírták a terhelést.

– Nem esett baja? – kérdezte kínosan reszketeg hangon Cecilia.

Michael megfogta a kezét.

– A sebesült lábam újra megsérült – mondta komoran. – Éppen most, amikor már bot nélkül tudtam járni.

– Annyira sajnálom! – mondta őszintén Cecilia.

Hiszen az ő ötlete volt, hogy megpróbálják a tettes figyelmét másra irányítani, és bebizonyítani, hogy nem személyes ellentét áll a támadások háttérében.

Michael mereven elmosolyodott.

– Jobb lesz, ha eltűnünk a nyílt terepről.

Talbot visszavitte a lovakat az istállóba, Oliver pedig a sógorát támogatta be a házba. Michael lepihent egy díványon, a lábát felpolcolta, Oliver pedig hozott neki is egy pohár konyakot, koccintott vele, és felhajtotta a maga itókáját. Cecilia zavarodottan bámult egyikről a másikra.

– Végeztünk mára? – tudakolta az ifjú gróf szenvtelen hangon.

– Igen – felelte Michael.

– Akkor Enfielben töltöm az estét – pillantott Oliver a nővére.

Cecilia csalódottan nézett utána, aztán aggodalmas tekintetét a férjére fordította.

– Jól vagyok, Cecilia – nyugtatgatta Michael, és megpaskolta maga mellett a díványt.

Cecilia leült mellé, és a vállának dőlt.

– Nem akartam, hogy megsérülj – suttogta. – Csak be akartam bizonyítani, hogy a tettest a hatalom és a pénz érdekli.

– Sikerült is.

– Ne hívjunk orvost? – érintette meg a férfi combját Cecilia.

– Nem tört el a lábam, csak meghúzódott. Tudom, hogy kell esni.

Csak néhány héttel tovább kell bottal járnom.

Még néhány hete van a feleségével, gondolta Michael hálásan.

– Beszelnünk kell a főlovással és az istállófiúkkal – jelentette ki Cecilia.

– Gondolom, Talbot már meg is tette. De biztos vagyok benne, hogy bárki vágta is el a szíjakat, ügyelt rá, hogy ne vegyék észre.

– Tudom, mit fogsz mondani – szegte fel az állát dacosan Cecilia. – Azt, hogy Olivernek volt lehetősége rá, vagy megkérhetett valakit. De miért tenne ilyet? Tudhatja, hogy te nem állsz az útjában. Viszont valaki azt hiheti, túl nagy befolyással vagy Oliverre.

– Ez igaz, de azt is hihetik, hogy rád vagyok befolyással. Persze, lehet, hogy a te elméleted helytállóbb. Talán.

Cecilia arcát erre beragyogta a remény, és Michaelnek belesajdult a szíve a látványba. El tudta képzelni, ő mit érezne, ha Allent vádolnák hasonló gonoszsággal.

Ő sem akarta, hogy Oliverről ilyesmi derüljön ki. Vajon saját maga miatt? Cecilia ugyan megbocsájtott neki, de mégis felelősnek érezte magát az ifjú gróf helyzetéért. Lehetséges, hogy emiatt túlságosan is buzgón akar neki segíteni, ahogy Cecilia?

– Tudom, hogy beszéltél Oliver néhány barátjával. Vannak mások is, akiket bosszanthat, hogy mostanában nem költekezhet olyan szabadon, mint régebben.

– Igazad volt, amikor azt mondtad, beszélni kellene Oliverrel. De azt szeretném, ha mindketten ott lennénk. Az öcséd nagyon okos, és ha esetleg befolyásolni akarna, jobb, ha nem egyedül vagy.

Cecilia mély sóhajjal beleegyezett.

– Rendben.

– Megpróbáljuk megkeresni, mielőtt még elmegy?

Cecilia bólintott, és már állt volna fel, de Michael megfogta a kezét.

– Küldj érte egy inast, kedvesem!

– Fogolynak érzem magam a saját házamban – panaszkodott Cecilia. – Tudom, hogy csak néhány napja tart ez a nagy óvatosság, de már alig emlékszem, milyen oda menni, ahova akarok.

– Most már nekem is vigyáznom kell magamra – felelte a férfi. – Nem örülsz, hogy van társad a szenvedésben?

Cecilia morcosan nézett rá a válla fölött, aztán a szalon ajtajához sétált, hogy szóljon az ott álló inasnak. Amikor visszaült a díványra, Michael átölelte, és igyekezett magába szívni a pillanatot.

Hamarosan csak az emlékek maradnak neki. Most már értette, milyen belső küzdelmeket kellett megvívnia. Az anyja elhanyagolta, az egyik öccse meghalt, és ezért önmagát vádolta. De mindezekon felülemelkedett, és bölcs, jó emberré vált, aki feltétel nélkül szereti a testvérét.

Szerette volna, ha vele tart Indiába, de kérhet-e tőle ilyet? Ő is feladhatná a hivatását, amely oly nagy örömet jelent neki, és lehetővé teszi, hogy önállóan eltartsa magát és a családját. Akkor nem lenne több, mint Cecilia

férje, nem tudná többé támogatni saját kis birtokát, és a feleségének sem tudná megteremteni azt a jólétet, amelyhez hozzá van szokva. A saját hozományából kellene élnie, amelyből ki tudja, mennyi maradt.

Nem érezné magát többé igazi, tiszteletre méltó férfinak. Nem volt hozzászokva a kudarc érzéséhez, de kénytelen volt beismerni, hogy ő is követett el hibákat. A családjáról és a feleségéről viszont gondoskodnia kell, és ezt a legjobban úgy teheti meg, ha visszatér a katonasághoz. A birtoka sajnos önmagában nem termelt elég jövedelmet.

Ugyanakkor nem kényszerítheti Ceciliát, hogy kövesse őt, azok után, amit gyerekkorában el kellett szenvednie. Így hát kénytelenek lesznek egymástól távol élni, és csak egy-két hónapra találkozhatnak évente.

Ha pedig gyermekük születik, alig fogja ismerni.

* * *

Cecilia és Michael egy órán át várt a dolgozószobában Oliverre, aki épp fürdőt vett az esti kiruccanás előtt, és vonakodva beleegyezett, hogy fél órát rájuk szán a drága idejéből – ha jól értették, amit Tom hebegve-habogva előadott.

Cecilia ideges járkálással igyekezett levezetni feszültségét, de Michael az ölébe ültette, ahol gyengéd csókjaitól lassan megnyugodott, és a fejét a mellkasára hajtva pihent. Különös békesség járta át, pedig semmi oka nem volt rá, és azt kívánta, bárcsak örökre így maradhatnának.

– Nem úgy néz ki, mintha olyan fontos lenne ez a beszélgetés.

Cecilia felnézett az ajtóban csípőre tett kézzel álló Oliverre.

– Sokáig vártunk – felelte Michael egyszerűen. – Friss házasok vagyunk, mégis mivel kellett volna elfoglalnunk magunkat?

Az úrfi elhúzta a száját, és megfordult, mintha el akarna menni.

– Oliver, kérlek, gyere vissza! Nagyon fontos! – kérlelte a nővére.

Szenvedő arckifejezéssel vonszolta be magát a szobába, és helyet foglalt velük szemközt egy széken. De nem tudott nyugodtan ülni, előbb keresztbe tette a lábát, aztán összefűzte az ujjait, végül a szék karfáján kezdte piszkálni a bársonyborítást. Egész idő alatt nem nézett a testvére szemébe.

Cecilia figyelte őt, és egyszeriben elpárologtak korábbi aggodalmai.

Öccse láthatóan bajban volt, és az ő segítségére szorult. Valami megváltozott az utóbbi napokban, és idegessége ennek volt köszönhető. De nem úgy nézett ki, mint aki rosszat forral.

– Oliver, tudod, hogy valaki megpróbált ártani nekem.

A fiatalember felsóhajtott.

– Először nem akartam elhinni, de most már minden jel erre mutat – felelte.

– Van valami ötleted, ki lehet az?

Oliver Michaelre pillantott.

– Biztos vagyok benne, hogy katonaemberként ön már régóta töri ezen a fejét. Mégsem jutott semmire. Bevallom, először azt gondoltam, önnek van a legtöbb indítéka, hogy a nővéremet eltüntesse az útból.

– Most viszont én is a támadások célpontjává váltam – jegyezte meg Michael halkán.

– Ön tud magára vigyázni – legyintett Oliver.

Cecilia izmai megfeszültek, de érezte, hogy a férje gyengéden megszorítja a kezét. Próbált megnyugodni.

– De te, Cecilia – folytatta Oliver –, nem tudod megvédeni magad. Talán azért nem akartam eleinte elhinni, hogy veszélyben vagy, mert azt gondoltam, hogy ez – mutatott körbe, feltehetően a kastélyra utalva – biztonságot ad nekünk. De úgy látszik, csak addig volt így, amíg a Papa élt. Ő megvédelmezett volna. Én pedig cserben hagytalak, ugyanúgy, ahogy...

Itt elcsuklott a hangja, és üres tekintettel meredt a semmibe. Biztosan nem Gabrielre gondolt, hiszen ott sem volt, amikor meghalt.

– Nem hagytál cserben – szólt Cecilia. – Sem Michael, sem én nem tudtuk eddig megállítani a támadót.

– Nekem kellett volna megtennem – mondta nyersen Oliver –, de nem akartam észrevenni az igazságot. Azt hittem, hogy ha csak önmagammal foglalkozom, elfelejthetek minden rossz emléket. Nem sikerült.

– Mit szeretnél elfelejteni, Oliver?

A fiatalember szóra nyitotta a száját, de először nem jött ki hang a torkán. Cecilia moccanni sem mert, nehogy megzavarja. A következő pillanatban

az öccse arca szörnyen eltorzult, és megdöbbenésére egy könnycsepp gördült végig rajta.

– Valami borzalmasat tettem – suttogta, és megdörzsölte a szemét.

Cecilia gyomra összeszorult, de türelmet erőltetett magára. Tartott tőle, hogy le kell fognia Michaelt, nehogy nekiugorjon Olivernek, de a férje úgy ült ott, mint egy szobor. Nyugodtnak és visszafogottnak látszott, mint aki nem akar beleszólni a testvérek bensőséges beszélgetésébe.

– Elmondod, mi nyomja a lelkedet? – kérdezte az öccsét óvatosan Cecilia.

– Emlékszel a szobalányra, Jennette-re, aki néhány évvel ezelőtt nálunk szolgált?

Cecilia értetlenül nézett. Hát nem a támadásokról van szó?

– Természetesen. Meglehetősen váratlanul felmondott, és elment tőlünk.

– Számomra nem volt váratlan – mondta megtört hangon Oliver. –

Lefizettem, hogy menjen el. Én... elcsábítottam, és teherbe esett.

Cecilia fájdalmas szorítást érzett a mellkasában.

– Ó, Oliver! – suttogta. – Miért nem mondtad el nekem?

– Elmondani? – nevetett fel fájdalmasan az öccse. – Mégis mit mondtam volna? Tizenhét éves voltam, és ostoba fajankó. Bár több férfit ismertem, aki hasonlót tett, én pánikba estem. Csak arra tudtam gondolni, mit szólna apánk. A lány nem is akart velem lenni... úgy intéztem, hogy azt higgye, nincs más választása.

Cecilia a szájára tapasztotta a kezét, és próbálta nem mutatni, mennyire elborzadt azon, hogy a tulajdon öccse ilyen alávaló dologra volt képes.

Oliver a kézfejjével törölgette a könnyeket az arcáról.

– Úgy bántam vele, mintha nem is ember lenne. Aztán, amikor közölte, hogy várandós...

Cecilia összerándult, mintha megütötték volna.

– Rettentő dühös lettem – folytatta Oliver, szégyenében a padlóra szegezve a tekintetét. – Miután pénzt adtam neki, és kiadtam az útját, soha többé nem hallottam felőle. Azt hittem, ezzel le is zárult az ügy. De nem tudom kiverni a fejemből, Cecilia – nézett fel. – Nem tudom elfelejteni,

milyen szörnyű dolgot tettem veled, és milyen elveszettnek tűnt, amikor elküldtem. Amikor tükörbe nézek, akkor is az ő arcát látom.

– És azért iszol, hogy felejts.

Cecilia most már kezdte érteni, mi állt öccse viselkedésének hátterében.

– De nem segít – felelt Oliver keserűen. – Amikor elmondtad, mit művelt Rowlandson a felszolgálólánnyal, csak arra tudtam gondolni, hogy én sokkal rosszabbat tettem. Hagytam, hogy átvedd a feladataimat, hogy ne kelljen gondolkodnom. Amikor apánk meghalt... Istenem, egy részem még örült is, hogy sosem kell megtudnia, mit tettem, mekkora szégyent hoztam a családukra.

Cecilia hosszú percek óta először nézett a férjére. Michael arca komor volt, de nem szólt semmit, csak biccentett neki. Megbízott benne, hogy megtalálja a megfelelő szavakat.

Oliver megreszketett, és felemelte a fejét. A szeme már száraz volt, de arcán mélységes fájdalom tükröződött, amelytől tíz évvel idősebbnek látszott a koránál.

– Nem bírom tovább! Tudom, hogy már eddig is túl sok terhet hordoztál helyettem, Cecilia, de kérek, mondd meg, hogyan hozhatnám ezt helyre. Mit tehetnék, hogy újra tükörbe tudjak nézni?

– Szerintem meg kell találnunk Jennette-et – mondta Cecilia határozottan. – Teljesen egyedül van a világban, a te gyermekeddel. Igaz, nem törvényes gyermek, de gondoskodnod kell róla. Többet érdemel, mint az a kevés pénz, amivel az anyját útjára bocsátottad. Mindkettejüket támogatnod kell.

Oliver bólintott.

– Igen, igazad van. De hogyan bukkánhatnánk a nyomukra?

– Beszélek Mrs. Ellissonnal, hátha tudja, hová ment a lány. A távozó cselédek gyakran hátrahagyják az új címüket, hogy ha küldemény érkezne a nevükre, továbbítani lehessen.

– Én is beszélhetek veled, ha akarod – mondta Oliver.

Cecilia tiltakozásra nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát.

– Igazad van, jobb, ha te beszélsz veled.

Oliver felpattant.

– Még vacsora előtt elintézem.

Elindult kifelé, Cecilia pedig mélységes szomorúsággal nézett utána. Az utolsó pillanatban visszafordult.

– Cecilia, Lord Blackthorne, köszönöm, hogy meghallgattak, és nem kárhoztattak annyira, mint megérdemeltem volna.

– Úgy vélem, épp eléggé kárhoztatja önmagát – felelte Michael. – Most menjen, és tegye meg, ami szükséges!

Kicsit úgy hangzott, mintha parancsot adna, de Oliver nem szólt semmit, csak bólintott, majd távozott.

Cecilia egy hosszú pillanatig az ajtót bámulta, aztán mintha minden elfojtott feszültség feltört volna belőle, arcát Michael ingébe fúrta, és zokogni kezdett. A férfi vigasztalón magához szorította, és gyengéden ringatta.

Amikor az érzelmek vihara elcsitult, Cecilia a férjére emelte könnyektől csillogó tekintetét.

– Nem tudom, mit mondjak... Alig tizenhét évesen... erőszakot tett egy cselédlányon?

– Tudod, milyen gyakori ez nemesi házaknál, Cecilia? Benne legalább felébredt a lelkiismeret. Hány olyan férfi van, aki a hatalom miatt azt hiszi, mindent megtehet!

– A jelek szerint ő is azt hitte – felelte keserűen a lady. – Ha csak rá gondolok, hogy... hogy...

Nem is talált szavakat, csak nézett a férjére zavarodottan.

– Most viszont jóvá akarja tenni a hibáját – ragadta meg a kezét Michael.
– Ez biztató.

– Gondolod, hogy esetleg ő állhatott a „balesetek” hátterében?

Nem tudta elképzelni, hogy az öccse ártani akarna neki, de most kiderült, hogy képes volt tönkretenni egy ártatlan lány életét.

– Nem hinném – felelte Michael nagy sokára. – Nem miattad volt bűntudata, hanem a cselédlány miatt. Amikor a bíróságon bevezették az apát, aki magára hagyta a feleségét és a gyermekét, nem bírta tovább.

– Már azt sem tudom, mit gondoljak az öcsémről – suttogta Cecilia fájdalmasan.

– Elborzadhatunk a felelőtlen és erkölcstelen magatartásán, de nekem egész biztosan nincs jogom ítélkezni fölötte, azok után, hogy én milyen hibákat követtem el.

– Azok jóhiszemű tévedések voltak, Michael. De amit Oliver tett...

Cecilia hangja elakadt, és a fejét csóválta.

– De mégiscsak az öcsém, és szívből remélem, hogy amennyire lehet, jóváteszi a bűnét, és tanul az esetből.

Ekkor hirtelen végigfutott a hátán a hideg.

– Ismertem Jennette-et, bár nem túl jól. Csak egy évig szolgált nálunk. De a harag és keserűség sok mindenre képessé teheti az embert. Lehet, hogy bosszút akart állni?

Michael lassan bólintott.

– Észszerű felvetés. Azt hihette, hogy nem akartál neki segíteni, vagy az öcséd életét akarhatta tönkretenni azzal, hogy gyilkosság gyanújába keveri.

Cecilia hátradőlt, és behunyta a szemét.

– De gyermeke van, Michael, az unokahúgom vagy unokaöcsém. Szörnyű lenne, ha ilyesmire lenne képes, hiszen milyen anya lenne akkor?

– Nem vonhatunk le elhamarkodott következtetéseket. Először is beszélnünk kell vele.

– Nem kellene hagynunk, hogy Oliver maga intézze ezt az ügyet? – kérdezte meglepetten Cecilia.

– Annak a nőnek jó oka van rá, hogy gyűlölje a családunkat. Ha Oliver nem kezeli megfelelően a helyzetet, minden csak rosszabb lesz. Szerintem ez esetben örülne a segítségünknek.

Cecilia megkönnyebbülten sóhajtott.

– Köszönöm. Nem szeretnék ölbe tett kézzel ülni, várva, mi fog történni. De sok időbe telhet, mire felkutatjuk a lányt.

– Ha kell, nyomozót fogadunk fel, kedvesem.

Míg a vacsorára vártak, Cecilia a férje arcát tanulmányozta.

A hadseregnél bizonyára maga is sokszor derített fel különböző ügyeket. Mindennapjait olyan világban élte, ahol a jó igyekezett legyőzni a gonoszt, a gonosz pedig újra és újra támadásba lendült.

Nemes és tiszteletre méltó hivatást űzött, amelytől nem lett volna szíve elszakítani.

Aztán eszébe jutott Jennette, és az, hogy talán ő is gyermeket vár.

– Michael... annyira sajnálom azt a lányt. El tudom képzelni, milyen elhagyatottnak és védtelennek érezhette magát. Aztán megtudta, hogy várandós. Biztos, hogy mindent meg akart tenni, hogy gondoskodjon a kisbabáról. Ha nekem is gyermekem lesz, ő is két világ közt fog felnőni, ahogy én?

– Anyád volt az, aki ezt éreztette veled, Cecilia – felelte a férfi csendes határozottsággal. – De te nem vagy az anyád. A gyermekünk tudni fogja, hogy mindketten nagyon szeretjük, ha nem is élhetünk hagyományos házasságban.

Nem hagyományos házasság? Cecilia abban sem volt biztos, hogy tudja, mit jelent ez.

Talbot bejelentette, hogy kész a vacsora, ők pedig követték a családi étkezőbe. Cecilia a szeme sarkából a sántikáló Michaelt figyelte, és tudta: a „nem hagyományos házasság” azt jelenti, itt fogja őt hagyni. Talán ő nem volt olyan bizonytalan és féltékeny, mint az anyja, de most egy kicsit kezdte megérteni, miért vágyott olyan kétségbeesetten szeretett férje közelében maradni. Ha Michael elmegy, az élete színtelenné válik. Hiányozni fog az elméssége, a nyugodt magabiztossága, és hogy mindig úgy érezte mellette, mintha számára ő lenne az egyetlen nő a világon.

Szereti őt. A becsületes lelkét, amely még a jóhiszemű tévedéseket is bánta, az apja iránt tanúsított hűségét, az emberei iránti elkötelezettségét. De bármennyire szereti is, nem láncolhatja magához.

Az étkező ajtaja kinyílt, és Oliver lépett be rajta, homlokán töprengő ráncok húzódtak. Becsukta az ajtót, és nekitámaszkodott.

– Mi történt? – állt fel Cecilia.

Michael az asztalra támaszkodva követte példáját.

– Mrs. Ellison tudja, hol van Jennette – mondta a fiatalember.

– Ez jó hír, ugye? – kérdezte Cecilia.

– Penelope családja vette fel.

Cecilia hitetlenkedve pislogott, és nyugtalanító bizsergés futott végig a gerincén.

– Tessék? Hogy lehet, hogy erről mi nem is hallottunk, és sosem láttuk őt Enfieldben? Oliver vállat vont.

– Talán bujkált előlem, mert attól félt, onnan is elküldetem. Lehet, hogy meg is tettem volna. Eléggé meg voltam ijedve. Mrs. Ellison nem furcsállotta, hogy Jennette Websterékhez ment, mert arra hivatkozott, hogy kisebb háztartásban szeretne dolgozni, ahol nyugodtabb az élet.

– Ez három éve történt, ha jól számolok – szólalt meg Michael. – Mindketten voltak látogatóban Websteréknél azóta, igaz?

– Többször is – felelte öccse helyett Cecilia.

– Sosem látták Jennette-et, és nem hallottak róla, hogy egy kisgyermek is lakik a cselédszárnyban?

– Három éve – dünnyögte Cecilia. – Hiszen Hannah akkor még élt! Ha bármiről tudott volna, biztosan elmondta volna nekem.

– Miért árulta volna el, hogy az egyik volt cselédetek náluk dolgozik? – firtatta Michael. – Talán kínosnak találta, és félt, hogy azt hiszed, átcsábították magukhoz.

– Ennek semmi értelme – jelentette ki Cecilia.

– Úgy látszik, rejtéllyel állunk szemben – mondta Michael a létező legközömbösebb hangon.

Cecilia nem tudott szabadulni a nyugtalanító érzéstől, amely korábban elfogta.

– Gondolod, hogy Jennette azért maradt a közelben, hogy alkalomadtán bosszút állhasson?

– Hogyan? – lépett közelebb Oliver. – Azt hiszitek, hogy Jennette...

A hangja elcsuklott, és egészen elsápadt.

– Gondolod, Jennette áll a támadások mögött, és rajtam akart így elégtételt venni?

– Talán önt akarta gyanúba keverni – magyarázta Michael. – Egy gróft ritkán büntet a törvény, de gyilkosság esetében igen.

21. fejezet

Reggel első dolguk volt, hogy lóra ültek, és a Webster-majorba indultak, amely alig egy mérföldnyire terült el Appertan Halltól.

Michael még mindig neheztelt, amiért Cecilia nem volt hajlandó otthon maradni, de mivel amúgy is úgy érezte, hogy jobban meg tudja védeni bármelyik szolgánál, végül engedett neki. Cecilia mindenképpen személyesen akart találkozni Jennette-tel, hogy jobban meg tudja ítélni, őszinte-e. Egyébként is talán könnyebben megnyílik egy másik nő előtt.

Michael inkább nem világosította fel, hogy néha a gonosz jónak álcázza magát, és nem biztos, hogy észrevesszük. Előbb-utóbb úgyis be kell vonniuk a rendőrséget is, ők majd rámutatnak erre a tényre.

Az ég borult volt, és hideg szél fújt. Michael a feleségét figyelte, aki csak egy köpönyeget viselt a ruhája fölött, de láthatóan nem hatotta meg az elemek támadása. Eltökélt arccal ügetett mellette, mint aki kész az egész világgal szemben megvédelmezni az öccsét, ahogy mindig is tette. Oliver hol elsápadt az előttük álló kellemetlenségekre gondolva, hol elkomorult, amikor eszébe jutott, hogy talán az ő ifjonti ballépése miatt került veszélybe a nővére élete. Most be kell ismernie tettét a menyasszonya családjá előtt. Ez tönkre is teheti, de jobb emberré is válhat általa. Michael magában megfogadta: mindent megtesz, hogy az utóbbi következzen be.

Websterék udvarháza kétszintes kőépület volt, borostyánnal futtatott fehér kerítés vette körül. A ház mellett fák álltak, a közelben kertész dolgozott.

Egy szobalány nyitott nekik ajtót, bevezette őket az előtérbe, majd Mrs. Websterért indult, mert Mr. Webster nem tartózkodott otthon.

Michael alaposan körülnézett, és megállapította, hogy az előtérből három ajtó nyílik: egy a szalonba, egy a könyvtárszobába, egy pedig a folyosóra, amely a ház végébe vezet. Gondolatban próbálta felvázolni az épület alaprajzát, azon tűnődve, hol dolgozhat most Jennette, és hol lehet a gyermeke.

Mrs. Webster barna délelőtti ruhájában, a sietségtől kipirulva érkezett a folyosó felől. Pápaszemén keresztül kíváncsian pillantott rájuk.

– Jóságos ég, Lord Appertan, Lady Cecilia, Lord Blackthorne! Hogyhogy nem kísérték önöket a szalonba? Kérem, jöjjenek, helyezték magukat kényelembe!

Michael követte a többieket a bájos kis szalonba, amelynek falát a régi olajfestmények mellett hímezések és vízfestmények díszítették.

Mrs. Websterrel találkozott a Lord Doddridge érkezésekor rendezett vacsorán, de nem figyelte meg alaposabban. Annyi nyilvánvaló volt már akkor is, milyen szeretettel csügg a lányán, és mennyire örül, hogy hamarosan grófné lesz belőle. Ez érthető is volt, hiszen már csak egy gyermeke maradt. El sem tudta képzelni, milyen borzalmas csapás lehetett a szülők számára, hogy idősebbik lányuk vízbe fúlt.

Miután mind helyet foglaltak, Mrs. Webster ragyogó mosollyal fordult Oliver felé.

– Uram, mily kedves öntől, hogy meglátogatja Penelopét! Szerencsére épp itthon van.

Az ifjú gróf megköszöri a torkát.

– Mrs. Webster, bár örömmel találkozom a leányával, ezúttal más ügyben érkezünk. Úgy tudom, van egy szolgálójuk, aki korábban Appertan Hallban dolgozott.

– Igen, így van – felelte kertelés nélkül az asszony. – Jennette. Csendes teremts, aki sokat szenvedett. Segíteni akartunk rajta, miután túlságosan kínosnak érezte Appertan Hallban maradni.

Mrs. Websternek láthatóan sejtelve sem volt róla, hogy a lány Lord Appertan miatt távozott oly hirtelen.

Oliver nagyot nyelt, aztán kihúzta magát.

– Beszelnünk kell a lánnyal, Mrs. Webster. Idehívatná, kérem?

Mrs. Webster csengetett, mire megjelent egy terebélyes, idősebb asszony, alighanem a házvezetőnő, akinek meghagyta, hogy kerítse elő Jennette-et. Michael el tudta képzelni, mit fog érezni szegény lány, ha a Cecilia elleni támadásokban ártatlan, és meghallja, hogy Lord Appertan óhajtja látni. Azt

fogja hinni, hogy innen is el akarja üldözni, vagy a gyermekéért jött. Ha viszont bűnös...

Miközben a ház asszonya kitöltötte a teát, Michael a botjára támaszkodva felállt, és fájó lábával nem törődve az ablakhoz bicegett, ahonnan rá lehetett látni a ház hátsó kijáratára. Úgy tett, mintha a tájban gyönyörködne. Senkit nem látott kiszaladni az ajtón. Mrs. Webster észrevette, milyen érdeklődést tanúsít a kilátás iránt, ezért részletesen ecsetelni kezdte, mennyit gondoza a rózsákat, hogy ilyen gyönyörűen nyíljanak.

Cecilia nyelni is alig tudott a torkában növő gombóctól. Reszkető kezében megcsörrent a kiskanál, ahogy a teáját kavargatta. Amikor Michael felállt, majdnem felugrott ő is ijedtében, de aztán rájött, hova indult és miért. Oliver a lábát rázta idegességében, és Cecilia legszívesebben a térdére tette volna a kezét, hogy megállítsa.

A folyosó felől lépteket hallottak, és mindhármukba villámként hasított a feszültség. Oliver olyan hirtelen pattant fel, hogy majdnem kilökte a teáscsészét Mrs. Webster kezéből, aki épp meg akarta kínálni.

Cecilia lélegzet-visszafojtva figyelte Jennette-et, aki a házvezetőnővel együtt megállt az ajtóban. Látszott rajta, hogy sírt: arcán még ott volt a könnyek nyoma, a házvezetőnő blúzában pedig nedves foltok éktelenkedtek a vállánál. A cselédlány Oliverre pillantva megreszketett, és félrefordította a tekintetét. Nem dühében remegett, hanem a félelemtől.

Cecilia Mrs. Websterre nézett, és azon töprengett, hogyan kérhetné meg udvariasan, hogy menjen ki a saját szalonjából.

– Nem fogom bántani – szólt Oliver sietve Jennette-hez, mint akit nem érdekel, ki más hallja.

A lány reszketve egy zsebkendőbe temette az arcát, és rá sem mert nézni.

– Lord Appertan – állt fel zavartan Mrs. Webster –, nem egészen értem, mi történik. Jennette kiválóan szolgált nálunk. Ha vissza szeretné venni, az illem úgy diktálja, hogy...

Itt elakadt, és tanácstalanul járatta a tekintetét a jelenlévők között.

– Nem értem...

– Jennette – lépett közelebb a lányhoz Oliver.

Jennette a természetes házvezetőnő árnyékába húzódott, aki bátorítónan átkarolta a vállát, és leplezetlen rosszállással bámult az ifjú grófra. Cecilia először azt hitte, az asszony egyszerűen csak kövér, de most inkább erősnek és munkabírónak látszott, és kétség nem fért hozzá, hogy kész megvédelmezni a felügyelete alá tartozó cselédlányt.

– Kérem, Jennette – szólta Cecilia –, nem akarunk magának semmi rosszat. Csak szeretnénk, ha válaszolna néhány kérdésre.

A lány valahonnan erőt gyűjtött, és könnyes szemét Oliverre emelte.

– Tudtam, hogy meg fog találni, de nem mehettem el innen. Nem volt hová. Biztos a kicsikémért jött, de nem adom oda!

Mrs. Webster szája tátva maradt a felismeréstől. Cecilia nem mert ránézni, mert tudta, mit olvashat le hamarosan az arcáról – azt, amit nemsokára mindenki más gondolni fog Oliverről. Michael odalépett mellé, és átkarolta a derekát, ő pedig hálás volt a néma támaszért.

– Nem akarom elvenni a kicsit – mondta Oliver. – A nővéremről van szó.

– Mi köze ennek Lady Ceciliához? – csattant fel Jennette hisztérikusan. – Ő mindig jó volt hozzám. Bezzeg uraságod!

Cecilia összenézett a férjével. Nem úgy hangzott, mintha ez a lány valaha is ártani akart volna neki.

– Messzebbre kellett volna mennem innen – hüppögte Jennette –, de nagyon fáradt és gyenge voltam. Miss Hannah meglátott az úton gyalogolni, és rábeszélte, hogy tartsak vele.

– Hannah – lehelte Cecilia, és a veszteség újra fájdalmasan hasított a szívébe.

Barátnője az egyik legjóságosabb teremtség volt a földön. Michael vigasztalón megszorította a derekát.

Idősebbik lánya említésére Mrs. Webster is lehajtotta a fejét, és reszkető kezébe temette az arcát.

– Miss Hannah ragaszkodott hozzá, hogy itt maradjak – idézte fel könnyek között Jennette. – Elmondtam neki, hogy várandós vagyok, de nem érdekelt. Drága emléke legyen áldott! Amikor meghalt, nem tudtam, megbízhatok-e Miss Penelopében, mert mindig is olyan furcsa volt. De Miss Hannah mindent elmondott neki. Mi mást tehettem volna?

Oliver arcára mélységes döbbenet ült ki. Cecilia megdermedt. Gerincén baljós borzongás futott végig. Penelope tudott a törvénytelen gyerekekről? Tisztában volt Oliver bűnével, mégis eljegyezte magát vele. Ez nem volt olyan meglepő, hiszen sok lány álmodott arról, hogy grófné legyen. De Penelope szerette Olivert, nem csak a pénzért és a hatalomért akart hozzámenni.

Hogyhogy nem küldte el Jennette-et az eljegyzés után? Inkább maga mellett tartotta, hogy irányítani tudja. Cecilia megtántorodott, mert a saját bőrén tapasztalta, milyen veszélyeket rejt az ember jellemére, ha túlságosan hozzászokik, hogy az ő kezében van a gyeplő. Aki uralni akarja a saját életét, annak azt is meg kell tanulnia, hogy nem mindent irányíthat, bíznia kell Istenben, önmagában és azokban, akiket szeret.

Penelope viszont... alighanem arra gondolt, hogy szükség esetén a törvénytelen gyerekekkel zsarolhatja Olivert.

– Hol van a gyermeke? – kiáltotta hirtelen Michael.

Jennette meglepetten kapta oda a fejé, mintha csak most venné észre, hogy ő is a szobában van.

– Ki maga? Nem viheti el Darlene-t!

– A nevem Blackthorne, Lady Cecilia férje vagyok – felelte Michael.

– A kicsi Miss Websterrel van?

Cecilia rémülten kapott levegő után.

– Csak nem gondolja, hogy...

Oliver csak tátogott, mint egy hal.

– Nem, az nem lehet!

Jennette sírástól vörös arca egyszeriben elfehéredett.

– Mi a baj? Miért néznek mind olyan furcsán?

Azzal lerázta magáról a házvezetőnő védelmez karját, és rohanni kezdett az előtér felé. Mindenki utánaeredt, kivéve Mrs. Webstert, aki értetlenül rogyott egy karosszékbe.

– Mi folyik itt? – sikította.

– Maradjon velem! – utasította Cecilia a rémült házvezetőnőt, aki bólintott.

Cecilia rohant felfelé a lépcsőn, ahogy csak tudott, hogy utolérje a többieket. Jól ismerte a házat, ezért tudta, hogy a cselédszárny felé

szaladnak.

– Penelope! – kiáltotta Oliver.

A közelből gyereksírás hallatszott. Oliver már Jennette szobájában volt, Michael pedig a kétségbeesetten zokogó cselédlányt próbálta visszatartani. Cecilia átbújt a férje karja alatt, mielőtt megállíthatta volna.

Penelope a szoba átellenes sarkában állt, és egy szőke fürtös kislányt szorított magához. A gyermek könnyes arccal nyújtotta pufók kis karjait az édesanyja felé.

Penelope nem adta oda.

– Oliver, menjen haza! Ez nem önre tartozik!

A hangja olyan nyugodt és kimért volt, hogy Cecilia libabőrös lett a borzadálytól. A szeme azonban vadul villogott.

– Ő az én lányom, Penelope – mondta Oliver reszkető hangon –, és ön tudta ezt. Miért nem árulta el?

– Nincs itt miről beszélni. Elvitetem innen. Nem zavarhatja meg a boldogságunkat. Jennette ostoba volt, hogy teherbe esett. Én nem leszek ilyen bolond!

– Persze hogy nem! – nyugtatgatta Oliver. – Ön a grófném lesz.

– Meg is érdelem – bólintott Penelope. – Bebizonyítottam, hogy mire vagyok képes. Mindenről tudok, ami a színfalak mögött történik, mert jóban vagyok a cselédekkel.

Tekintete Ceciliára villant, és ő megreszketett a szemében tükröződő gyűlölettől. Megbízott Penelopében. Hogyhogy nem látta, milyen valójában?

– Appertan Hallban könnyű volt értesüléseket szerezni – folytatta Penelope, mintha csak az időjárásról csevegne. – Azt hitted, te irányítasz mindent, Cecilia. Pedig én voltam az, és mindig is én leszek. Oliver kezes bárányként viselkedett, ha cserébe csókot ígértem neki. Francis, a kisas ugyanúgy. Bármit hajlandó volt megtenni a kedvemért. Elmondta a ház minden titkát, és a végén már annyi rosszat tudtam meg róla is, hogy nem mert ellentmondani. Igazán ügyesen tud vermet ásni. Gondolom, észrevetted. A szobrot viszont én magam löktem le. Mindenütt páfrányok vannak a kastélyban, igazán jól el lehet rejtőzni mögöttük. Miután

sikoltottál, mindenki áthajolt a korláton, és téged nézett, én pedig csendben köddé váltam.

A kislány megint hangosan sírni kezdett, Penelope pedig mézesmázosan rámosolygott.

– Ne félj, kicsi Darlene. Majd én mindent elrendezek. Értek hozzá.

Diadalmas pillantást lövellt Oliver felé.

– Uraságodat is rávettem, hogy megkérje a kezem, igaz-e?

– Igaz.

– Nem szeretett, de mit számít a szerelem a házasságban?

A házasság a hatalomról szól, annak pedig nem engedték a közelébe! – mutatott most Ceciliára.

– Nem tudtam, mit szeretnél – tárta szét a kezét Cecilia, jelezve, hogy nem akar ártani neki.

Michael megmarkolta a szoknyáját, hogy maga mellett tartsa.

Persze, bolond lett volna bármilyen meggondolatlan mozdulatot tenni, amikor Penelope olyan közel állt a nyitott ablakhoz, és nála volt az unokahúga.

– Oliver miattad nem tűzte ki az esküvő napját, amikor végre grófné lehet belőlem – folytatta Penelope egyre emeltebb hangon. – Szeretem őt! Jó felesége leszek, és belőle is jobb embert faragok. De úgy nem tudok, ha te is ott vagy! – nézett Ceciliára gyűlölettől izzó szemmel. – Mindenbe beleütöted az orrod, és mindent elvégeztél helyette. Nekem kellett volna a támaszának lennem, a biztos háttérnek! Miért nem mentél a férjeddél? Nem, neked mindenbe bele kellett szólnod. Hannah is bele akart avatkozni a dolgomba. Szólni akart neked a zabigyerekről. Ezt nem engedhettem.

Cecilia a szája elé kapta a kezét. Penelope megölte a saját nővérét?

– Mit tettél? – kiáltotta Oliver, és előrelendült.

Michael utánavetette magát, Cecilia karjába taszítva Jennette-et, ő pedig a falhoz tántorodva próbálta visszatartani a zokogó anyát.

– Ne jöjjenek közelebb! – kiáltotta Penelope, és a rémülten sikoltozó kislányt kilógatta az ablakon. – Ne aggódjon, Oliver, visszajövök önért, és örökre együtt leszünk!

Aztán egy mozdulattal felborította az ablak melletti asztalon álló lámpát. A lámpaolaj a padlóra ömlött, és azonnal felcsaptak a lángok.

Cecilia és Jennette felsikoltott, a férfiak az ablak felé futottak.

Michael megragadta a legközelebbi szőnyeget, és a tűzre dobta, hogy elfojtsa vele. Penelope magához szorította a gyermeket, és felmászott az ablakpárkányra, ahonnan könnyen elérhette a ház mellé ültetett fa egyik kinyúló ágát. A kislány azonban vadul kapálózni kezdett, és hasba rúgta Penelopét, aki megtántorodott.

Oliver épp időben kapta ki a kezéből Darlene-t, mielőtt Penelope végleg elvesztette az egyensúlyát. Arca egyszerre volt riadt és hitetlenkedő, ahogy zuhanni kezdett.

– Penelope! – kiáltotta Oliver.

Sikerült elkapnia a szoknyáját, de az anyag elszakadt. Penelope felsikoltott, aztán csend lett.

Cecilia csak egy futó pillantást vetett egész testében reszkető öccsére, aztán felkapott egy vizeskancsót, és tartalmát a tűzre öntötte. A férje letépte a falról a lángoló drapériát, és kidobta az ablakon. Oliver összerezett, mint aki azt hiszi, Michael szándékosan Penelopéra hajította a kelmét.

Jennette felsikoltott, és Oliverhez ugrott, aki engedte, hogy átvegye tőle a gyermeket. Szorosan ölelte magához a kislányt.

– Vigye ki őket innen! – kiáltott neki oda Michael.

Oliver kiterelte a cselédlányt a folyosóra, és maga is utánament.

Michaelnek sikerült csaknem teljesen megfékezni a tüzet, de Cecilia berohant az egyik szomszédos szobába, ahol talált még egy kancsó vizet, és azzal az utolsó lángot is eloltotta. Aztán csak bámultak egymásra, és köhögtek a sűrű füstben.

Cecilia ösztönösen oda akart menni az ablakhoz, de Michael nem engedte.

– Ne nézz oda! – suttogta.

Cecilia a karjába vetette magát.

– Megölte Hannah-t – zokogta.

– Tudom – simogatta vigasztalón a férfi.

– Engem is meg akart ölni... én minden félelmemet elmondtam neki, miközben ő...

Nem tudta folytatni. Elakadt a szava a mélységes gyásztól és csalódottságtól. Végül felemelte a fejét, és tanácstalanul a férfira nézett.

– Mit rontottam el, Michael?

– Semmit, kedvesem. Penelope már azelőtt is ilyen volt, hogy átvette volna a birtok irányítását. Már jóval apád halála előtt. Téged csak egy újabb akadálnak tekintett, amelyet el kell tüntetni az útból. De most már vége.

– Számunkra talán igen, de Websteréknek... Olivernek... Meg kell keresnem őt. Szüksége van rám.

– Persze.

– De nem úgy, mint régen – húzta ki magát reszkető tagokkal Cecilia. – Ma büszke voltam rá, Michael. Bármit tett is a múltban, ma büszke voltam rá.

* * *

A borzalmas események közepette Oliver mindvégig felelősségteljesen viselkedett. Amikor Michael felajánlotta, hogy rendőrért megy, Mrs. Webster zokogva könyörgött az ifjú grófnak: engedje, hogy titokban tartsák a családi tragédiát, és békében elsirathassa gyermekeit. Oliver Ceciliára nézett, ő pedig szegény megtört asszonyt figyelte, akinek hátralevő életét abban a tudatban kell leélnie, hogy egyik leánya meggyilkolta a másikat. És azt még el sem mondták neki, mit tett Ceciliával.

Cecilia a férjének támaszkodott, és beleegyezett, hogy megőrizze a szörnyű titkot. Az embereknek azt mondják majd, hogy Penelope véletlenül kiesett az ablakon. Ennél nem kell többet tudniuk. Végül Jeanette is megnyugodott annyira, hogy beleegyezését adja. Túl sokat köszönhet Websteréknek ahhoz, hogy elárulja őket, mondta.

Amikor Mr. Webster hazaért, felesége aléltan hullott a karjába.

Appertan Hallba visszatérve még beszédük lett volna Francisszal, a kisinassal, de mire hazaértek, a fiú összecsomagolt, és kereket oldott.

Aznap éjjel Cecilia az ablaknál állt, és a sötétségbe bámult, a Webster-major irányába. Emlékeztette magát, hogy most már nem kell félnie. Aztán lassan behúzta a függönyt, és megfordult.

Michael a botjára támaszkodott, és őt nézte. Arcát és kezét megmosta, de az inge kicsit kormos volt. Most először lehettek kettesben azok után, hogy elrendezték Oliver, Jennette és a kislány dolgát. Az ifjú gróf felajánlotta a cselédlánynak egy kis házat a birtok szélén, amelyet rá és Darlene-re írat, azzal a feltétellel, hogy bármikor meglátogathatja a kislányt, és gondoskodhat a taníttatásáról. Amikor felnőtt, megfelelő férjet talál nekik, és szép hozományt kap. Jennette szóhoz sem jutott, csak bámult Oliverre, aztán Ceciliára, aki bátorítón mosolygott. Végül mert hinni a fülének, és arcát kislánya fürtjeibe temetve elfogadta az ajánlatot.

– Mit gondolsz Oliver mai viselkedéséről? – kérdezte Cecilia a férjét.

– Férfiként viselte magát – felelte Michael. – De most nem róla akarok beszélgetni, hanem kettőnkéről.

Cecilia tudta, hogy el fog jönni ez a pillanat, de nem jutott eszébe semmi értelmes.

– Még nem épültél fel teljesen, Michael. Még ráérünk eldönteni...– mondta végül.

– Nekem nincs szükségem több időre – felelte a férfi. – Szeretlek, Cecilia.

Ceciliát meglepték és meghatották a szavai. De elhiheti-e őket?

– Michael, nem tartozol apámnak azzal, hogy rólam gondot viselj.

– Nem kötelességből akarok veled lenni, Cecilia. A feleségem vagy, és elviselhetetlen a gondolat, hogy el kell szakadnom tőled.

A férfi eldobta a botját, és megragadta hitvese mindkét karját.

– Semmi sem fontosabb számomra, mint te, kedvesem. Még a hivatásom se. Kész vagyok feladni érted a katonáskodást, és itt maradni, vagy oda menni veled, ahova csak akarsz.

Cecilia szemébe könnyek gyűltek, de nem a bánattól.

– Ó, Michael, ez nagyon sokat jelent nekem, de előbb hallgass meg! Appertan Hall a biztonságot jelentette számomra azok után, hogy India annyi szerettemet vette el tőlem. A birtok igazgatásából még több erőt merítettem. Azt hittem, ha én irányítok, meg tudom akadályozni, hogy valami rossz történjen. De nem sikerült, ugye? – nézett a férfira szomorú mosollyal.

Michael magához szorította.

– Cecilia...

– Hadd mondjam végig, kérlek! Az irányítást a kezemben tartva próbáltam felvenni a harcot a félelmeim ellen. Azt hiszem, a végén már mindentől rettegtem, ami e birtok határain kívül esett.

Londonba is csak elvétve utaztam. Önmagamnak sem vallottam be, de a lelkem mélyén haragudtam apámra. Úgy éreztem, a hadsereg fontosabb neki, mint a családja. Megfogadtam, hogy velem ez nem történhet meg. Azt gondoltam, ha én irányítok mindent, biztonságban leszek. Elhatároztam, hogy nem megyek férjhez, nem lesznek gyerekeim... hogy senki mást ne kelljen elveszítenem. De milyen élet lenne az? Azt hiszem, Oliver és én is pánikba estünk a magunk módján. De már nem akarom az ő életét élni. A saját utamat kell járnom. Saját családot akarok, saját gyerekeket, téged akarlak. Szeretlek.

– Ennél szebbet sosem hallottam még – suttogta Michael, és megcsókolta.

– Nincs szükségem Appertan Hallra és a birtokra, és a birtoknak sincs szüksége rám. Talán most nem hiszel nekem, de majd meglátod: minden vagyonomról lemondok.

– Nem akarom, hogy semmi hatalmad ne legyen, Cecilia – mondta Michael. – Okos nő vagy, akinek szüksége van kihívásokra. Az a pénz a tiéd, befektetheted, vagy bármi másra használhatod, amire akarod. Megérdemled, hogy olyan életed legyen, amilyenre vágytál, azok után, amennyit szenvedtél a bűntudattól. Nekem sosem volt ilyen erős a lelkiismeretem, nem gondoltam végig, hány ember életére lesznek hatással a döntéseim. Büszkeségből ragaszkodtam hozzá, hogy közkatonaként vonuljak be, és megküzdjek az előléptetésért. De ez már a múlté. Élni fogok korábbi felajánlásoddal, és a hozományod egy részéből tiszti rangot vásárolok. Megérdemled, hogy katonatiszt felesége légy.

– Akkor kipróbálom, milyen az élet tisztfeleségként Indiában.

Michael arcát beragyogta a remény.

– Nem, kedvesem, ezt nem kérhetem tőled!

– Nem is kéred. Én akarom. Nem hallottad, amit az előbb mondtam? Már nem félek a nagyvilágtól. Ahogy te mondtad, nem vagyok az anyám. Veled tartok Indiába, és remélem, évente néhány hónapot itthon töltünk majd Angliában. Mindkettőből a legjobb juthat nekünk. Ha valaki, mi meg tudjuk ezt valósítani, Michael.

A férfi boldogan magához szorította.

– Szükségem lesz a segítségedre – mondta aztán. – Most, hogy Allen felcsapott ügyvédnek, többet kell foglalkoznom a birtokommal. Ki lenne alkalmasabb az irányítására és felvirágoztatására, mint te, akinek már annyi tapasztalatod van?

– Micsoda kihívás! – kiáltott boldogan Cecilia, és kitárta a karját.

Amikor a férfi átölelte, elkomolyodott, és végigsimított az arcán. – Melletted szeretve érzem magam, Michael. Feleségül vettél, amikor szükségem volt a segítségedre, és semmit sem vártál cserébe. Most újra kérni szeretnék tőled valamit. Segíts nekem újrakezdeni, és a te szemeddel látni Indiát! Azt akarom, hogy a gyerekeinknek soha ne kelljen félnie.

Gyengéden megcsókolták egymást. A nagyvilág csak rájuk várt.

Table of Contents

[Borító](#)

[Címloldal](#)

[Copyright](#)

[Köszönetnyilvánítás](#)

[Előszó](#)

[1. fejezet](#)

[2. fejezet](#)

[3. fejezet](#)

[4. fejezet](#)

[5. fejezet](#)

[6. fejezet](#)

[7. fejezet](#)

[8. fejezet](#)

[9. fejezet](#)

[10. fejezet](#)

[11. fejezet](#)

[12. fejezet](#)

[13. fejezet](#)

[14. fejezet](#)

[15. fejezet](#)

[16. fejezet](#)

[17. fejezet](#)

[18. fejezet](#)

[19. fejezet](#)

[20. fejezet](#)

[21. fejezet](#)

Document Outline

- Borító
- [Címdal](#)
- [Copyright](#)
- [Köszönetnyilvánítás](#)
- [Előszó](#)
- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet](#)
- [14. fejezet](#)
- [15. fejezet](#)
- [16. fejezet](#)
- [17. fejezet](#)
- [18. fejezet](#)
- [19. fejezet](#)
- [20. fejezet](#)
- [21. fejezet](#)

Tartalomjegyzék

[Gayle Callen](#)

[Sosem látott férj](#)

[Előszó](#)

[1. fejezet](#)

[2. fejezet](#)

[3. fejezet](#)

[4. fejezet](#)

[5. fejezet](#)

[6. fejezet](#)

[7. fejezet](#)

[8. fejezet](#)

[9. fejezet](#)

[10. fejezet](#)

[11. fejezet](#)

[12. fejezet](#)

[13. fejezet](#)

[14. fejezet](#)

[15. fejezet](#)

[16. fejezet](#)

[17. fejezet](#)

[18. fejezet](#)

[19. fejezet](#)

[20. fejezet](#)

[21. fejezet](#)